

**KAPI TEKRAR
VURULDU**

BAŞLANGIÇ

Okul Açılıyor

Meadowbank özel okulunda yeni bir ders yılı başlıyordu. Akşam güneşi binanın önündeki geniş, çakıllı yolu aydınlatmaktaydı. Ön kapılar, ardına kadar açılmıştı, eşikte hali tavrı, on sekizinci asırda yapılmış olan binanın haşmetine pek uyan Miss Eleanor Vansittart duruyordu. Saçlarını intizamla taramış olan kadının sırtında gayet zarif bir tayyör vardı.

Tecrübesiz bazı anne ve babalar onun meşhur Miss Bulstrode olduğunu sanmışlardı. Zira okulun Müdiresinin böyle günlerde hususî odasına çekildiğini ve sadece seçme, imtiyazlı bir iki kişiyle konuştuğunu bilmiyorlardı.

Miss Vansittart'ın solunda ondan tamamiyle farklı bir kadın olan Miss Chadwick duruyordu. Herkesin yanında rahat ettiği müşfik ve bilgili bir öğretmendi o. Meadowbank demek, Miss Chadwick demektir. Onsuz okul tahayyül bile edilemezdi. Zaten Meadowbank hiç bir zaman onsuz kalmamıştı. Miss Chadwick'le Miss Bulstrode, mektebi yıllar önce beraber açmışlardı. Miss Chadwick kelebek gözlük takan, biçimsiz elbiseler giyen, dostça tavırlı, dalgın, kanburu çıkmış, yaşlı bir kadındı. Onu gören fevkalâde bir matematikçi olduğuna kat'iyen inanmazdı.

Miss Vansittart'ın kibar bir tavırla söylediği sözler, ko-
ca mektepte akisler yapıyordu.

— «Nasılsınız, Mrs. Arnold? E, Lydia, Akdeniz gezisin-
den memnun musun? Ne harikulâde bir fırsat bu! Güzel foto-
toğraflar çektin mi?»

— «Evet, Lady Barnett, Miss Bulstrode sanat dersleriyle
alâkalı mektubunuzu aldı. Merak etmeyin, icabına bakıldı.»

— «Nasılsınız, Mrs. Bird?... Ya? Miss Bulstrode'un bu
meseleyi sizinle bugün konuşmak için vakit bulabileceğini hiç
sanmıyorum. Öğretmenimiz Miss Rowan, buralarda bir yer-
de. Bu meseleyi onunla görüşmek ister misiniz?»

— «Yatak odanı değiştirdik, Pamela. Sen, dipteki bölük-
tesin. Yani elma ağacının yanındakinde...»

— «Hakikaten, Lady Violet, havalar çok fena gitti. Kü-
çük oğlunuz mu bu? Adı nedir? Hector mu? Uçağın ne kadar
güzel, Hector...»

— «Tres heureuse de vous voir, Madame. Ah, je regrette,
ce ne serait pas possible, cette apres-midi. Mademoiselle
Bulstrode est tellement occupée»

— «Günaydın, profesör. Son kazılarda neler ortaya çıkar-
dınız bakalım?»

II

İlk kattaki küçük bir odada Miss Bulstrode'un sekreteri
Ann Shapland, makinede sür'atle yazı yazıyordu. Otuz beş
yaşlarında olan Ann Shapland, kısacık kesilmiş, parlak siyah
saçlarıyla hakikaten hoş bir kadındı. İstedığı zaman son de-
recede cazip de olabilirdi. Fakat hayat ona ehliyet ve çalış-
kanlığın ekseri daha iyi netice verdiğini, üstelik bunların
üzücü karışıklıklara sebep olmadığını öğretmişti. Şu anda
Ann Shapland, kızlara mahsus meşhur bir mektebin sekrete-
rine yakışacak şekilde hareket etmeğe çalışıyordu.

Arada sırada, makineye yeni kâğıt takarken pencereden
bakıyor ve gelenleri alâkayla seyrediyordu.

Bir ara, şaşkın şaşkın, «Allah Allah,» dedi. «İngiltere'de
bu kadar çok üniformalı şoför olduğunu bilmiyordum.» Son-
ra da gayri ihtiyarı güldü. Zira uzaklaşan, muhteşem bir
Rolls-Royce'un yerini gayet küçük ve eski bir araba almıştı.
Otomobilden şaşkın ve yorgun bir babayla, ondan daha sakim
olan kızı indiler. Adam tereddütle etrafına bakınırken, Miss
Vansittart hemen dışarı çıkarak vaziyete müdahale etti:

— «Mr. Hargreaves? Bu da Alison olacak? Lütfen içeri
buyurun. Alison'un odasını görmenizi istiyorum. Ben--»

Ann, gülümsüyerek, tekrar makinesine döndü.

— «Vansittart da müdirenin düblörü âdeta. Kadın, Buls-
trode'un her hareketini ezberlemiş. Onu iyi taklit ediyor.»

Koskocaman, inanılmıyacak kadar lüks, iki renkli (ağaç
çileği pembesi ve gök mavisi) bir Cadillac, boyunun uzunlu-
ğu dolayısıyla güçlükle çakıllı yolda dönerek, küçük, eski ara-
banın arkasında durdu.

Şoför, kapıyı açmak için seyirtti. Cadillac'tan esmer ten-
li, gür sakallı, sırtında bol bir harmaniye olan bir adam indi.
Onu Paris'li mankenlerden farksız, şık bir kadınla, ince, es-
mer bir kız takip etti.

Ann, «Her halde bu meşhur Prenses,» diye düşündü.
«Doğrusu onu mektep üniformasıyla tahayyül edemiyorum.
Neyse... Elbet bu mucizeyi de yarın göreceğiz...»

Küçük grubu hem Miss Vansittart, hem de Miss Chad-
wick karşıladı.

Ann, kendi kendine, «Galiba huzura kabul olunacaklar,»
dedi.

Sonra da mırıldandı. «Ne garip? Miss Bulstrode'la alay
etmek insanın hoşuna gitmiyor... Mühim bir kadın o... En iyi-
si, sen yazdıklarına dikkat et ve hata yapmadan şu mektup-
ları bitir, kızım.»

Hoş, Ann öyle hata yapacak sekreterlerden değildi. Mü-
kemmeli bir kâtibeydi o, arzu ettiği gibi iş bulması da gayet
kolaydı. Bir petrol şirketinin Umum Müdürünün,--kültürü,
akşilliği ve yazısının kötülüğüyle tanınmış olan Sie Mervyn

Tudhunter'in hususî sekreterliğini yapmıştı. Patronları arasında iki nazır ve mühim bir hükümet memuru da vardı. Fakat, genç kadın daima erkeklerin arasında çalışmıştı. Şimdi, kendi tâbiriyle 'kızların arasında boğulmak' bakalım hoşuna gidecek miydi? Ama-neticede iş işti. Sıkıldığı takdirde Dennis'le evlenebilirdi. Malaya'da Birmanya'da-dünyanın dört bucağında çalışan ve İngiltere'ye her dönüşünde kendisine evlenme teklif eden, sadık ve müşfik, Dennis! Sevgili Dennis! Fakat Dennis'le evlilik de herhalde biraz iç sıkıcı bir şey olacaktı.

Ann, içini çekti. «Evet, pek yakında erkekleri özliyeceğim. Mektep, kadın öğretmenlerle dolu. Buna karşılık--seksenindeki bahçıvan hariç--bir tek erkek bile yok.»

Fakat Ann yanılıyordu. Pencereden dışarı bakan genç kadın hayretle irkildi. Bir erkek çakıllı yolun yanındaki mazıları buduyordu. Bahçıvan olduğu belliydi ama--sekseninde de yoktu. Bilâkis, esmer, genç ve yakışıklı bir adamdı. Ann, yabancının kim olabileceğini düşündü. Bahçıvana bir yardımcı alınacağından bahsetmişlerdi ama bu genç adamda öyle köylü hali yoktu. «Aman neyse... Son zamanlarda herkes türlü işe giriyor. Herhalde bir iş için para biriktirmeğe-veya sadece hayatını kazanmağa çalışıyor... Yalnız mazıları profesyonel bir bahçıvan gibi kesiyor. Aslında bahçıvan demek... Fakat-insanı eğlendirebilecek bir genç hali var onda...»

Genç kadın, yazılacak bir mektup kaldığını memnuniyetle gördü. Ondan sonra bahçede şöyle bir dolaşacaktı...

III

Yukarıda idare memuru Miss Johnson, çocuklara odalarını gösteriyor, eski talebelerini karşılıyor, yenileriyle tanışıyor.

Mektebin açılmış olmasından çok memnundu. Tatillerde ne yapacağını biliyordu. Miss Johnson tatillerini evli olan

iki kız kardeşinin yanında geçirirdi. Fakat onları kendi günlük hayatları ve aileleri, Meadowbank'den daha alâkadar ediyordu. Miss Johnson kardeşlerini hakikaten çok severdi ama kendisini Meadowbank'ten başka hiç bir şey ilgilendirmezdi.

Evet, mektebin açılması iyi olmuştu--

— «Miss Johnson?»

— «Ne var, Pamela?»

— «Şey--Miss Johnson. Bavulumdaki şişelerden biri kırılmış sanırım. İçindeki elbiselere bulaşmış. Galiba şampuan bu.»

Miss Johnson, «Vah, vah,» diye haykırarak, yardıma koştu.

IV

Çakıllı yolun gerisindeki çim sahada yeni Fransızca öğretmeni Matmazel Blanche dolaşıyordu. Mazıları budayan kuvvetli genç adamı takdirle süzdü.

— «Assez bien.»

Matmazel Blanche, zayıf, nahif, fare gibi bir kadındı. Etrafındakilerin dikkatini fazla çekmezdi o. Fakat gözünden de bir şey kaçmazdı.

Bakışları, sırayla ön kapıya yaklaşan arabalara kaydı. Kadın bunları kafasında hemen paraya çeviriverdi. Doğrusu bu Meadowbank hakikaten fevkalâde bir yerdi. Matmazel Blanche, Miss Bulstrode'un kârını çabucak hesapladı.

— «Evet! Hakikaten fevkalâde!»

V

İngilizce ve Coğrafya dersleri veren Miss Eileen Rich, hızla mektebe doğru ilerliyor,--her zamanki gibi nereye bastığına bakmadığı için--arada sırada sendeliyordu. Saçları--yine her zamanki gibi--topuzdan kurtulup, karışmıştı. Çirkin, heyecan dolu bir çehresi vardı.

Kendi kendine, «Buraya dönmek,» diyordu. «Burada olmak... Bana sanki aradan yıllar geçmiş gibi geliyor...» Tırmağa takıldı. Az kalsın yuvarlanıyordu. Genç bahçıvan kendisini tuttu.

— «Dikkat edin, Miss.»

Eileen Rich, onun yüzüne bakmadan, «Teşekkür ederim,» diye mırıldandı.

VI

Genç öğretmenlerden Miss Rowan'la Miss Blake ağır ağır spor pavyonuna gidiyorlardı. Miss Rowan, esmer, zayıf ve heyecanlıydı, Miss Blake ise tombul ve sarışın... İki arkadaş Floransa'daki son maceralarından bahsediyorlardı. Gördükleri tablolar... Heykeller... Çiçekler... Ve iki İtalyan gencinin (tehlikeli olduğunu sandıkları) alâkaları...

Miss Blake, «Tabii,» dedi. «İnsan İtalyanların nasıl olduklarını bilir.»

İktisattan başka Psikoloji de tahsil etmiş olan Miss Rowan başını salladı. «Çok serbestler. İnsan onların gayet sıhhatli olduklarını hissediyor. Duygularını baskı altında tutmuyorlar.»

Miss Blake, «Guiseppe, Meadowbank'de öğretmenlik ettiğimi duyunca çok şaşırды,» diye gültümsedi. «Daha hürmetkâr bir tavır takındı. Yeğeni buraya gelmek istiyormuş. Fakat Miss Blustrode, yer olduğundan pek emin değildi.»

Miss Rowan, sevinçle içini çekti. «Meadowbank hakikaten mühim bir mektep... Doğrusu şu spor pavyonu da çok hoşuma gitti. Pavyonun açılışa yetişeceğini hiç sanmıyordum.»

Miss Blake, son sözü söyleyen bir insan tavrıyla, «Miss Blustrode 'yetişmesi lâzım,' demişti,» diye cevap verdi. Sonra hayretle irkildi. «A!...»

Spor pavyonun kapısı birdenbire açılmış ve dışarıya kı-

zıl saçlı, iri kemikli, genç bir kadın çıkmıştı. İki öğretmeni dikkatle nazarlarla süzdükten sonra hızla uzaklaştı.

Miss Blake, «Bu yeni Beden terbiyesi öğretmeni olacak,» dedi. «Ne de kabal!»

Miss Rowan, mırıldandı. «Meadowbank için bir kazanç sayılmaz! Ondan önceki öğretmen ne kadar iyi, ne kadar dost canlısıydı.»

Miss Blake, hiddetle, «Gözleri âdeta ateş saçıyordu,» diye homurdandı.

İki arkadaş fena halde kızmışlardı.

VII

Miss Bulstrode'un oturma odasının pencerelerinin bir kısmı çakıllı yolla, bunun gerisindeki çim sahaya, bir kısmı ise binanın arkasındaki rododendron tarhına bakıyordu. Görenlerde hayranlık uyandıran bir odaydı bu. Miss Bulstrode da öyle...

Uzun boylu, asil tavırlı bir kadındı o. Kıır saçlarının dağıldığını gören olmamıştı. Neşe dolu gri gözleri ve azimli bir insan olduğunu gösteren muntazam hatlı bir ağzı vardı. İngiltere'nin en beğenilen mekteplerinden biri olan Meadowbank'in bu muvaffakiyeti tamamiyle müdirenin şahsiyetine bağlıydı. Meadowbank çok pahalıydı—ama mesele o değildi. Bunu daha güzel şu şekilde ifade edebiliriz: Meadowbank'a çok para verirdiniz, fakat bunun karşılığını da alırdınız.

Kızınız, hem sizin arzu ettiğiniz şekilde yetiştirilirdi, hem de Miss Bulstrode'un. Bu netice herkesi de memnun ederdi. Miss Bulstrode, taksitlerin yüksek oluşu sayesinde bir sürü öğretmen ve memur tutabiliyordu. Mektep hemen her hususta diğerlerinden farklıydı. Burada şahsiyete ehemmiyet verilirdi ama Meadowbank'e disiplin de hâkimdi. Miss Bulstrode, 'çocukları ezmeden disiplin altına sokmanın,' lüzumuna inanırdı. «Çocuklar disiplin sayesinde kendilerini emniyette hissederler. Fakat onları ezerseniz, hırçınlaşmalarına se-

bep olursunuz.» Talebeler de dikkati çekecek gibiydi. Meadowbank'de muhakkak iyi ailelere mensup birkaç yabancı--ekseri ecnebi prensesler bulunurdu. Mektebe asil, kibar veya zengin İngiliz aileleri kızlarını yollarlardı. Bu çocuklara sanat v.s. dersleri verilir, etiket öğretilirdi. Onların bakımlı, kibar, zarif, kültürlü, her mevzuda konuşabilecek insanlar olabilmeleri için uğraşırlardı. Meadowbank'e, Üniversitelerin giriş imtihanlarını kazanmayı isteyen, bu yüzden iyi öğretmen ve hususî ihtimama ihtiyacı olan kızlar da gelirdi. Talebeler arasında diğer mekteplere uyamayan çocuklar da bulunurdu. Fakat Miss Bulstrode'un bazı prensipleri vardı. Geri zekâlı veya suçlu çocukları mektebine almazdı. Müdire, anne ve babalarından hoşlandığı kızları, ilerliyeceklerine inandığı talebeleri Meadowbank'e kabul ederdi. Kızların yaşları arasında da bir hayli fark olurdu. Eski ölçülere göre bazı talebelerin tahsil çağı çoktan geçmişti. Bir kısmı ise henüz çocuk denecek yaşta idi. Bunların çoğunun ailesi uzakta olur, Miss Bulstrode da kızların tatillerde eğlenabilmeleri için türlü hazırlıklar yapardı. Ne olursa olsun son kararı daima Miss Bulstrode verirdi.

Müdire şimdi de şöminenin önünde durmuş, inler gibi konuşan Mrs. Gerald Hope'u dinliyordu. Akıllılık etmiş ve kadına oturmasını söylememişti.

— «Anlıyacağınız, Hanrietta çok hassas. Hakikaten çok hassas. Doktorumuzun söylediğine göre--»

Miss Bulstrode, şefkatle başını salladı. Dilinin ucuna kadar gelen sözleri haykırmamak için kendini güç tutuyordu. «Budala! Her sersem kadının çocuğu hakkında aynı sözleri söylediğini bilmiyor musun?»

Sonra da kat'i ve müşfik bir tavırla konuşmağa başladı. «Üzülmeniz yersiz, Mrs. Hope. Öğretmenlerimizden Miss Rowan mükemmel bir psikologdur. Henrietta'nın burada bir iki sömestr kaldıktan sonra ne kadar değiştiğini göreceksiniz ve şaşıracaksınız.» İçinden ilâve etti: «Henrietta zeki ve hoş bir kız. Sen ona ana olmağa lâyık değilsin.»

— «Ah, biliyorum! Lambeth'lerin çocuğunun nasıl fevkalâde bir şekilde yetiştirdiğinizin farkındayım. Onun için kızımın burada okumasından çok memnunum. Ve--o, sahi! Az kalsın unuttuyordum. Altı hafta sonra Riviera'ya gideceğiz. Henrietta'yı da götürmek istiyorum. Bu onun için de bir tatil olur.»

Miss Bulstrode, çabucak, «Korkarım, bu imkânsız,» diye cevap verdi. Sanki karşısındakinin teklifini red değil de kabul etmiş gibi, tatlı tatlı gülümsüyordu.

— «A! Fakat--» Mrs. Hope'un zayıf karakterini gösteren, somurtkan çehresi karıştı. Kadın sinirlenmişti. «Maalesef bu hususta ısrar edeceğim. Neticede Henrietta benim kızım.»

Biss Bulstrode, başını salladı. «Evet. Fakat burası da benim mektebim.»

— «Çocuğumu istediğim zaman mektepten alabilirim herhalde?»

Müdire, «Tabii,» dedi. «Tabii alabilirsiniz. Fakat o zaman da ben kendisini geri almam.»

Mrs. Hope, iyice kızmıştı artık. «Buraya verdiğin taksitleri düşünecek olursa--»

Miss Bulstrode cevap verdi: «Evet. Zira kızımızın buraya gelmesini istiyordunuz. Fakat ya mektebin kaidesine uyarınız, ya da Henrietta'yı alırsınız. Meadowbank, başka şeyle sokulamaz. Tıpkı şu sırtınızdaki zarif Balanoiaga modeli gibi... Elbise Balanoiaga'nın değil mi? Giyimden hakikaten anlıyan biriyle karşılaşmak büyük zevk.»

Mrs. Hope'un elini tutarak sıktı. Kadını usulca kapıya doğru götürdü.

— «Kat'iyen endişelenmeyin. Ah, işte Henrietta da sizi bekliyor...» Akıllı uslu bir kız olan Hanrietta'ya baktı. Çocuk daha iyi bir anneye lâyıktı doğrusu.. «Margeret, Hanrietta Hope'u Miss Johnson'a götür.»

Miss Bulstrode, tekrar oturma odasına girdi. Bir iki dakika sonra Fransızca konuşuyordu.

— «Tabii, Ekselans. Yeğeninize modern salon dersleri

öğretilebilir. Cemiyet bakımından lüzumlu bu. Tabii lisan da şart.»

Ondan sonraki ziyaretçiler odaya girmeden evvel, sürdükları pahalı koku girdi. Miss Bulstrode, geriledi.

Gayet sık olan esmer kadını selâmlarken, «Galiba her gün bir şişe parfümü tepesinden boşaltıyor,» diye düşünüyordu.

— «Enchantée, Madame.»

Madam şirin şirin güldü.

Sırtında ipek harmaniye olan, gür sakallı adam Müdirenin elini öperek, kusursuz bir İngilizceyle, «Prenses Şaistayı mektebinize getirmekten şeref duyarım,» dedi.

Miss Bulstrode, İsviçre'deki bir mektepten gelen talebesinin kim olduğunu gayet iyi biliyordu, tabii. Yalnız kızı getirenleri tanıımıyordu. «Her halde gelen Emir'in kendisi değil,» diye düşündü. «Ya bir nazır veya Sefir.» Pek emin olmadığı zaman yaptığı gibi adama 'Ekselans' diye hitap ederek Prenses Şaista'ya gerekli ihtimamı göstereceklerini söyledi.

Şaista, terbiyeli bir tavırla gülümsüyordu. Kız da gayet sık elbiseler giymiş ve parfüm sürmüştü. Miss Bulstrode, Prensesin on beş yaşında olduğunu biliyordu. Fakat birçok doğulu ve Akdenizli kız gibi o da yaşından daha büyük, daha olgun duruyordu. Miss Bulstrode ona derslerden bahsetti. Şaista, lüzumsuz yere gülmeden, derhal mükemmel bir İngilizceyle cevap verince de rahat bir nefes aldı. Zaten hali ve tavırları on beş yaşındaki İngiliz kızlarınınkinden çok nazikti. Miss Bulstrode, her zamanki gibi, «İngiliz kızlarını terbiye ve nezaket dersi almaları için Yakın Doğu memleketlerine göndermeli,» diye düşündü.

Karşılıklı iltifatlardan sonra ziyaretçiler çıktılar. Fakat odadaki esans kokusu boğucu bir hal almıştı. Miss Bulstrode bu parfüm bulutunun dışarı çıkması için pencereleri ardına kadar açtı.

Ondan sonra Mrs. Upjohn'la kızı Julia Müdireyi görmeğe geldiler.

Mrs. Upjohn, otuz beş-otuz altı yaşlarında, açık kumral saçlı, çilli, şirin bir kadındı. Başında kendisine hiç yakışmayan bir şapka vardı. Mrs. Upjohn'un aslında şapka giymekten hoşlanmadığı, o biçimsiz şeyi de sırf günün ciddiyetine uymak için başına geçirdiği daha ilk bakışta anlaşılıyordu.

Julia ise geniş alınlı, çilli, zeki ve neşeli bir kızdı.

Lüzumlu meseleler çabucak konuşuldu. Ve Julia Margaret'e teslim edilerek, idare memuru Miss Johnson'a gönderildi. Çocuk çıkarken gülümseyerek «Allahaismarladık, anneciğim,» dedi. «Şofbeni yakarken dikkat et. Artık ben yokum, o iş sana düşüyor.»

Miss Bulstrode, gülerek Mrs. Upjohn'a döndü. Fakat genç kadına oturmasını da söylemedi. Zira Julia'nın o neşeli ve makul haline rağmen, annesi kızının çok hassas olduğunu anlatmaya kalkabilirdi.

— «Bana Julia hakkında söylemek istediğiniz bir şey yok mu?» diye sordu.

Mrs. Upjohn, neşeyle cevap verdi. «Yok ya... Julia alelade bir çocuk. Gayet sıhhatli. Bence çok ta akıllı ama her halde bütün anneler çocukları hakkında aynı şeyleri düşünürler. Öyle değil mi?»

Mrs. Bulstrode, dişlerinin arasından, «Anneden anneye fark var,» dedi.

Mrs. Upjohn, gülümsedi. «Julia'nın Meadowbank'de okuyacağına çok seviniyorum. Aslında taksitleri teyzem ödeyecek. Daha doğrusu ödenmesine yardım edecek. Ben tek başıma bu masrafı kaldıramam. Fakat hakikaten çok memnunuz. Julia da öyle.» Pencereye doğru giderek âdeta hasetle ilâve etti. «Bahçeniz ne kadar güzel! Çok ta temiz ve intizamlı. Her halde bir sürü bahçivanınız var.»

Miss Bulstrode, içini çekti. «Eskiden üç bahçivanımız vardı ama artık yok. Civarda oturan bir iki kişiden faydalanmağa çalışıyoruz.»

Mrs. Upjohn, «Tabii, diye başını salladı. «Artık hiç bir

şey eskisi gibi değil. Bahçıvan olduğunu iddia eden adam muhakkak boş zamanında para kazanmak isteyen bir sütçü veya seksenlik bir ihtiyar. Ben bazen--» Hâlâ pencereden bakmakta olan Mrs. Upjohn hayretle bağırdı. «A! İşte bu çok garip!»

Ne yazık ki Miss Bulstrode, bu anı hayrete pek aldırmadı. Zira o anda kendisi de pencereden dışarıya, rododendronların bulunduğu tarafa bir göz atmış ve hiç te hoşuna gitmiyen bir şey görmüştü. Lady Veronica Carlton-Sandways'di bu. İyice sarhoş olduğu hemen anlaşılan kadının geniş kenarlı, siyah kadife şapkası yana kaymıştı. Yalpalayarak, kendi kendine söylenerek bahçe yolundan ilerliyordu.

Lady Veronica, malûmdu. Aslında hoş bir kadındı o. İkiz kızlarına çok düşküdü. Ailesinin tâbiriyle 'kendinde' olduğu zaman pek şirindi. Ama ne yazık ki Lady Veronica ekseri kendinde değildi. Kocasını Carlton-Sandways, vaziyeti oldukça iyi bir şekilde idare ediyordu. Kuzinlerinden biri onlarla oturuyor, Lady Veronica'ya göz kulak olduğu gibi, onun içkiyi fazla kaçırmaması için de elinden geleni yapıyordu. Spor bayramında Lady Veronica, kocasını Carlton-Sandways ve kuzininin sayesinde mektebe ayık olarak gelir ve zarif kıyafetiyle âdetâ diğer annelere örnek olurdu.

Fakat zaman zaman Lady Veronica, kocasıyla kuzininin elinden kurtulur, iyice içtikten sonra evlât sevgisinin ne kadar kuvvetli olduğunu ispat için doğru mektebe koşardı... İkizler de o gün daha evvel trenle gelmişlerdi ama kimse Lady Veronica'yı beklemiyordu.

Mrs. Upjohn hâlâ konuşuyordu, fakat Miss Bulstrode'un onu dinlediği yoktu. Müdür, ne şekilde hareket etmeleri lâzım geldiğini düşünüyordu. Zira Lady Veronica'nın sarhoşluğu 'hidet' derecesine yaklaşmak üzereydi. Neyse, sanki Miss Bulstrode'un sessiz niyazını duymuş gibi birdenbire Miss Chadwick ortaya çıktı. Nefes nefese kalmıştı, koşarcasına yürüyordu. Miss Bulstrode içinden «Sevgili, sadık Chaddy,» dedi. Miss Chadwick'e 'Chaddy' diye hitap ederdi: «Ona dai-

ma güvenilir... Düşmüş bir talebe--veya sarhoş bir anne,--Chaddy hemen yetişir.»

Lady Veronica, Miss Chadwick'e cıyak cıyak, «Rezalet!» diye bağırdı. «Bana mâni olmağa kalktılar--buraya gelmemi istemiyorlardı,--ama ben Edith'i atlattım. Dinlenmek için odama çıkarmış gibi yaptım--ve arabama atladım... Aptal Edith'i kandırdım... Kara kuru, ihtiyar bir kız o... Erkekler ona bakmıyorlar bile... Yolda polisle de kavga ettim... Gûya araba kullanacak halde değilmişim... Ş-ş-saçma!... Miss Bulstrode'a kızlarımı eve götüreceğimi söyliyeceğim... Onları yanımdan ayıramam... Anne sevgisi bu. Dünyanın en ulvî hissi anne sevgisidir--»

Miss Chadwick, «Fevkalâde, Lady Veronica,» dedi. «Geldiğiniz o kadayı sevindik ki. Sizin bilhassa Spor pavyonumuzu görmenizi çok istiyoruz. Pavyonu çok beğeneceksiniz.»

Yalpalamakta olan Lady Veronica'yı ustalıkla döndürerek, binadan uzaklaştırdı.

Neşeyle, «Her halde kızlarınız da orada,» diye ilâve etti. «Fevkalâde bir Spor pavyonu bizimki. Yeni dolaplar. Mayolar için kurutma odası--» Sesleri uzaklaştı.

Miss Bulstrode, dikkatle onların arkasından bakıyordu. Lady Veronica bir ara Miss Chadwick'in elinden kurtulup, mektebe dönmeğe çalıştı ama imkânı mı var? Rodendron tarhının köşesini dönerek uzaktaki Spor pavyonuna doğru gittiler.

Miss Blustrode, rahat bir nefes aldı. «Yaşa Chaddy!» Ne kadar da güvenilecek bir arkadaştı o. Modern değildi. Matematik hariç fazla zeki de sayılmazdı ama en müşkül anlarda muhakkak yetişirdi.

Derin bir nefes alarak, suçlu suçlu, hâlâ konuşmakta olan Mrs. Upjohn'a döndü.

Genç kadın, «--tabii,» diyordu. «Aslında hakiki casusluk sayılmaz. Paraşütle düşman ülkelere inmedim. Sabotaj yapmadım. Kuriye de değildim. Zaten öyle şeyler yapacak cesaretim yoktu. Doğrusu işim bir hayli sıkıcıydı. Büro işi... Plân-

lama... Yani haritaya bakarak bazı plânlar yapmak. Tabii bazı heyecanlı vak'alar--sık sık ta komik hâdiseler olurdu. Demin anlattığım gibi. Bütün gizli ajanlar Cenevre'de birbirlerini takip ederler ve bu kovalamaca ekseri aynı barda sona ererdi. Hepsi birbirlerini tanırlardı. Ben o zaman henüz evlenmemiştim. Doğrusu bazen çok eğlenirdim.»

Birdenbire duraklıyarak, mahcup ve dostça bir tavırla gülümsedi. «Affedersiniz, fazla gevezelik ettim. Vaktinizi de aldım. Halbuki daha bir sürü kimseyle konuşacaksınız.»

Miss Bulstrode'un elini sıkarak dışarı çıktı.

Müdire, odanın ortasında duruyordu. Kaşları çatılmıştı. İç güdüsü ona çok mühim olabilecek bir şeyi kaçırdığını haber veriyordu.

Bu fikri kafasından kovmağa çalıştı. Mektebin açılış günüydü bu. Daha birçok anne ve babayla konuşacaktı. Meadowbank, bu seneki kadar hücumla hiç uğramamıştı. Muvafakiyetin en yüksek noktasına erişmişti artık.

Tabii Miss Bulstrode, Meadowbank'in bir iki hafta içerisinde korkunç hâdiselere sahne olacağını,--derdinin başından aşacağını--hattâ mektepte cinayet bile işleneceğini biliyordu... Bilemezdi...

Halbuki daha evvel cereyan eden bazı hâdiseler bu neticeyi hazırlamıştı...

1. Ramat'da İhtilâl:

Meadowbank'in açılışından iki ay evvel cereyan eden hâdiseler, bu meşhur kızlar mektebinde beklenmedik akisler yapacaktı...

Ramat sarayında iki genç oturmuş sigara içiyor ve yarını düşünüyorlardı. Bunlardan esmer, ince çehreli, iri mahzun gözlüsü Prens Ali Yusuf'tu. Orta Doğuda küçük, fakat çok zengin bir yer olan Ramat'ın şeyhiydi o. Karşısında ise kumral saçlı, çilli bir genç oturuyordu. Aslında beş parasız sayılabilirdi. Yalnız Son Altes Prens Ali Yusuf'un hususî pilotu olarak dolgun bir ücret alıyordu. Mevkilerindeki farka rağmen iki genç dostça konuşuyorlardı. Zira aslında mektep arkadaşlarıydılar. Mezun olduktan sonra da dostlukları hiç bir zaman bozulmamıştı.

Prens Ali, âdeta inanmıyormuş gibi, «Bize ateş ettiler,» diye mırıldandı.

Arkadaşı Bob Rawlinson homurdandı. «Evet. Bize ateş ettiler.»

—«— Niyetleri de kötüydü. Bizi düşürmek istiyorlardı.»

Bob, hiddetle, «Evet,» dedi. «Maksatları buydu.»

Ali bir an düşündü.

— «Bir tecrübe daha yapmağa değer mi?»

— «Bu defa şansımız yardım etmeyebilir. Doğrusunu istersen Ali, biz çok geç kaldık. Senin iki hafta evvel çıkıp gitmen lâzımdı. Bunu sana söyledim.»

Ramat şeyhi, «İnsan kaçmaktan hoşlanmıyor,» diye cevap verdi.

— «Ne demek istediğini anlıyorum. Fakat Shakespeare, 'Kaçarsan, sağ kalır ve ertesi günü tekrar doğuşürsün,' demiş. Shakespeare veya öyle biri.»

Genç Prens, ıstırapla, «Memleketi refaha kavuşturmak

için harcadığım parayı düşünüyorum da,» dedi. «Hastahaneler, mektepler--»

Bob Rawlinson sözünü kesti:

— «Sefaret bir şey yapamaz mı acaba?»

Ali Yusuf, hiddetten mosmor kesildi.

— «Yani sizin sefarete mi sığınayım? Olmaz! Bunu da yapamam! O zaman müfritler muhakkak sefaretini basarlar. Diplomatik dokunulmazlığa filân da aldırılmazlar. Zaten böyle bir şey yaparsam, her şey de sona erer. Zira herkes beni batı taraftarı olmakla itham ediyor.» İçini çekti. «Bu olanları anlamak o kadar güç ki.» Şimdi yirmi beşinden de gençti sanki. «Büyük babam zalim bir adamdı. Hakiki bir müstebitti o. Yüzlerce esiri vardı. Hepsine de gayet fena muamele ederdi. Kabileler arasındaki savaşlarda düşmanlarını hiç acımadan öldürür veya korkunç bir şekilde idam ettirirdi. İsmi duyan korkuyla titrerdi. Buna rağmen--o hâlâ efsanevi bir şeyh addediliyor. Hayranı çok! Ulu Ahmet Abdullah! Ya ben? Ben ne yaptım? Hastahaneler, mektepler açtırdım. Evler yaptır-dım... Halkın istediği söylenen her şeyi temin ettim... Peki, ahali bunları istemiyor mu? Büyük babam gibi bir terör devri hoşlarına mı gidecek? İstedikleri bu mu?»

Bob Rawlinson, başını salladı. «Herhalde... Haksızlık ama-- ne yaparsın?»

— «Fakat neden, Bob? Neden?»

Bob Rawlinson içini çekti, kıpırdandı, hissettiklerini anlatmağa çalıştı. Aslında duygularını kolaylıkla ifade edebilen bir insan değildi o.

— «Şey... O renkli bir şahsiyetti--zannedersen mesele bu. Büyük babam--biraz--melodrama meraklıydı. Ne demek istediğimi anlıyorsun ya?»

Melodramla alâkası olmıyan arkadaşına baktı. İyi, sakın, dürüst, samimî ve şu anda biraz da şaşkın bir genç. Ali böyle bir insandı işte. Bob da onu bu meziyetlerinden dolayı çok severdi. O ne öyle şiddetli, hiddetli bir adamdı, ne de drama-

tik. İngiltere'de hiddetli şiddetli, melodram meraklısı adamlar etrafındakileri utandırdığı için pek sevilmezdi ama Bob, Orta Doğuda vaziyetin aynı olmadığından emindi.

Ali, «Fakat demokrasi--» diye başladı.

— «Ah, demokrasi--» Bob, piposunu salladı. «Bu sözün mânası her yerde başka. Kelimenin esas mânasının unutulduğu muhakkak. Seninle istediğin iddiaya girmeye hazırım. Sen buradan ayrıldıktan sonra yerine gevezenin, yaygaracının biri geçecek. Kendini her gün ciyak ciyak bağırarak methedip, halkın gözünde bir ilâh seviyesine yükselecek. İtiraz etmeğe kalkan olacak olursa da kellesini uçuruvarecek. Ve--bana inan--kurduğunun demokratik bir hükümet olduğunu söyleyecek. Halktan--ve yine halk için kurulmuş bir hükümet! Ahali her halde bundan da hoşlanacak. Onlar için heyecanlı bir şey olacak bu. Kan dökülecek...»

— «Biz vahşi değiliz ki. Çoktan medenî olduk.»

Bob, mırıldandı: «Medeniyetten medeniyete fark var... Sonra--bana kalırsa hepimizin vahşi bir tarafı olmalı. İyi bir bahane bulduk mu, tamam.»

Ali, üzüntüyle: «Belki de haklısın,» diye cevap verdi.

Bob, «Son zamanlarda akli başında, makul insanlardan hoşlanan yok... Ben, zeki bir insan değilim. Bunu sen de bilirsin, Ali. Fakat sık sık dünyanın aslında makul insanlara ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.» Piposunu bırakarak arkasına yaslandı. «Neyse... Bunları bırakalım. Şimdi bütün mesele seni Ramat'dan nasıl çıkarabileceğimiz. Burada tam mânasiyle itimat ettiğin biri var mı?»

Prens Ali Yusuf, başını ağır ağır salladı:

— «On beş gün önce bu sualine 'Evet,' diye cevap verirdim. Ama şimdi--bilmiyorum. Emin değilim--»

— «Haklısın. İşin kötüsü de bu ya. Doğrusu senin bu saray da beni korkutuyor.»

Ali, sakın bir tavırla cevap verdi:

— «Evet, sarayda da casuslar var... Her şeyi duyuyor,--her şeyi öğreniyorlar...»

— «Hangarlarda bile--» Bob, birdenbire sustu. «İhtiyar Mehmed'e güveniyorum. Adamın sezış kabiliyeti fevkalâde. Geçen gün makinistlerden birini uçağı karıştırırken yakalamış. Hem de sadık olduğuna iyice inandığımız bir makinist. Buraya bak, Ali. Buradan gideceksek, bunu bir an evvel yapmamız lâzım.»

— «Biliyorum--biliyorum. Burada kaldığım takdirde öldürüleceğimi hissediyorum--hattâ bundan eminim.»

Prens, korku ve heyecanla değil de, sakin bir alâka ve merakla konuşmuştu.

Bob, ihtar etti: «Ama öldürülmemiz yine ihtimal dahilinde. Bildiğin gibi kuzeye doğru uçacağız. O zaman yolunuza kesemezler. Fakat bu mevsimde de kuzeydeki o dağları aşmak--»

Omuzunu silkti. «Anlıyorsun değil mi, Ali? Bu çok tehlikeli bir iş.»

Ali Yusuf, endişelenmişti.

— «Eğer sana bir şey olursa, Bob--»

— «Sen benim için üzülme, Ali. Ben bunu kasetmedim. Şu anda ben mühim değilim. Kaldı ki, ben genç yaşında şu veya bu sebeple öldürülen insanlardanım. Delilik yapmadığım gün yok. Hayır--ben seni düşünüyorum. Seni zorla ikna etmek istemiyorum. Karar senin. İstersen kal, istersen kaçalım. Eğer adamlarının bir kısmı sadık olsaydı--»

Ali, kısaca, «Kaçmak hoşuma gitmiyor,» diye cevap verdi. «Fakat burada kalıp, halk tarafından parça parça edilmek te istemiyorum.»

Bir iki dakika düşündü.

Sonra da içini çekerek: «Pekalâ,» dedi. «Gitmeği bir deneyelim. Bu işi ne zaman yapacağız?»

Bob, omuzunu silkti.

— «Ne kadar çabuk yola çıkarsak o kadar iyi olur. Münaşip bir bahaneyle hava alanına gelmen lâzım... Hım... Al Casar'daki yeni yol inşaatına ne dersin? Birdenbire inşaatı görmeğe karar verir, bu akşam üzeri oraya gidersen. Arabay-

la hava alanının önünden geçerken, durup inersin--ben de uçağı hazırlar, motoru da çalıştırırım. Yol inşaatını havadan daha iyi göreceğini söyler ve uçağa atlarsın. Tamam mı? Hemen havalanınız! Tabii yanımıza eşyalarımızı filân alamıyacağız. Birdenbire karar vermiş gibi davranmamız şart.»

— «Benim zaten götürmek istediğim eşya yok. Hayır, hayır, bir tek şey var--»

Gülümsedi. Bu tebessümü birdenbire çehresini değiştirdi. Sanki şimdi Bob'un karşısında tamamiyle başka biri vardı. O Batılı modern genç gitmişti. Ali Yusuf'un bu tebessümünde atalarının bu memlekette tutunmalarına yardım eden kurnazlığın izleri var gibiydi.

— «Sen benim arkadaşımın, Bob. Onun için bunu sana göstereceğim.»

Elini gömleğinin içine sokarak beline doğru uzattı ve küçük, deri bir kese çıkardı. Bunu arkadaşına verdi.

— «Bahsettiğin bu mu?» Bob, iyice şaşırılmıştı. Kaşlarını çattı.

Ali, keseyi ondan alarak, açtı ve içindekileri masanın üzerine boşalttı.

Bob, nefesini tutmuştu. Sonra hafifçe bir ıslık çaldı.

— «Aman yarabbi! Hakikî mi bunlar?»

Ali, güldü:

— «Tabii hakikî. Bu taşların çoğu babamındı. Her sene yeni bir kaç mücevher alırdı. Ben de öyle... Dünyanın dört köşesinden geldi bunlar. Ailem, bu taşları itimat ettiği kimşelerin vasıtasıyla gizli gizli satın aldı. Londra'dan... Kalküta'dan... Güney Afrika'dan... Bizim ailenin âdetidir bu. Atalarım tarafından kurulmuş bir anane. Bu taşlar sıkışık zamanlarda kullanılmak için toplanırdı.» Lâkayit bir tavırla ilâve etti: «Bugünkü piyasaya göre bu taşların değeri bir milyon.»

— «Bir milyon sterlin!» Bob, tekrar bir ıslık çaldıktan sonra taşları aldı. Bunların ışıl ışıl yanarak parmaklarının

arasından kayışlarını seyretti. «İnanılacak gibi değil. Tıpkı peri masallarındaki gibi. İnsan bir tuhaf oluyor.»

— «Evet.» Esmer genç başını salladı. Yine yüzünde o atalarını hatırlatan müteyakkız ifade belirmişti. «Mücevherler ortaya çıktı mı, insanlar da değişir. Böyle taşlar daima kandan bir iz bırakırlar. Cinayet--ölüm--ihanet. Kadınlar bu hususta erkeklerden daha da fenadır. Zira kadınlar yalnız mücevherlerin kıymetini düşünmezler. Taşların kendisi de onları cezbeder. Güzel mücevherler, kadınları âdeta çıldırtır. Onlara sahip olmağı isterler. Taşları boyunlarına, göğüslerine takmağı arzu ederler. Bu mücevherlerden bir tekini bile bir kadına vermem. Ama sana vereceğim.»

— «Bana mı vereceksin?» Bob, hayretle baka kaldı.

— «Evet. Bu taşların, düşmanlarımın eline geçmesini istemiyorum. Aleyhimdeki ayaklanmanın ne zaman olacağı belli değil. Belki bugün harekete geçerler. Şu taşları al ve elinden geleni yap.»

— «Buraya bak,--ne demek istediğini anlayamıyorum. Bu taşları ne yapacağım ben?»

— «Onları memleketten çıkarmanın çaresine bak.»

Ali, iyice endişelenmiş olan arkadaşına sakın sakın bakıyordu.

Bob, «Yani,» dedi. «Bu taşları senin yerine benim taşımamı mı istiyorsun?»

— «Öyle de denebilir. Fakat--senin onları Avrupaya gönderebilmek için daha güzel bir yol bulacağından eminim.»

— «Ali, ben böyle işlerden anlamam ki!»

Prens, koltuğunda arkasına yaslandı. Neşeyle gülümsüyordu.

— «Sen makul ve zeki bir insansın. Sonra dürüstsün... Mektep günlerini unutmadım. Bir meseleyi halletmek için daima fevkalâde plânlar yapardın. Sana, bu işlerime bakan adamın ismini de vereceğim. Zira bu maceradan sağ çıkacağım meçhul. O kadar endişelenme, Bob. Elinden geleni yapmağa çalış. Senden bütün istediğim bu. Eğer muvaffak olamazsan,

seni kabahatli bulacak değilim. Neticede, Allahın istediği olur. Benim için mesele basit. Ben bu taşların cesedimden alınmasını istemiyorum. Gerisi ise--» Omuzunu silkti. «Söylediğim gibi. Daima Allahın istediği olur.»

— «Sen delisin!»

— «Hayır. Ben sadece kadere inanıyorum.»

— «Fakat,--buraya bak Ali. Biraz evvel dürüst olduğumu söyledin. Fakat, bir milyonluk taşlar--bunlar en dürüst adamı bile baştan çıkarmaz mı?»

Ali Yusuf arkadaşına sevgiyle baktı.

— «İşin garibi, böyle bir şeyi aklımdan bile geçirmiyorum. Sana itimadım var.»

2. Balkondaki kadın

Bob Rawlinson, sarayın aksi sedalarla dolu mermer koridorlarından ilerlerken, ömründe bu kadar endişeli olmadığını düşünüyordu. Pantolon cebinde bir milyon sterlinlik bir hazine olduğu aklına geldikçe ürperiyordu. Rastladığı her saray mensubunun da bunu bildiği zehabına kapılmaktaydı. Hattâ belki yüzüne bakar bakmaz herkes vaziyeti anlıyordu. Çilli çehresinde sadece her zamanki gibi neşeli ve uysal bir ifade olduğunu bilseydi, muhakkak çok rahatlıyacaktı.

Kapıdaki nöbetçiler, silâhlarını şakırdatarak konu selâmladılar. Bob, Ramat'ın ana caddesinden ilerledi. Sersemliği hâlâ geçmemişti. Nereye gidiyor? Ne yapacaktı? Bunları bilmiyordu işte. Üstelik vakit de dardı...

Ana cadde Orta Doğudaki diğer ana caddelerden farksızdı. Sefaletle ihtişamın bir karışımıydı burası. Yeni banka binaları haşmetle yükseliyor, küçücük dükkânlarda ise plâstik eşyalar satılıyor, bebek potinleriyle çakmaklar aynı tezgâhta teşhir ediliyordu. Bazı mağazalarda dikiş makinesi ve yedek parçaları satılmaktaydı. Eczanelerdeki ilâç şişelerinin üzerleri sinek tersi içinde kalmıştı. Duvarlarda türlü penisilin ve antibiotik ilânı vardı. Bütün bu dükkânlarda almak istiyebileceğiniz bir şey yoktu. Son model İsviçre saatleri hariç, tabii. Fakat küçücük bir vitrine yığılmış olan boy boy, biçim saatleri görünce insan gayri ihtiyarî irkiliyordu. Bu yüzlerce saat karşısında bayağı sersemlediği için alış verişten de kaçınıyordu.

Hâlâ dalgın dalgın yürüyen Bob, yerli veya Avrupa elbiseleri giymiş olan ahaliye çarpmağa başlayınca biraz kendini topladı. Yine «Allah kahretsin, ben nereye gidiyorum?» diye sordu.

Yerli kahvelerinden birine girerek bir nane-limon söyledi. Bu mis kokulu şeyi içerken de biraz kendine gelir gibi oldu.

Kahvenin havası insana huzur veriyordu. Karşısındaki masada ise iki adam tavla oynamaktaydılar. Tam oturup, düşünilecek bir yerdi burası.

Düşünmesi de lâzımdı. Ona bir milyon değerinde mücevher vermişlerdi. Ne yapıp yapıp bunları memleketten çıkarılması lâzımdı. Üstelik kaybedilecek vakti de yoktu. Her an karışıklık çıkabilirdi.

Ali delilik ediyordu tabii. Bir milyonluk hazineyi lâkayıt bir tavırla arkadaşına vermiş, sonra da sakin sakin her şeyin Allahın elinde olduğunu söylemişti. Hakikaten öyleydi ama Bob şimdi mücevherleri ne yapacaktı?

Bu Allahın cezası taşları memleketten nasıl çıkaracaktı?

Ona, memleketten normal bir sebep yüzünden ayrılmak üzere olan bir kimse--alelâde biri lâzımdı. Meselâ bir iş adamı veya turist! Siyasi bağları olmıyan, eşyaları fazla dikkatle--hattâ hiç--aranmıyacak bir yolcu. Tabii yolculuğun sonunu da düşünmek lâzımdı... Londra hava alanında heyecan! Milyonluk mücevher kaçakçılığı! V.s.... Tabii artık bunu da göze almak lâzımdı--

Alelâde biri,--hakiki bir turist. Bob, birdenbire, «Ne budalayım!» diye düşündü. «Joan, tabii! Ablam Joan!» Joan Sutcliffe, iki aydır kızı Jennifer'le Ramat'daydı. Jennifer, zatürre geçirdiği için doktorlar Mrs. Sutcliffe'e kızını güneşli, rutubetsiz bir yere götürmesini tavsiye etmişlerdi. Ana kız, dört beş gün sonra deniz yoluyla İngiltereye döneceklerdi.

Evet, Joan bu iş için biçilmiş kaftandı. Ali, kadınlarla mücevherler hakkında ne söylemişti? Bob, kendi kendine güldü. Sevgili Joan! Doğrusu o taşları görünce deliye dönecek tiplerden değildi. Akli başında bir kadındı ablası. Evet,--Joan'a güvenebilirdi.

Bob, «Joan,» diye düşündü. «Fakat Joan'a itimat edebilir miyim? Evet o son derece dürüsttür. Ama çenesini tutabilir mi?» Genç adam üzüntüyle içini çekti. Joan, dilini tutamazdı. Elinde değildi bu onun. Daha da fenası imalarda bulunurdu o. «İngiltere'ye çok mühim bir şey götürüyorum. Bundan

hiç kimseye bahsetmemem lâzım. Vaziyet çok heyecanlı...»

Joan, boşboğazın biriydi. Tabi, bunu kendisine söylediğiniz zaman fena halde kızardı o da başka. O halde Joan İngiltere'ye ne götürdüğünü bilmemeliydi. Bu sayede hayatı da tehlikeye atılmamış olurdu. Taşları paket edecekti... Şöyle alelâde bir paket yapacak ve ablasına da bir hikâye uyduracaktı. Birine hediye... Bir emanet... Neyse, bir şey düşünecekti artık.

Bob, saatine bakarak ayağa kalktı. Vakit geçiyordu.

Sokakta hızla ilerlerken öğle sıcaklığının farkında bile değildi. Görünüşte her şey normaldi. İlk bakışta hiç bir şey anlaşılıyordu. Yalnız Sarayda insan etrafın için için kaynadığını, fısıltıları, casusları farkediyordu. Kim sadıktı? Kim değildi? Prens Yusuf Ali'yi devirmeğe kalkacakları muhakkaktı. Ama muvaffak olacaklar mıydı?

Ramat'ın en meşhur oteline girerken Bob'un kaşları çatıldı. Otele büyük bir tevazuyla (!) Ritz Savoy ismi verilmişti. İhtişamlı, oldukça modern bir cephesi vardı. Üç sene evvel büyük bir merasimle açılmıştı. Müdür İsviçreli, ahçı Viyanalı, Metrdotel de İtalyandı. Evvelâ Viyanalı ahçı kaçmıştı, sonra da İsviçreli müdür. Geçenlerde İtalyan metrdoteli de gitmişti. Yemeklerin ismi hâlâ şatafatlıydı ama pek kötüydü bunlar. Servis te öyle. O pahalı musluklar ve banyoların çoğu da bozulmuştu.

Müracaattaki kâtip Bob'u iyi tanırdı. Genç adamı gülümseyerek karşıladı.

— «Günaydın Mr. Rawlinson. Ablanızı mı görmek istiyorsunuz? Kendisi kıızıyla pikniğe gitti--»

— «Pikniğe mi?» Bob, fena halde şaşalamıştı. Pikniğe gitmenin de tam zamanıydı.

Kâtip izahat verdi. «Petrol şirketinden Mr. ve Mrs. Hustle.» Ramat'da herkes her şeyi bilirdi. «Kalat Diva barajına gittiler.»

Bob, içinden küfürü bastı. Joan, ancak saatler sonra dönebilecekti.

— «Odasına çıkayım,» diyerek elini uzattı. Kâtip, odanın anahtarını verdi.

Genç adam yukarıda kapıyı açarak içeri girdi. Çift yataklı büyük oda yine her zamanki gibi karışıktı. Joan Sutcliffe öyle titiz bir kadın sayılmazdı. Bir sandalyeye golf sopaları konmuş, tenis raketleri yatağın üstüne atılmıştı. Elbiseler etrafa saçılmıştı. Masanın üstünde filmler, kartpostallar, renkli kapaklı romanlar ve güneydeki yerlilere mahsus eşyalar vardı. Bunların çoğu İngiltere ve Japonya'da yapılmıştı, o da başka.

Bob, etrafına, bavullara, fermuarlı çantalara baktı. Yeni bir meseleyle karşılaşmıştı. Ali'yle uçağa binmeden evvel Joan'u göremeyecekti. Baraja kadar gidip dönecek vakti yoktu. Tabii taşları paket edip, bir pusulayla bırakabilirdi... Genç adam, başını salladı. Bu doğru olmazdı. Kendisini ekseri takip ettiklerini biliyordu. Her halde Saraydan çıkarken peşine takılmışlar, evvelâ kahveye sonra da otele gelmişlerdi. Bob, takip edildiğinin farkına varmamıştı ama genç adam onların bu işte çok usta olduklarını biliyordu. Otele, ablasını görmeğe gelmesi tabii bir şeydi. Fakat--bir paketle bir pusula bıraktığı takdirde... Muhakkak pusulayı okur ve paketi de açarlardı.

Vakit... Vakit... Hiç vakti yoktu...

Cebinde bir milyon sterlinlik bir servet vardı.

Bob, etrafına bakındı.

Sonradan gülümseyerek cebinde daima taşıdığı küçük âlet çantasını çıkardı. Yeğeni Jennifer'in plastrin'i olduğunu görmüştü. Bu da işine yarayacaktı tabii.

Sür'atle, dikkatle çalışmağa başladı. Bir ara şüpheyle başını kaldırarak açık pencereye doğru baktı. Hayır, bu odanın balkonu yoktu. Sınırları iyice gerilmiş olduğu için biri kendisini gözetliyormuş gibi gelmişti.

İşini bitirerek, memnuniyetle başını salladı. Kimse ne yaptığını farketmeyecekti. Bundan emindi. Ne Joan, ne de başkası... Kendinden başka hiç bir şey düşünmiyen etrafın

farkında bile olmıyan Jennifer de hiç bir şeyden şüphelenmiyecekti.

Yaptığı işle alâkalı bütün delilleri toplayarak cebine tıktı. Sonra da tereddütle etrafına bakındı.

Mrs. Sutcliffe'in bloknutunu önüne çekerek kaşlarını çatı--

Joan'a bir mektup bırakması lâzımdı--

Fakat ona ne yazabilirdi? Joan'ın anlıyacağı,--fakat pusulayı okuyan yabancıların bir mâna çıkaramıyacakları bir şey olmalydı bu.

Tabii bu imkânsızdı. Bob'un boş zamanlarında okumaktan hoşlandığı macera romanlarında kahraman şifreyle bir mektup yazar, bunu alan da kolaylıkla çözerdi. Fakat genç adam böyle bir şifrenin nasıl hazırlanacağını bilmiyordu. Ablası Joan ise, öyle gizli kapaklı şeylerden mâna çıkaracak bir kadın değildi. Ancak apaçık şeylerden anlardı o--

Bob, birdenbire gülümsedi. Bu işi başka türlü de yapabilir. Dikkati Joan'ın üzerine çekmemek için ablasına alâde bir pusula yazardı. Sonra da başka birine Joan İngiltereye gittiği zaman kendisine teslim edilmek üzere bir mektup verirdi.

Sür'atle yazmağa başladı.

«Sevgili Joan,

Bu akşam üzeri golf oynayıp oynamıyacağımı sormak için uğradım. Fakat hakikaten Baraja gittiysen, geri döndüğün zaman parmağını oynatacak halin olmıyacak. Yarına ne dersin? Saat beşte kulüpte buluşalım.

Sevgiler.

Bob.»

Belki de bir daha görmıyeceği ablasına böyle bir pusula bırakıyordu işte. Ama bunun alelâde bir şey olması çok daha iyiydi. Joan, bu karışık meseleye karışmamalıydı. Hattâ or-

tada karışık bir mesele olduğunu bile bilmemeliydi. Joan, yalan söyleyemez, rol yapmazdı. Onun için hiç bir şeyden haberi olmadığını anlayınca kendisine ilişmezlerdi.

Üstelik bu mesele iki işe yarıyacaktı. Bunu duyanlar Bob'un kaçmak niyetinde olduğunu akıllarına bile getirmıyeceklerdi.

Genç adam bir müddet düşündü, sonra da telefonu açarak, santrale İngiliz sefaretinin numarasını verdi. Bir iki dakika sonra arkadaşı Üçüncü kâtip John Edmundson'la konuşuyordu.

— «John? Ben Bob Rawlinson. İşten çıkınca benimle bir yerde buluşabilir misin?... Hım... Daha erken olamaz mı? Bunu yapmağa mecbursun, dostum. Mesele mühim. Şey, aslında bir kızla alâkalı bu...» Mahcup olmuş gibi hafifçe öksürdü. «Harikulâde bir kız o, harikulâde. Âdeta bir peri. Fakat bazı güçlükler var.»

Edmundson, bu meseleyi hiç beğenmediğini belirtmek ister gibi soğuk soğuk, «Aman Bob,» diye cevap verdi. «Senden de, sevgililerinden de bıktım. Pekalâ. Saat iki münasip mi?» Cevap beklemeden telefonu kapadı. Bir iki saniye sonra da hafif bir çıtırtı duyuldu. Bu konuşmayı dinleyen meçhul şahıs kimse o da ahizeyi yerine bırakmıştı.

Bob, «Aferin Edmundson'a,» diye düşündü. «İmdadıma yetiştı.» Ramat'daki bütün telefon konuşmaları dinlendiği için, Bob'la John Edmundson aralarında bir parola kararlaştırmışlardı. Âdeta bir periye benzıyen, harikulâde bir kız, aslında çok mühim ve âcil bir mesele mânasına geliyordu.

Edmundson onu saat ikide arabasıyle Yeni Tüccarlar bankasının önünden alacaktı. Bob arkadaşına mücevherleri sakladığı yeri söyleyecek, bunu ablası Joan'un bilmediğini ve meselenin mühim olduğunu anlatacaktı. Kendisine bir şey olabilirdi. Joan'la Jennifer, İngiltere'ye uzun bir deniz yolculuğu yaparak dönmeye karar vermişlerdi. Yani ancak altı hafta sonra Londra'da olacaklardı. O arada muhakkak ihtilâl olacak, Prensın düşmanları ya idareyi ele alacak ya yenilecek-

lerdi. Evet, altı haftada çok şeyler olacaktı. Belki Ali Yusuf Avrupaya gidebilecekti. Belki Bob'la birlikte öleceklerdi. Her ne hal ise, Bob, Edmundson'a açılacak ama her şeyi de söylemeyecekti.

Bob, son defa etrafına bakındı. Yine eskisi gibiydi burası. Sakin, karışık, âşına. Tek değişiklik, Joan'a yazdığı mektuptu. Zarfı masadaki eşyalardan birine dayayarak dışarı çıktı. Koridorda kimse yoktu.

II

Joan Sutcliffe'in yanındaki odada kalan kadın gerileyerek balkondan içeri girdi. Elinde bir ayna vardı.

Aslında balkona çenesinde belirivermek cüretini gösteren bir tüyü iyice tetkik etmek üzere çıkmıştı. Tüyün icabına cimbizla baktı, sonra da güneşte yüzünü iyice inceledi.

İşte tam o sırada başka bir şeyi farkettil. Elindeki aynayı şöyle yanlamasına tutmuştu. Yandaki odanın gardrobunun aynasını aksettiriyordu bu. Kadın o aynadan bir adamın pek acaip bir şey yaptığını gördü.

Bu öyle garip öyle beklenmedik bir şeydi ki, kadın dikkatle seyretmeğe başladı. Hiç kımıldamıyordu. Adam, masanın başındaydı. Oturduğu yerden onu görmesi imkânsızdı. Kadın da zaten genç adamı o çift akis sayesinde seyredebiliyordu.

Dönüp, arkasındaki gardrobun aynasına bir göz attığı takdirde, kadının elindeki aynanın aksini görebilirdi.

Yalnız bir keresinde birdenbire başını kaldırarak, çabucak pencereye baktı. Fakat görünürde bir şey olmadığı için tekrar masanın üzerine eğildi.

Kadın, onun yaptığı işi bitirini seyretti. Genç adam kısa bir tereddütten sonra çabucak bir not yazıp, zarfa koydu ve bunu masadaki eşyalardan birinin üstüne dayadı. Sonra

odanın bir ucuna doğru gitti. Kadın, onun ne yaptığını görmiyordu ama akseden seslerden bir yere telefon ettiğini anladı. Söylenilenleri pek duyamadı. Fakat adamın sakin hattâ neşeli bir sesle konuştuğunu farkettil. Sonra kadın, oda kapısının kapandığını duydu.

Birkaç dakika bekledikten sonra usulca kendi kapısını aralayarak dışarı baktı. Koridorun öbür ucunda bir Arap, tüy süpürgeyle tembel tembel toz alıyordu. Nihayet köşeyi dönerrek gözden kayboldu.

Kadın, yavaşça yandaki odaya doğru gitti. Kapı kitliydi tabii. Zaten kadın da böyle olacağını tahmin etmişti. Yanındaki firkete ve çakı yardımıyla kilidi çabucak, büyük bir ustalikle açtı.

İçeri süzülerek, kapıyı kapadı. Masadaki zarfı aldı. İyice kapatılmamıştı bu. Onun için kolaylıkla açıldı. Kadın, pusulayı okurken kaşları iyice çatılmıştı. Bunda vaziyeti izah edecek bir tek kelime bile yoktu.

Zarfı kapıyarak yerine koydu ve odanın köşesine doğru ilerledi.

Ve orada, elini öne doğru uzatmış vaziyette kalakaldı. Zira aşağıdaki terastan bazı sesler gelmişti.

Bunlardan birinin şimdi içinde bulunduğu odanın sahibine ait olduğunu biliyordu. Kat'i, kendinden emin, ukalaca bir sesteki bu.

Kadın, pencereye koştu.

Aşağıda terasta Joan Sutcliffe, yanında kızı Jennifer'le duruyordu. Jennifer, on beş yaşlarında, uçuk yüzlü fakat sağlam görünümlü bir kızdı. Joan Sutcliffe, İngiliz sefareti memurlarından uzun boylu, kederli çehreli bir adama teklifi hakkında ne düşündüğünü söylüyordu. Üstelik bunu herkesin duymasını istiyormuş gibi sesini de iyice yükseltmişti.

— «Fakat saçma bu! Ömrümde böyle münasebetsizce bir şey duymadım. Burası gayet sakin bir yer. Herkes te güler yüzlü. Sizinki de lüzumsuz işgüzarlık. Boş yere paniğe kapılmışsınız.»

— «Öyle olmasını temenni ediyoruz, Mrs. Sutcliffe. Öyle olmasını temenni ediyoruz. Fakat Ekselans mesuliyetlerini—»

Mrs. Sutcliffe, onun sözünü kesti. Sefirlerin mesuliyetleri kendisini hiç alâkadar etmiyordu.

— «Bizim bir sürü eşyamız var. İngiltereye, uzun bir yolculuk yaparak dönmek niyetindeyiz. Gelecek çarşamba hareket edeceğiz. Deniz yolculuğu Jennifer'e çok iyi gelecek. Doktor da öyle söyledi. Herşeyi altüst etmenize göz yumacak değilim. Telâş içerisinde uçağa atlayıp, İngiltere'ye gitmeğe niyetim yok.»

Kederli suratlı adam, «Uçakla İngiltere'ye değil, Aden'e gidebilirsiniz,» dedi. «Vapurunuza oradan binersiniz.»

— «Bağajlarımız da oraya götürülecek mi?»

— «Tabii, tabii, İsterseniz bu meseleyi de hallederiz. Dışarda araba bekliyor. Bir kamyonet bu... Eşyalarınızı ona koyarız.»

Mrs. Sutcliffe, nihayet razı oldu. «Pekalâ... O halde eşyalarımızı toplıyalım.»

— «Bu işi derhal yapmanızı rica edeceğim.»

Yatak odasındaki kadın telâşla içeri çekildi. Bavullardan birinin sapına takılı etiketteki adresi çabucak okuduktan sonra, dışarı süzüldü. Mrs. Sutcliffe koridorun köşesini dönerken o da kendi odasına girdi.

Otel kâtibi Joan Sutcliffe'in peşinden koşuyordu.

— «Kardeşiniz biraz evvel buradaydı, efendim. Odanıza çıktı. Sonra da otelden ayrıldı sanırım. Kendisine yolda rastlamadınız mı?»

Mrs. Sutcliffe, «Hayır,» diye cevap verdi. «Vah... Vah...» Kâtibe teşekkür ettikten sonra Jennifer'e döndü: «Her halde Bob da telâşlıydı, gitmem için ısrar edecekti. Halbuki ben sokaklarda öyle karışıklığa delâlet edecek bir şey görmedim. Kapı açık. Bu adamlar da ne kadar dikkatsiz!»

Jennifer, atıldı: «Belki kapıyı dayım açık bıraktı.»

— «Keşki onu görebilseydim... A, bir mektup bırakmış...» Zarfı çabucak açtı. Sonra da ögünürcesine, «Neyse,» dedi.

«Bob'un telâşlı olmadığı belli. Her halde onun bu meseleden haberi yok. Sefaretekiler fazla işgüzar. Bu sıcakta da bavul yerleştirilir mi? Oda fırından farksız. Haydi Jennifer. Gardropla şifonyerden eşyalarını çıkar bakalım. Her şeyi bavullara tıkarız, olur biter. Eşyaları daha sonra dikkatle yerleştiririz.»

Jennifer, düşünceli düşünceli mırıldandı. «Şimdiye kadar hiç ihtilâl görmedim.»

Annesi hiddetle: «Şimdi de görmiyeceksin. Benim dediğim çıkacak. Hiç bir şey olmayacak!»

Jennifer'in yüzünden hayal kırıklığına uğradığını anlamak kabildi.

3. Mr. Robinson'la tanışalım

Bu hâdiseden altı hafta sonra genç bir adam Bloomsbury'de bir odanın kapısına usulca vurdu. Biri, «Giriniz,» diye seslendi. Genç adam da kapıyı açarak içeri süzüldü.

Girdiği küçük bir odaydı. Masanın başında orta yaşlı, şişman bir adam oturuyordu. Koltuğa iyice yayılmıştı. Sırtında buruşuk bur elbise vardı. Önü sigara külü içerisinde kalmıştı bunun. Pencere sıkıca kapatılmıştı. İnsan odada boğuluvereceğini sanıyordu.

Gözleri yarı kapalı olan adam aksi aksi, «E?» dedi. «Yine ne var?»

Albay Pikeway'in gözlerinin daima yarı aralık olduğu, zira adamın ya uykudan yeni uyandığı veya dalmak üzere olduğu söylenirdi. Hattâ adının Pikeway olmadığını iddia edenler de vardı. Bunlar, «Adı Pikeway olmadığı gibi, Albay da değil,» derlerdi.

Ne yaparsınız? Dilin kemiği yok ki.

— «Hariciye Nezaretinden Edmundson geldi, efendim.»

Albay Pikeway, mırıldandı. «Ya?...»

Gözlerini kırıştırdı. Galiba tekrar uykuya dalıyordu. «Hım... İhtilâl sırasında Mamat'daki sefaretimizde üçüncü kâtipti, değil mi?»

— «Evet, efendim.»

Albay Pikeway, içini çekti. Pek memnun olmuşa benzeriyordu. «O halde kendisini göreyim.» Biraz dikleşerek göbeğinin üzerindeki küllerin bir kısmını süpürdü.

John Edmundson, uzun boylu, sarışın, sakın tavırlı bir gençti. Çehresinde, «Bu işler hoşuma gitmiyor,» der gibi bir ifade vardı. Güzel bir elbise giymişti, çok ta kibardı.

— «Albay Pikeway? Ben John Edmundson'um. Sizin--şey--beni görmek istiyebileceğinizi söylediler.»

Albay Pikeway, mırıldandı. «Öyle mi? Eh, onlar bu işleri daha iyi anlarlar...» İlâve etti. «Oturun.» Gözleri tekrar kapanmağa başlıyordu. Çabucak, «İhtilâl sırasında Ramat'daydınız değil mi?» diye sordu.

— «Evet, Ramat'daydım. Hoş bir hâdiseye değildi o.»

— «Her halde. Her halde. Bob Rawlinson'un arkadaşısınız değil mi?»

— «Evet, kendisini iyi tanırım.»

Albay Pikeway, «Tanırdım, demeniz lâzım,» diye cevap verdi. «Öldü o.»

— «Evet, efendim, biliyorum. Fakat emin değildim---» durakladı.

Albay Pikeway, başını salladı. «Burada ketumiyete lüzum yok. Biz her şeyi biliyoruz. Bilmediğimiz zaman da sanki biliyormuşuz gibi hareket ediyoruz. Bob Rawlinson'la Prens Ali, ihtilâl günü uçakla Ramat'dan ayrıldılar. Uçaktan bir daha haber alınmadı. Erişilemeyecek bir yere inmiş--veya düşmüş olabilirlerdi. Arolaz dağlarında bir uçak enkazı bulundu. İçinde iki ceset vardı. Bu yarın basına açıklanacak. Öyle değil mi?»

Edmundson, itiraf etti: «Öyle...»

Albay Pikeway, «Biz böyle şeyleri hemen öğreniriz,» dedi. «Zaten işimiz bu... Uçak, dağa çarptı. Hava muhalefeti yüzünden olabilir bu. Fakat hâdisenin sabotaj olduğunu gösterecek deliller var... Galiba uçağa saatli bomba konulmuş. Tabii henüz kat'î raporu almadık. Uçak, erişilmesi kolay olmıyan bir yerde kazaya uğradı. Uçağı bulmak için mükâfat vaadedildi. Fakat bunun kulaktan kulağa yayılması için zaman lâzımdı. Sonra tahkikat için uçakla mütehassıslar yollamak zorunda kaldık. Kırtasiyecilik almış yürümüş tabii. Hükûmete resmen müracaat, nazırlardan müsaade, rüşvet--uçaktan işlerine yarıyacak şeyleri alıveren dağlılar... Evet, tahkikat güç şartlar altında yapıldı.»

Susarak Edmundson'a baktı.

Genç adam, «Acı bir hâdiseye bu,» diye içini çekti. «Prens

Ali Yusuf, demokratik prensiplere göre memleketi idare eden, aydın bir hükümdardı.»

Albay Pikeway, homurdandı. «Her halde zavallı adamı o yüzden öldürdüler. Fakat kralların ölümü hakkında acıklı hikâyeler anlatarak vakit kaybedemeyiz. Bizden—bazı şeyleri öğrenmemizi istediler. Bu talep, alâkalı bazı şahıslardan geldi. Majeste Kraliçenin Hükümetinin dostça hisler beslediği bazı kimselerden...» Genç adama ısrarla baktı. «Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?»

Edmundson, istemiye istemiye, «Öhhö,» dedi. «Bazı şeyler duydum..»

— «Belki de cesetlerin üzerinde veya enkaz arasında kıymetli bir şey bulunmadığını—bunun köylüler tarafından da çalınmadığını duydunuz. Hoş dağlılar hususunda kat'î bir şey söyleyemeyiz ya... Onlar da bizim hariciyeciler gibi çok ketumdur... E, başka ne duydunuz?»

— «Hiç bir şey...»

— «Meselâ—cesetlerin üzerinde kıymetli bir şeyler bulunması lâzım geldiğini duymadınız mı? Sizi bana neden yolladılar?»

Edmundson, ciddi ciddi cevap verdi. «Bana bazı sualler sormak istiyebileceğinizi düşünüyorlardı.»

Albay Pikeway, «İyi ya,» dedi. «Sual sorarsam, bunların cevabını da isterim.»

— «Tabii.»

— «Ama bunun size pek tabii gelmediği belli, oğlum. Bob Rawlinson, uçakla Ramat'dan ayrılmadan evvel size bir şey söyledi mi?»

— «Ne hususunda, efendim?»

Albay Pikeway, dikkatle Edmundson'a baktıktan sonra kulağını kaşdı.

— «Pekalâ, pekalâ... Şunu saklıyalım, bunu söylemiyelim! Bence bu kadarı da fazla. Madem neden bahsettiğimi bilmiyorsunuz, o halde boş yere yorulmıyalım.»

— «Galiba—bir şey vardı...» Edmundson, ihtiyatla, iste-

miye istemiye konuşuyordu. «Yani Bob'un bana söylemek istediği mühib bir şey olabilir.»

Albay Pikeway, nihayet istediğini elde etmiş bir adam tavrıyla: «Ah!» dedi. «Çok enteresan. Bildiklerinizi anlatın bakalım.»

— «Bildğim fazla bir şey yok, efendim. Bob'la basit bir parolamız vardı. Zira Ramat'da telefonların dinlendiğini anlamıştık. Bob, sarayda bazı şeyler öğreniyordu. Ben de arada sırada aldığım, işe yarıyacak haberleri ona bildiriyordum... Birimizden biri diğerini arayıp harikulâde 'âdeta peri gibi' bir kızdı bahsettiği zaman, bu bir hâdise olduğu mânasına gelirdi.»

— «Yani birinizden birinin çok mühim bir şey öğrendiği mânasına.»

— «Evet, isyan çıktığı gün, Bob da bana telefon ederek parolayı tekrarladi. Onunla her zamanki yerde, yani bankalardan birinin önünde buluşacaktık. Fakat o semtte karışıklıklar olunca polis de yolu kapadı. Bob'la bir türlü buluşamadık. Aynı gün akşam üzere o Prens Ali Yusuf'la uçağa binip gitti.»

Pikeway, mırıldandı. «Anlıyorum... Peki, size nereden telefon etti? Bunu biliyor musunuz?»

— «Hayır. Herhangi bir yerden etmiş olabilir.»

— «Yazık...» Albay Pikeway, bir an sustu. Sonra da lâkayit bir tavırla sordu. «Mrs. Sutcliffe'i tanıyor musunuz?»

— «Bob Rawlinson'un ablasını mı? Kendisiyle Ramat'da tanıştım tabii. Mektep çağında bir kızı var. Ramat'a onunla gelmişti. Kendisini pek iyi tanımıyorum.»

— «Bob Rawlinson'la birbirlerine çok düşkünler miydi?»

Edmundson, bir an düşündü.

— «Hayır,, pek sanmıyorum. Mrs. Sutcliffe, Bob'dan çok büyüktü. Ve daima ablalık taşıyordu. Bob, eniştesinden de pek hoşlanmaz, ondan, «Ukalâ herif» diye bahsederdi.»

— «Hakikaten de öyledir! Meşhur sanayicilerimizden o! Nedense bu adamlarla ukalâlıkta aşık atılıyor! Demek siz-

ce Bob Rawlinson mühim bir sırrı ablasına pek açmazdı?»

— «Buna cevap vermek kolay değil... Ama sanmıyorum.»

Albay Pikeway başını salladı. «Ben de öyle.» içine çekti. «Ne olacak bilmem?... Mrs. Sutcliffe'le kızı uzun bir deniz yolculuğundan sonra İngiltere'ye dönüyorlar. Yarın «Tilbury'e» yanaşacak olan «Eastern Queen» gemisinden incekler.»

Bir iki dakika konuşmadı. O arada düşünceli bir tavırla karşısında oturan genç adamı süzüyordu. Sonra, sanki bir karar vermiş gibi, elini uzattı.

— «Geldiğiniz için teşekkür ederim.»

— «Size fazla yardım edemediğim için çok müteessirim. Yapabileceğim bir şey olmadığından emin misiniz?»

— «Evet. Evet. Maalesef eminim.»

John Edmundson, dışarı çıktı.

Diğer sakin genç içeri girdi.

Uikeway, «Onu Tilbury'e göndermeği düşündüm,» diye mırıldandı. «Mrs. Sutcliffe'ü karşılayıp, acı haberi verirdi. Neticede Rawlison'un arkadaşı o. Fakat sonradan Edmundson'u yollamaktan vazgeçtim. Yumuşak bir insan değil. Hariciyede onları böyle yetiştiriyorlar. Fırsatlardan istifade edebileceğini sanmıyorum. Onun yerine şu bizim delikanlıyı yollayacağım.»

— «Derek'i mi?»

— «Evet.» Albay Pikeway takdirle başını salladı. «Ne demek istediğimi hemen anlıyorsun, değil mi?»

— «Elimden geleni yapıyorum, efendim.»

— «Yapmak kâfi değil. Muvaffak olmak lâzım. Evvelâ bana Ronine'yi yolla. Ona da bir vazife vereceğim.»

II

Ronnie odaya girdiği zaman Albay Pikeway da galiba tekrar uykuya dalmak üzereydi. Ronnie, uzun boylu, esmer,

yakışıklı, atlet yapılı bir gençti. Neşeli ve hatta küstahça bir hali vardı.

Albay Pikeway ona uzun uzun baktı. Sonra da güldü.

— «E, kızlar mektebine girmeğe ne dersin?» diye sordu.

— «Kızlar mektebine mi?» Genç adam kaşlarını kaldırdı. «Allah Allah! Bu da yeni mi çıktı? Kızlar ne iş karıştırıyorlarmış? Yoksa kimya dersinde bomba mı yapıyorlarmış?»

— «Hayır, hayır! Öyle bir şey yaptıkları yok. Netice de Meadowbank çok lüks bir mektep.»

— «Meadowbank mı?» Ronnie bir ıslık çaldı. «İşte buna inanmam.»

— «Küstahlıktan vazgeçip, dilini tut ve beni dinle. Ramat'ın eski şeyhi Prens Ali Yusuf'un kuzeni ve tek arabası olan Prenses Şaista bu sömestr oraya gidecek. Prenses şimdiye kadar İsviçre'deki bir mektepte okuyordu.»

— «E, ben ne yapacağım? Kızı mı kaçıracağım?»

— «Ne münasebet. Pek yakında bazı kimselerin Prenses'le alâkalanmıya başlayacaklarını sanıyorum. Kızı gözden çıkarmamağa çalışacaksın. Daha kat'i bir şey söyleyemeyeceğim. Ne olacağını, kimin geleceğini bilmiyorum. Fakat acaip dostlarımız kızla alâkadar olmağa başlarsa bana hemen haber ver... Seninki bir nevi gözcülük olacak.»

Genç adam başını salladı.

— «Peki ama, kızı gözetlemek için mektebe nasıl gireceğim? Yoksa mektebe resim öğretmeni mi olacağım?»

— «Mektepteki öğretmenlerin hepsi de kadın...» Albay Pikeway Ronnie'yi düşünceli düşünceli süzdü. «Zannedersen seni bahçıvan yapacağız.»

— «Bahçıvan mı?»

— «Evet... Bahçe ve çiçekler hakkında birşeyler bildiğini sanıyorum. Yanılmıyorum ya?»

— «Hayır, yanılmıyorsunuz. Bir kaç sene evvel Sunday Mail'in «Bahçeniz» adlı sütununu ben hazırlardım.»

Albay Pikeway, «Püf!» dedi. «Bu bir şey mi? Ben bahçıvanlıktan anlamam ama bu mevzuda sütunlar dolusu yazı

yazarım. Bahçıvanlık ansiklopedisiyle, o fazla renkli resimleri olan kataloglardan bir iki şey aşırın mı tamam! Nasıl bir üslup kullanılacağını da biliyorum. «Neden alışgelmiş şeylerden vazgeçmiyorsunuz? Bu sene tarhlarınıza güneyi hatırlatacak bir hava verebilirsiniz. Meselâ, dedikodu çiçeğiyle, Japonya'dan getirtilen Yediveren, Boşboğaz gülü bunu temine kâfi gelir. Sonra ümitsiz aşk goncalarının pembe rengi hakikaten göz kamaştırır. Bu çiçekler pek dayanıklı olmakla beraber batı duvarının önünde kolayca gelişirler.» Susarak gülümsedi. «Bu iş o kadar basit ki! Bazı budalalar koşar çiçekleri alırlar. Tabii ilk donda hepsi de ölüp gider. O zaman acı acı, «Keşke yine Şebboylarla minelerden vazgeçmeseydik» diye düşünürler. Hayır oğlum, ben hakiki bahçıvanlardan bahsediyorum. Şöyle avuçlarına tükürüp, küreğe asılacaksın. Gübreleme, samanlama işlerini aksatmayacaksın. Çapa elinden düşmeyecek. İtirşahiler için derin hendekler kazacaksın... Bütün bu saçma sapan işleri yapabilir misin?»

— «Malûm, malûm. Anne'ı tanırım. Eh, bu mesele de halledilmiş sayılır.»

— «Meadowbank'takiler bahçıvan istiyorlar mı?»

Albay Pikeway, başını salladı. «İstemeleri lâzım. İngiltere'de bahçıvan kıtlığı var. Ben senin için takdirnameler ve tavsiyeler de hazırlatırım. Bak göreceksin, seni hemen işe alacaklar. Kaybedecek vaktimiz yok. Mektep ayın 29 unda açılıyor.»

— «Bahçıvanlık edecek, gözümü ve kulağımı açacağım, öyle mi?»

— «Evet. Seksi kuvvetli kızlar sana sokulmağa kalkar ve sen de onlara cesaret verirsen, Allah yardımcın olsun. Seni oradan derhal kovmalarını istemiyorum.»

Kâğıt destesini önüne çekti. «Kendine bir isim bul.»

— «Bence Adem pek uygun.»

— «Ya soyadı?»

«Kafandan geçenlerin pek hoşuma gideceğini sanmı-

yorum. Alan Goodman ismine ne dersin? İyi değil mi? Gil Jenson'la konuş, onunla kendine güzel bir hayat hikâyesi hazırla. Nerede doğdun, hangi mektepte okudun, vesaire. Ondan sonra da işe başla.» Saatine baktı. «Artık sana verecek vaktim yok. Mr. Robinson'u bekletmek istemiyorum. Adam neredeyse gelir.»

Ronnie —veya yeni adıyla Alan— kapıya doğru giderken durakladı.

Merakla, «Mr. Robinson mu?» dedi. «O mu geliyor?»

— «Söyledim ya...» Masadaki zillerden biri çaldı. «Geldi işte. Mr. Robinson randevularına hiç geç kalmaz.»

Alan, heyecanla sordu. «Allah aşkınıza, kim o? Asıl adı nedir?»

Albay Pikeway, «Adı, Robinson,» diye cevap verdi. «Benim bütün bildiğim bu. Zaten herkes de bundan başka bir şey bilmiyor...»

III

Odaya giren adama Robinson adı hiç yakışmıyordu. Onun ismi olamazdı bu. Demetrius, İsaacstein veya Perenna adı adama daha uygundu ama —yine de taf manasiyle değil— Zira Robinson, ne tamamıyla Museviye benziyordu ne de Yunan'a veya Güney Amerikalı'ya. Onda İspanyol veya Portekizli hali de yoktu. Kısacası adamın Robinson adlı bir İngiliz olduğu pek de inanılacak gibi değildi. Bir hayli şişman ve çok şıktı. Sarımsı bir çehresi, hüznünlü siyah gözleri, geniş bir alını ve kocaman bir ağız vardı. Dişleri bembeyaz ve gayet iriydi. Biçimli ellerine bir hayli itina ettiği anlaşılıyordu. İngilizlere benzeyen tek tarafı sesiydi. Aksansız, pürüzsüz bir İngilizceyle konuşuyordu.

Albay Pikeway'le birbirlerini birer hükümdar edasiyle selâmladılar. Evvelâ kibar-kibar havadan sudan bahsettiler.

Nihayet Albay Pikeway, sigara kutusunu Mr. Robinson'a

uzatırken, «Yardım teklifinize çok teşekkür ederiz,» dedi.

Mr. Robinson, aldığı sigarayı yaktı, dumanı zevkle üfle-di ve sonra konuşmağa başladı.

— «Aziz dostum... Belki bir faydam olur diye düşün-düm... Kulağım keskindir benim. Çok kişi tanırım. Bana tür-lü şey anlatırlar. Bilmem neden?..»

Albay Pikeway, bunun sebeplerini açıklamaya kalkmadı.

Sadece, «Prens Ali Yusuf'un uçağının bulunduğunu duy-dunuz sanırım,» diye mırıldandı.

Mr. Robinson, başını salladı. «Geçen Çarşamba bulundu. Rawlison adlı delikanlı pilot mahallindeydi. Tehlikeli bir uçuştı bu. Fakat uçağın kazaya uğramasında Rawlison'un bir suçu yok. Motör karıştırılmıştı. Bu da baş makinist Meh-met'in marifetiydi. Güvenilir bir adamdı Mehmet, — daha doğrusu Rawlison öyle sanıyordu. Ama aslında öyle değildi tabii. Yeni rejim Mehmet'e bol maaşlı bir iş buldu.»

— «Demek sabotaj yapılmıştı! Biz bunu kat'i surette öğ-renememiştik. Feci bir hadise bu!»

— «Evet. O zavallı genç —yâni Prens Ali Yusuf— fesat ve ihanetle başa çıkacak vaziyette değildi. Onu İngiltere'de hususî mekteplerde okutmaları bir hataydı. Ben öyle düşü-nüyorum. Neyse... Artık Prens Ali Yusuf bizi alâkadar etmi-yor. Öyle değil mi? O dünkü haber şimdi. Dünyada ölmüş bir Kıraldan daha az alâka çeken bir şey bulunamaz. Biz şimdi ölen kıralların arkalarında bıraktıkları şeylerle meşgulüz.»

— «Bunlar ne olabilir?»

— «Cenevre'deki bankalardan birine yatırılmış mühim bir meblâğ... Londra'daki bankalardan birinde bekleyen cüzi bir miktar. Ramat'daki malını mülkünü saymak lüzumsuz. Zira o harikulâde rejim bunlara el koydu. Duyduğuma göre, bütün bu ganimetin nasıl paylaşılacağı hususunda bazı me-seleler de çıkmış... Evet, ne diyordum? Prens'den küçük bir şey de kaldı...»

— «Küçük mü dediniz?»

— «Neticede böyle şeyler izafidir. Neyse, bahsettiğimiz

şey boyca küçük diyelim. Bir insanın yanında taşıyabileceği bir şey...»

— «Öğrendiğimiz kadarı bu Prens Ali Yusuf'un üzerinde değildi.»

— «Tabii. Zira bunu Bob Rawlison'a vermişti.»

Pikeway, çabucak, «Bundan emin misiniz?» diye sordu.

Mr. Robinson, özür diler gibi mırıldandı. «İnsan bu hu-suslarda tam manasıyla emin olamıyor. Sarayda dedikodu boi. Söylenenlerin hepsi doğru olamaz tabii. Fakat bu husus-taki rivâyetlerin esası var sanıyorum.»

— «Bahsettiğiniz «şey» Rawlison'un üzerinde de değil-di...»

Mr. Robinson, «O halde,» dedi. «Bu daha önce başka bir yoldan memleketten çıkarıldı.»

— «Başka hangi yoldan? Bu hususta bir fikriniz var mı?»

— «Rawlison, mücevherleri aldıktan sonra bir kahveye girdi. Oradayken kimseyle konuşmadı veya birinin yanına yaklaşması. Sonra ablasının kaldığı Ritz Savoy Oteline gitti. Kadının odasına çıkarak orada yirmi dakika kadar kaldı. Ab-lası o sırada dışardaydı. Rawlison otelden ayrıldıktan son-ra meydandaki Tüccarlar Bankasına giderek bir çek bozdur-du. O bankadan çıkarken dışarda bir gürültü koptu. Karı-şıklık çıkmıştı. Meydan neden sonra boşaltılabildi. Rawlison da hemen hava alanına gitti. Orada baş makinist Mehmet'le uçağı kontrol etti. Ali Yusuf ise o arada yeni yol inşaatını görmeğe gidiyordu. Arabasını hava alanında durdurarak Raw-lison'un yanına koştu. Birdenbire kısa bir uçuş yaparak ba-raçla, yeni yol inşaatını havadan görmeğe karar verdi. İki ar-kadaş hemen havalandılar ve bir daha da dönmediler.»

— «Bütün bunlardan ne mana çıkardınız?»

— «Aziz dostum, siz ne mana çıkardınızsa onu... Bob Rawlison, ablasının dışarıda olmasına rağmen neden odada yirmi dakika kaldı? Üstelik kendisine kadının ancak geç va-kit dönebileceği söylenmişti. Genç adam ablasına bir pusula

bırakmıştı. Bunu şöyle bir iki dakika arasında karalamıştı. Pekalâ, geri kalan zaman zarfında ne yaptı?»

— «Yâni, Rawlison'un mücevherleri, ablasının eşyaları arasında münasip bir yere sakladığını mı söylemek istiyorsunuz?»

— «Evet. Başka türlü olabilir mi? Mrs. Sutcliffe de aynı gün diğer İngilizlerle birlikte Ramat'dan çıkarıldı. Onu ve kızını uçakla Aden'e yolladılar. Zannedersen yarın Tilbury de olacaklar.»

Pikeway, «evet» makamında başını salladı.

Mr. Robinson mırıldandı. «Mrs. Sutcliffe'i himaye edin.»

Albay, «Edeceğiz,» diye cevap verdi. «Bütün tertibat alındı.»

— «Eğer mücevherler ondaysa hayatı tehlikede demektir.» Gözlerini kapadı. «Şiddetten, kan dökülmesinden nefret ederim.»

— «Bir mesele çıkacağını mı zannediyorsunuz?»

— «Bazı kimseler mücevherlerle alâkalanıyorlar. Hoşa gitmiyecek bazı kimseler... Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi?»

Pikeway, iyice ciddileşmişti. «Evet, anlıyorum.»

— «Tabii bu kimseler birbirlerine de ihanet edecekler.» İçini çekti. «Ne karışık işler bunlar.»

Albay Pikeway, nezaketle sordu. «Sizin —öhhö— bu işle hususî bir alâkanız var mı?»

— «Ben, bu işle alâkalı bazı kimseleri temsil ediyorum.» Sesinde hafif bir sitem vardı. «Bahis mevzuu olan taşlardan bazılarını benim sendikam merhum Prens'e satmıştı. Makul ve münasip bir bedel karşılığı tabii. Temsil ettiğim kimseler taşların bulunması meselesiyle ilgileniyorlar. Bu şahısların merhum Prens tarafından tasvip edildiklerini de söyleyeyim. Maalesef başka bir açıklamada bulunamayacağım. Bu meseleler o kadar nazik ki.»

Albay Pikeway, gültümsedi. «Fakat siz bu işte tamamiyle meleklerden tarafsınız.»

— «Melekler! Ah... melekler evet.» Durdu. «Mrs. Sutcliffe'le kızının dairesinin iki tarafındaki odalarda kimler kalıyormuş acaba? Bunu biliyor musunuz?»

Albay Pikeway, bir an düşündü.

— «Durun bakayım... Biliyorum sanırım. Sol taraftaki oda oradaki barlardan birinde danseden Senora Angelica da Toreda adında bir İspanyol —şey— dansözüne aitmiş. Kadın belki tam manasiyle İspanyol değilmiş. Pek de iyi dans edemiyormuş ama müşteriler kendisini çok beğeniyorlarmış. Diğer taraftaki oda ise anladığıma göre, öğretmenler grubundan birine aitmiş...»

Mr. Robinson, takdirle gültümsedi.

— «Hep aynısınız. Size bir şeyler söylemeğe gelirim. Bir de bakarım ki siz bunları çoktan öğrenmişsiniz.»

Albay Pikeway, nazık bir tavırla itiraz etti. «Yok yok.»

Mr. Robinson, «İkimiz de bir hayli şey biliyoruz.» dedi. Göz göze geldiler.

Mr. Robinson ayağa kalktı. «İnşallah bu bildiklerimiz kâfi gelir...»

4. Bir Yolcunun Dönüşü:

Mrs. Sutcliffe, otelin penceresinden dışarı bakarak sınırlılıyla, «Yarabbi,» diye içini çekti. «Neden İngiltere'ye döner dönmez yağmur yağmaya başlar? O zaman memleket insana o kadar kasvetli geliyor ki!»

Jennifer, atıldı: «Geri döndüğümüze o kadar memnunum ki! Sokakta herkesin İngilizce konuştuğunu duymak! Biraz sonra güzel bir çay da içeceğiz... Yağ, ekmek reçel ve kek...»

Mrs. Sutcliffe, mırıldandı. «Bu adaya bu kadar düşkün olman hiç hoşuma gitmiyor, yavrum. «Keşke evde otursaydım,» diye düşüneceksen seni ta Basra körfezine kadar götürmemin ne faydası oldu?»

Jennifer, «Dışarıda bir iki ay dolaşmamıza bir itirazım yok,» diye cevap verdi. «Ben sadece döndüğümüze sevindiğimi söyledim.»

— «Çekil de bavulların hepsini yukarı çıkarıp çıkarmadıklarına bakayım, yavrum. Harpten beri ahlâkın bozulduğunu düşünüyordum. Buna iyice inandım artık. Eğer dikkatli davranmasaydım o adam Tilbury'de fermuarlı yeşil çantamı alıp gidecekti. Başka biri de bizim eşyaların yanından ayrılmıyordu. Onu sonradan trende tekrar gördüm. Zannedersen bu hırsızlar vapurları karşılıyor, yolculardan deniz tutmuş veya telâşa kapılmış olanların eşyalarını çalıp kaçıyorlar.»

Jennifer, başını salladı «Anneciğim sen de hep böyle şeyler düşünürsün. Karşılaştığımız her insanın dürüst olmadığını inanırsın.»

Mrs. Sutcliffe, homurdandı. «Çoğu öyledir.»

Jennifer, sadakatle, «İngilizler değildir.» diye cevap verdi.

Annesi, haykırdı. «Daha fena ya! İnsan Araplardan veya ecnebilere fazla bir şey beklemiyor. Fakat İngiltere'de va-

ziyet öyle değil. Dikkat etmiyor ve sonunda da gafil avlanıyorsun. Böylece ahlâksızların işi kolaylaşmış oluyor... Şimdi bırak da şu bavulları sayayım... Büyük yeşil bavul... Siyah... İki küçük kahverengi valiz... Fermuarlı çanta... Golf çantası... Raketler... Torba... Bej valiz... E, yeşil çanta nerede? Hah, işte şurada. Fazla eşyayı koymak için oradan aldığımız teneke bavul. Evet, bir, iki, üç, dört, beş altı... Evet, tamam. Tam ondört parça.»

Jennifer, sordu. «Artık çay içebilir miyiz?»

— «Çay mı? Saat daha üç.»

— «Olsun, ben acıktım.»

— «Pekalâ, pekalâ. Yalnız başına aşağıya inip, çay söyleyebilir misin? Doğrusunu istersen biraz dinlenmem lâzım. Çok yorgunum. Sonra kalkar bavullardan bu gece lâzım olacak eşyaları çıkarırım. Babanın bizi karşılayamaması çok fena oldu. Bugün Newcastle'de mühim bir toplantıya gitmesi şart mıydı sanki? İnsan onun karısıyla kızını her şeyden üstün tutacağını sanır. Üstelik bizi üç ay görmedi. Kendi kendine çay içebileceğinden emin misin?»

Jennifer, «Aman anneciğim,» dedi. «Benim kaç yaşında olduğumu sanıyorsun? Bana biraz para verir misin? Yanımda hiç İngiliz parası yok.»

Annesinin verdiği on şilini alarak kurumla dışarı çıktı.

Karyolanın başucundaki telefon çalmağa başlamıştı. Mrs. Sutcliffe ilerliyerek ahizeyi kaldırdı.

— «Allo?... Evet... Evet, ben Mrs. Sutcliffe'im...»

Kapı vuruluyordu. Mrs. Sutcliffe, telefona, «Bir dakika,» dedikten sonra ahizeyi bırakarak kapıya gitti. Dışarıda, sırtına koyu mavi iş tulumu giymiş genç bir adam bekliyordu. Elinde de alet çantası vardı.

Kısaca, «Ben elektrikçiyim,» dedi. «Bu dairenin ışıklarında bozukluk varmış. Beni onlara bakmam için yolladılar.»

— «Ya... Pekalâ...»

Mrs. Sutcliffe, geri çekildi. Elektrikçi içeri girdi.

— «Banyo nerede?»

—«Şu tarafta... Diğer yatak odasının yanında.» Telefona gitti.

— «Affedersiniz Buyurun, sizi dinliyorum.»

— «Adım Derek O'connor, Mrs. Sutcliffe. Yukarıya, dairenize gelebilir miyim? Sizinle kardeşiniz hakkında görüşmek istiyorum.»

— «Bob hakkında mı? Ondan bir haber var mı?»

— «Maalesef... var.»

— «Ah... Ah anlıyorum... Evet, yukarı gelin. Üçüncü kat, 310 numaralı daire.»

Mrs. Sutcliffe, yatağa oturdu. Haberin ne olduğunu tahmin ediyordu.

Bir iki dakika sonra kapı tekrar vuruldu. Mrs. Sutcliffe, hemen yerinden fırladı. Çabucak kapıyı açtı. İçeri giren genç adam kadının elini, vaziyete uyacak bir ciddilik ve resmiyetle sıktı.

— «Siz Hariciyeden misiniz?»

— «Adım Derek O'Connor. Şefim, size haberi verebilecek başka biri olmadığı için beni yolladı.»

Mrs. Sutcliffe, «Rica ederim,» dedi. «Çabuk söyleyin. Bob öldü değil mi? Bana bunu söyleyeceksiniz?»

— «Evet, Mrs. Sutcliffe. Maalesef. Prens Ali Yusuf'la uçağa binerek Ramat'dan ayrılmışlar. Uçak dağa çarpmış.»

— «Bunu neden daha önce haber vermediler? Niçin vapura telsizle bildirmediler?»

— «Bir kaç gün evveline kadar kat'i bir şey öğrenilememişti. Sadece uçağın kayıp olduğu biliniyordu. Buna rağmen yine de ümit vardı. Fakat artık uçağın enkazı bulundu... Ölümün pek ani olduğunu da söyleyeyim. Bunu bilerseniz belki ızdırabınız biraz hafifler.»

— «Prens de öldü mü?»

— «Evet.»

Mrs. Sutcliffe, «Bu meseleye hiç şaşmadım,» diye mırıldandı. Sesi titriyordu ama kendisini toplamıştı. «Ben Bob'un genç yaşta ölüp gideceğini biliyordum. Çılgının biriydi o»

Pervasız, korkusuz bir insandı. Yeni uçakları tecrübe eder, akla hayale sığmayacak şeyler yapardı. Şu dört sene zarfında onu hemen hiç görmedim sayılır... Neyse... İnsanları değiştirmek kabil değil ki...»

Albay Pikeway'in yardımcısı cevap verdi. «Öyle... Maalesef...»

Mrs. Sutcliffe, «Kocam Henry onun er veya geç bir kaçada öleceğini söylerdi,» dedi. Kocasının yanılmamış olması ona acıyla karışık bir memnuniyet veriyor gibiydi. Bir damla gözyaşı yanğından süzüldü. Mrs. Sutcliffe, mendilini aramağa başladı. «Şokun neticesi...»

— «Biliyorum... Çok müteessirim.»

Mrs. Sutcliffe, mırıldandı. «Bob, kaçamazdı tabii. Yâni Prens'in pilotluğu vazifesini üzerine almıştı. Onun son dakikada caymasını istemezdim. Sonra Bob, hakikaten fevkalâde havacıydı. Uçak dağa çarptıysa bile her halde kabahat onda değildi.»

Derek O'Connor, cevap verdi. «Hakikaten kabahat Mr. Rawlison'da değildi. Prens'i Ramat'dan ancak uçakla kaçırabilirdi. Hava şartları ne olursa olsun uçmaları lâzımdı. Tehlikeli bir uçuştu bu. Başarısızlıkla neticelendi.»

Mrs. Sutcliffe, başını salladı.

— «Anlıyorum... Bana haber vermek için buraya kadar geldiğinize teşekkür ederim.»

Derek O'Connor, «Bir mesele daha var,» dedi. «Yâni size bir şey sormam lâzım. Kardeşiniz size İngiltere'ye getirmeniz için bir şey verdi mi?»

Mrs. Sutcliffe, hayretle ona baktı. «Bir şey? Ne demek istiyorsunuz?»

— «Mr. Rawlison size, İngiltere'de birine teslim edilmek üzere bir paket... Şöyle küçücük bir şey verdi mi?»

Mrs. Sutcliffe, şaşkın şaşkın başını salladı. «Hayır böyle bir şey yapabileceği nereden aklınıza geldi?»

— «Bu meselede mühim bir paket bahis mevzuu. Kardeşinizin bunu birine verip, İngiltere'ye yolladığını sanıyo-

ruz. O gün —yâni ihtilâlin olduğu gün— sizin kaldığınız otele uğramıştı.»

— «Biliyorum. Hatta bir pusula da bırakmıştı. Fakat buda öyle mühim bir şey yoktu. Ertesi günü tenis veya golf oynamamızı istiyordu. Yâni, böyle saçma bir şeydi o pusula. Her halde mektubu yazarken o gün akşam üzeri Prens'le uçağa binip Ramat'dan kaçacağını bilmiyordu.»

— «Yalnız tenis veya golften mi bahsetmişti?»

— «Mektupta mı? Evet.»

— «Onu sakladınız mı, Mrs. Sutcliffe?»

— «Bob'un bıraktığı pusulayı mı? Hayır. Tabii saklamadım. Alâde bir şeydi bu. Yırtıp attım. Saklamam için bir sebep var mıydı?»

Derek O'Connor, «Yoktu, efendim,» diye cevap verdi. «Ben sadece sordum. Merak ediyordum da...»

Mrs. Sutcliffe, hiddetle sordu, «Neyi merak ediyordunuz?»

— «Pusulada... gizli bir haber olup olmadığını. Neticede...» gülümsedi. «Görünmeyen mürekkep diye bir şey var.»

Mrs. Sutcliffe, istihkarla, «Görünmeyen mürekkep!» diye tekrarladı. «Yâni casus hikâyelerinde sık sık kullanırlar o acıip şeyi mi kastediyorsunuz?»

Derek, özür dilermişçesine mırıldandı. «Evet, korkarım onu kastediyorum.»

Mrs. Sutcliffe, «Saçma!» dedi. «Bob, hiç bir zaman görünmiyen mürekkep gibi acıip şeylerle uğraşmazdı. Búndan eminim. Neden uğraşsın? O akli başında, soğukkanlı, sakın bir insandı... Sevgili Bob.» Yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü. «Yarabbi çantam nerede benim? Mendilimi almam lâzım. Galiba çantayı içerdeki odada bıraktım.»

Derek O'Connor atıldı. «Alıp getireyim.»

Aradaki kapıdan geçti, sonra da durakladı. Zira içerki odada sırtında iş tulumu olan bir genç, bavullardan birinin üzerine eğilmişti. Derek O'Connor'u görünce şaşkın şaşkın doğruldu.

Telâşla: «Elektrikçiyim,» dedi. «Buranın ışıkları bozuk da...»

Derek, elektrik düğmesini çevirdi.

Tatlı tatlı, «Ben bir bozukluk göremiyorum,» diye gülümsedi.

Yabancı, ellerini açtı. «Her halde oda numarasını yanlış verdiler.»

Alet çantasını topluyarak, çabucak ilerledi ve kapıdan koridora süzüldü.

Derek O'Connor'un kaşları çatılmıştı. Mrs. Sutcliffe'in çantasını tuvalet masasından alarak kadına götürdü.

— «Affedersiniz...» diye mırıldanarak telefonu açtı. «310 numaradan telefon ediyorum. Bu dairenin ışıklarına bakması için bir elektrikçi gönderdiniz mi? Evet... Evet, beklerim. Peki...»

Biraz bekledi.

— «Allo? Göndermediniz mi? Ben de tahmin etmiştim zaten... Hayır, hayır, bir mesele yok.»

Ahizeyi yerine bırakarak Mrs. Sutcliffe'e döndü.

— «Bu dairenin ışıklarında hiçbir bozukluk yok. Aşağıdan da tamir için elektrikli göndermemişler.»

— «O halde adam ne yapıyor muydu? Hırsız mıydı o?»

— «Olabilir...»

Mrs. Sutcliffe, telâşla çantasına baktı. «Burada bir şey almamış. Paralar olduğu gibi duruyor.»

— «Mrs. Sutcliffe, kardeşinizin size eşyalarınızın arasına konularak İngiltere'ye götürmek üzere bir şey vermediğinden emin misiniz? Tamamiyle emin misiniz?»

Mrs. Sutcliffe, başını salladı. «Tamamiyle eminim.»

— «Veya kızınıza... Kızınız var değil mi?»

— «Evet. Şimdi aşağıda, çay içiyor.»

— «Kardeşiniz ona bir şey vermiş olamaz mı?»

— «Hayır, olamaz. İmkânsız bu.»

Derek O'Connor, «Bir ihtimal daha var,» dedi. «Kardeşi-

niz, o gün oteldeki odanızda beklerken eşyalarınızın arasına birşey saklamış olabilir.»

— «Fakat Bob neden böyle birşey yapsın? Saçma!»

— «Zannettiğiniz kadar saçma değil. Prens Ali Yusuf'un kardeşinize saklaması için birşey verdiği sanılıyor. Mr. Rawlinson, bunun yanında pek emniyette olmayacağını düşünmüş ve «emaneti» eşyalarınızın arasına saklamış olabilir.»

Mrs. Sutcliffe, mırıldandı. «Hiç sanmıyorum.»

— «Acaba bir araştırma yapabilir miyiz?»

— «Yâni bavullarımı mı arayacaksınız? Tabii eşyaların hepsi boşalacak!» Son sözü söylerken Mrs. Sutcliffe'in sesi bir feryat halini almıştı.

Derek, «Biliyorum,» diye cevap verdi. «Sizden böyle bir zahmete katlanmanızı istemek ayıp. Fakat mesele mühim olabilir.» Kadını ikna için ilâve etti. «Sonra size yardım da edebilirim. Zira annemin bavullarını ekseri ben hazırlarım. Annem sık sık, bavul yerleştirmesini iyi bildiğimi söyler.»

Albay Pikeway'in kozlarından addettiği o meşhur şirinliğiyle konuşuyordu.

Nihayet Mrs. Sutcliffe razı oldu. «Pekâlâ... Madem istiyorsunuz —yâni, mesele hakikaten mühimse—»

Derek O'Connor, «Hakikaten çok mühim olabilir,» dedi. «Eh...» Kadına gülümsedi. «Aramağa başlayalım mı?»

II

Jennifer, kırkbeş dakika sonra çaydan döndü. Etrafına bakınarak, hayretle bağırdı.

— «Anne, ne yapıyorsunuz?»

Mrs. Sutcliffe, hiddetle cevap verdi. «Ne yapacağız? Bavulları boşalttık. Şimdi de tekrar yerleştiriyoruz. Seni misafirimizle tanıştırayım... Mr. O'Connor... Kızım Jennifer.»

— «Peki ama bavulları neden boşalttınız. Niçin tekrar yerleştiriyorsunuz?»

Annesi, homurdandı. «Bunun sebebini bana sorma. Dayının bir şeyi, İngiltere'ye getirmemiz için eşyalarımızın arasına sakladığını sanıyorlar. Dayın sana birşey vermedi değil mi, Jennifer?»

— «Yâni buraya getirmek için mi? Hayır. Yoksa benim bavullarımı da mı boşalttınız?»

Derek O'Connor, neşeyle «Hepsini boşalttık,» diye cevap verdi. «Fakat hiçbir şey bulamadık. Şimdi eşyaları tekrar yerleştiriyoruz. Mrs. Sutcliffe, bir çay veya içki içseniz. Sizin için bir şey getirebilir miyim? Meselâ bir konyak soda.» Telefona gitti.

Mrs. Sutcliffe, içini çekti. «Demli bir çaya bir diyeceğim yok.»

Jennifer atıldı, «Ben kendi kendime fevkalâde bir ziyafet çektim. Ekmek, yağ, sandviçler, kekler... Sonra garson bana daha sandviç getirdi. Zira kendisine bir kaç sandviç daha yemenin bir mahzuru olup olmadığını sordum. «Yok», diye cevap verdi. Evet. Çay fevkalâdeydi doğrusu.»

Derek, çay söylendikten sonra Mrs. Sutcliffe'in bavullarını, sür'atle fakat intizamla yerleştirdi. Mrs. Sutcliffe, genç adamın ustalığına hayran olmuştu.

İstemiye istemiye, «Anneniz sizi iyi yetiştirmiş,» dedi. «Bavul yerleştirmesini hakikaten biliyorsunuz.»

Derek gülümsedi. «Eh, benim de işe yarar bazı meziyetlerim var tabii.»

Genç adamın annesi uzun seneler evvel ölmüştü. Bavul boşaltıp yerleştirmesini ise Albay Pikeway'in yanında çalışmağa başladığından sonra öğrenmişti.

— «Bir şey daha var, Mrs. Sutcliffe. Dikkatli davranmanız doğru olur.»

— «Dikkatli mi davranayım? Ne demek istiyorsunuz?»

— «Şey...» Derek, açık açık konuşacak değildi tabii. «İhtilâllerden sonra bazı hâdiseler olabilir... Londra'da çok kalacak mısınız?»

— «Yarın buradan ayrılıyor. Kocam bizi arabayla malikâneye götürecek.»

— «Mükemmel. Fakat. Yine de dikkatli davranın. Şüpheli bir vaziyetle karşılaşırsanız derhal 999'a telefon edin.»

Jennifer, sevinçle haykırdı. «999... yâni Scotland Yard. Ben de oraya telefon etmeği çok isterdim.»

Annesi, «Saçmalama, Jennifer,» dedi.

III

Mahalli bir gazetede çıkan bir haberdan:

«Hırsızlık etmek üzere Mr. Henry Sutcliffe'in malikânesine giren bir şahıs, dün hakimın karşısına çıkarılmıştır. Aile Pazar sabahı kilisedeyken Mrs. Sutcliffe'in yatak odası alt üst edilmiş ve karma karışık bir halde bırakılmıştır. Öğle yemeğini hazırlamakta olan mutfak müstahdemi hiç bir şey duymamışlardı. Polis hırsız, adam tam evden kaçarken yakalamıştır. Hırsızın bir hadiseden korktuğu ve hiç bir şey çalamadan kaçtığı anlaşılmaktadır.»

Adının Andrew Ball olduğunu söyleyen ve evsiz barksız bir serseri olduğu anlaşılan hırsız, suçunu itiraf etmiştir. İşsiz olduğu için para çalmağa niyetlendiğini söylemiştir. Mrs. Sutcliffe'in takmış olduğu bir iki ziynet hariç... mücevherleri bankadaki kasasında durmaktadır.»

Mr. Sutcliffe, bu mesele hakkında karısına sadece «Sana misafir odasının camlı kapısına yeni bir kilit taktırmanı söylemişim,» dedi.

Mrs. Sutcliffe, «Henry,» diye cevap verdi. «Üç aydır burada olmadığının farkında değilmişsin gibi konuşuyorsun. Zaten ben bir yerde okudum. Hırsızlar istediler mi muhakkak her yere girerlermiş.»

Tekrar gazeteye baktıktan sonra adeta üzüntüyle içini çekti. «Mutfak müstahdemi» sözü de ne kadar tesirli... Evde öyle bir şey olsa bari. Artık ayakta bile güçlkle duran, sa-

ğırılığı günden güne artan, ihtiyar Mrs. Ellis ve Pazar sabahları ona yardıma gelen yarı aptal kız.»

Jennifer söze karıştı. «Benim anlıyamadığım bir nokta var. Polis, eve hırsız girdiğini nereden anlamış ve adamı yakalamak için buraya tam zamanında nasıl gelmiş?»

Annesi, «Adamın hiçbir şey çalmamış olmasına şaşım,» diye mırıldandı.

Kocası sordu, «Bundan emin misin, Joan? Önce bir hayli şüphelendin.»

Mrs. Sutcliffe, hiddetle derin bir nefes aldı.

— «Bu hususta derhal kat'i bir şey söylemek imkânsızdı. Yatak odam alt üst olmuştu. Eşyalar etrafa yayılmış, çekmeler oldukları gibi yere boşaltılmıştı. Emin olmak için her şeye teker teker bakmak zorunda kaldım. Fakat şimdi aklıma geldi. O çok sevdiğim ipek eşarp ortada yok.»

— «Affedersin, anneciğim. Onu ben aldım. Sana söyleyecektim ama unuttum. Eşarbu gemide taktım. Fakat güverte de dolaşırken uçtu. Akdenize...»

— «Jennifer! Bana sormadan eşyalarımı almamanı sana kaç defa söyleyeceğim?»

Jennifer, mevzuu değiştirmeye çalıştı.

— «Tatlıdan biraz daha alabilir miyim?»

— «Evet... Alabilirsin. Doğrusu Mrs. Ellis güzel tatlı yapıyor. Kadına sesimizi duyurabilmek için bar bar bağıyoruz ama hiç olmazsa böyle nefis tatlılar da yiyebiliyoruz... Jennifer, mekteptekilerin seni obur sanmıyacıklarını umarım. Biliyorsun, Meadowbank öyle alelâde bir mektep değil.»

Jennifer, dudağını büktü. «Aslında Meadowbank'e gitmeği istediğim pek yok. Bir arkadaşımın kuzeni orada okumuş da o söyledi. Meadowbank, gayet sıkıcı bir yermiş. Rolls - Royce'a nasıl binip ineceğinizi, Kraliçeyle öğle yemeği yediğiniz zaman nasıl hareket edeceğinizi öğretip duruyorlarmış.»

Mrs. Sutcliffe, kızına çıkıştı. «Kâfi, Jennifer! Meadowbank'e kabul edildiğin için sevinmelisin! Şansın varmış ki,

seni oraya aldılar. Miss Bulstrode, her kızı mektebine kabul etmez. Bunu iyi bil! Meadowbank'da okuyacaksan bunu babanın mühim mevkiine ve Rosemond halanın nüfuzlu bir kadının olmasına borçlusun...» İlâve etti. «Belki günün birinde Kraliçe seni yemeğe dâvet eder. O zaman nasıl hareket edeceğini bilmen doğru olur.»

Jennifer, «Aman,» dedi. «Her halde Kraliçe nasıl hareket edeceğini bilmeyen kimseleri de öğle yemeğine dâvet etmek zorunda kalıyor... Afrika'lı kabile reisleri, Jokeyler, şeyhler.»

Ghana'ya yaptığı iş seyahatinden yeni dönen babası, «Afrika'daki kabile reisleri gayet kibar insanlar,» diye cevap verdi. «Nasıl hareket edeceklerini de biliyorlar.»

Mrs. Sutcliffe, başını salladı. «Arap şeyhleri de öyle. Çok nazikler...»

Jennifer, «Şeyhlerin ziyafetini hatırlıyor musun, anne?» diye sordu. «Hani beraber gitmiştik. Adam, koyunun gözünü çıkarıp sana ikram etmiş, dayım da bunu mesele çıkarmadan yemen için seni dürtmüştü? Yâni... bir şeyh aynı şeyi Buckingham sarayında yapmağa kalksa, Kraliçe bir hayli şaşırır, değil mi?»

Annesi, «Kâfi Jennifer,» diyerek bahsi kapattı.

IV

Evsiz barksız olduğunu söyleyen Andrew Ball, hırsızlık maksadiyle Sutcliffe'lerin evine girdiği için üç aya mahkûm oldu. Mahkeme salonunda, gerilerde sessiz sedasız oturmakta olan Derek O'Connor, hakim kararı bildirdikten sonra, doğru telefona gitti. Londra'da bir yeri aradı.

— «Adamı yakaladığımız zaman üstünde bir şey yoktu,» dedi. «Halbuki kendisine bir hayli vakit de bırakmıştık.»

— «Kim o? Bildiğimiz biri mi?»

— «Gecko'nun adamlarından sanıyorum. Öyle mühim biri değil. Onu böyle işlerde kullanıyorlar. Pek zeki değil ama aramasını iyi biliyor.»

— «Demek hükmi kuzu kuzu dinledi?» Albay Pikeway bu sözleri söylerken, bir taraftan da gülüyordu.

— «Evet. Birdenbire şeytana uymuş, aptalca bir adam pozundaydı. Onu gören öyle beynelmilel işlerle alâkalı olduğunu sanmaz. Zaten bütün değeri de burada.»

Albay Pikeway, düşünceli düşünceli mırıldandı. «Ve adam hiç bir şey bulamadı... Sen de hiç bir şey bulamadın... Galiba ortada bulunacak birşey yok. Rawlinson'un o taşları ablasının eşyalarının arasına sakladığını düşünmekle hata etmişiz.»

— «Başkalarının da aynı fikirde olduğu anlaşılıyor.»

— «Aslında fazla aşikâr bir şey bu... Belki herkesin böyle sanması için mahsus o şekilde hareket etti.»

— «Belki... Başka ihtimaller var mı?»

— «Olmaz olur mu? Belki taşlar hâlâ Ramat'da. Rawlinson onları Ritz Savoy otelinde bir yere sakladı. Veya hava alanına giderken birine verdi. Veya Mr. Robinson'un iması yerindeydi. Yâni taşlar bir kadının eline geçti. Veya Mrs. Sutcliffe, vaziyeti bilmediği için taşların içinde bulunduğu şeyi, artık işine yaramıyacağını düşünerek, kaldırdığı gibi Kızıl Denize attı.» Bir an durdu, sonra ilâve etti. «Böylesi çok daha iyi olurdu.»

— «Yapmayın. Taşlar çok kıymetli.»

Albay Pikeway, «İnsanları hayatı da çok kıymetli,» diye cevap verdi.

5. Meadowbank Mektebinden yazılan mektuplar

Julia Upjohn'dan annesine mektup:

«Sevgili anneciğim,

Mektebe iyice yerleştim. Burası çok hoşuma gidiyor. Benim gibi yeni gelmiş bir talebeyle arkadaş oldum. Adı Jennifer. Hemen hemen her şeyi beraber yapıyoruz. O da benim gibi tenise çok meraklı. Yalnız Jennifer, benden daha iyi oynuyor. Bilhassa servisi «out»a çıkmadığı zaman çok kuvvetli ama ekseri harice düşüyor. Tatili Basra körfezi civarında geçirdiği için raketinin orada çarpıldığını söylüyor. Orası çok sıcakmış. Jennifer, ihtilâl sırasında Ramat'daymış. «Her halde çok heyecanlıydı,» dedim. «Hayır,» diye cevap verdi. «Biz hiçbir şey görmedik.» Onları Sefaret veya ona benzer bir yere götürmüşler. Jennifer de birşey görmek fırsatını bulamamış.

Miss Bulstrode, çok şeker. Fakat insanı korkutan bir hali de var. Her halde kızdığı zaman korkunç oluyor. Yeni talebelere daha yumuşak davranıyor. Ona isim de takmışlar. Kendisinden «Bull!» veya «Bully» diye bahsediyorlar. Biri «boğa», biri de «zorba» manasına geldiği için pek de hoş değil. İngiliz edebiyatını bize Miss Eileen Rich öğretiyor. Harikulâde bir insan o. Heyecanlandığı zaman topuzu açılıveriyor. Yüzü acaip ama hoş. Shekespeare'den parçalar okuduğu vakit, hadiseleri insana hakikiymiş gibi geliyor. Geçen gün bize İago'yu ve adamın hissettiklerini anlattı. Kısırcağıktan, bunun insanı kemirdiğinden bahsetti. Nihayet adamın adeta çıldırıp sevdiği kimseyi incitmek istediğini söyledi. Jennifer hariç, hepimizin tüyleri diken diken oldu. Jennifer, hiç bir şeyden heyecanlanıp, üzülüyor. Miss Eileen Rich bize coğrafya da öğretiyor. Bu sabah bize baharat ticaretin-

den, işler çabucak bozulduğu için baharata ehemmiyet verildiğinden bahsetti.

Miss Laurie'yle sanat derslerine başladım. Kendisi haftada iki defa geliyor. Bizi sık sık Londra'ya, resim galerilerine götürecek. Fransızca öğretmenimiz Matmazel Blanche. Sınıfı kolay kolay susturamıyor o. Jennifer, Fransızların hep böyle olduğunu söylüyor.

Fakat kadın bize kızmıyor. Sadece içi sıkılıyor. «Enfin, vous m'ennuiez, mes enfants!» diyor. Miss Springer ise korkunç bir kadın. Beden terbiyesine o geliyor. Kırmızı saçları var. Terlediği zaman da kokuyor... Az kalsın Miss Chadwick'i unuttuyordum. Herkes ondan «Chaddy» diye bahsediyor. Meadowbank ilk açıldığı gündenberi mektepdeymiş. Chaddy, matematik öğretiyor. Biraz titiz ama yine de iyi. Tarihle Al-mancaya ise Miss Vansittart geliyor. Kadın Miss Bulstrode'un eşi. Fakat onun kadar canlı ve hareketli değil.

Mektepte bir sürü yabancı var. İki İtalyan, bir kaç Alman, çok neşeli bir İsveçli. (O Prensesmiş sanırım.) Bir de Arap prensesi var. Uçak kazasında ölen Prens Ali Yusuf'la evlenecekmiş, olmamış. Kızın iddiası bu ama Jennifer, «doğru değil,» diyor. «Şaista'nın böyle söylemesinin sebebi Prens Ali Yusuf'un kuzini olması.» Ramatlılar da kuzinleriyle evlenirlermiş. Fakat Jennifer, Prens'in Şaista'yla evlenmek niyetinde olmadığını, onun başka birinden hoşlandığını söylüyor. Jennifer çok şey biliyor, ama hepsini anlatmıyor.

Her halde sen yakında yolculuğa çıkacaksın. Geçen sefer yaptığın gibi pasaportunu evde unutma!!! Yanına ilk yardım çantasını da al. Ne olur ne olmaz.

Sevgiler,
Julia»

Jennifer Sutcliffe'den annesine mektup.

«Sevgili anneciğim,

Burası hiç de fena değil. Meadowbank'de sandığımdan

daha fazla eğleniyorum. Hava da çok güzel. Dün kompozisyon vardı. Mevzuu: «İnsan bazı meziyetlerinde mübalâğaya kaçabilir mi?» Doğrusu aklıma hiç bir şey gelmedi. Gelecek haftaki mevzuu da şu, «Juliet'le Desdemona'nın karakterlerinin mukayesesi.» Bu da pek saçma değil mi? Anneciğim bana yeni bir tenis raketi alamaz mısın? Raketimi geçen baharda tamir ettirdiğini biliyorum. Fakat nedense bir acaip. Belki de çarpıldı. Ben Lâtince öğrenmek istiyorum? Ders alayım mı? Yabancı dillere bayılıyorum. Gelecek hafta Londra'ya bale seyretmeğe gideceğiz. «Kuğu gölü»nü oynuyorlarmış. Buradaki yemekler çok güzel. Dün öğle yemeğinde tavuk vardı. Akşam üzeri çayda ise taze kekler yedik.

Aklıma yazacak başka bir şey gelmiyor. Eve başka hırsız girdi mi?

Seni çok seven kızın,

Jennifer»

Baş mümessil Margaret Gore - West'den anesine mektup:

Sevgili anneciğim,

Sana yazacak pek az şey var. Bu sömestr Miss Vansittar'dan Almanca öğreniyorum. Mektepte dolaşan dedikodulara göre Miss Bulstrode çekilecek ve yerini Miss Vansittart'a bırakacakmış. Fakat bu rivayet çalkalı bir seneden fazla oldu. Doğru olmadığından eminim. Meseleyi Miss Bulstrode'a sormağa cesaret edemeyeceğim için Miss Chadwick'in ağzını aradım. Fena halde kızdı. «Ne münasebet!» dedi. «Bir daha dedikodulara aldırma, Margaret!» Salı günü baleye gittik. Kuğu Gölü»ne. Anlatılamamak kadar harikulâdeydi.

Prens İngrid, çok şirin. Gözleri masmavi. Fakat ön dişlerine düzelmesi için tel takmışlar. Mektepte iki Alman kız da var. İngilizceleri kusursuz.

Miss Eileen Rich, tekrar geldi. Sıhhati düzelmiş herhal-

de. Onu geçen sömestr çok özledik. Yeni Beden Terbiyesi öğretmenin adı Miss Springer. Fazla ukalâ bir kadın, kendisinden hiç kimse hoşlanmıyor. Fakat iyi tenis öğretiyor. Yeni talebelerinden Jennifer Sutcliffe ilerde mükemmel bir tenisçi olacak sanıyorum. Yalnız «Back hand» i biraz zayıf. Kızın en samimi arkadaşı Julia adlı bir talebe. Bu yüzden onları J'ler diye çağırıyoruz.

Aynı 20 sinde beni gezmeğe götüreceğini unutma. Spor bayramı ondan bir gün önce.

Sevgiyle yanaklarından öperim,

Margaret

An Shapland'den Dennis Rathbone'a mektup:

«Sevgili Dennis,

Ancak üç hafta sonra izin alabileceğim. Seninle o zaman yemeğe çıkmağı çok isterim. Tabii bunu ancak Cumartesi ve ya Pazar günü yapabiliriz. Ben sana tekrar yazar, günü bildiririm.

Mektepte çalışmak bir hayli eğlenceli. Fakat iyi ki öğretmen değilim! Muhakkak çıldırırdım.

Sevgiler

An»

İdare memuru Miss Johnson'dan kızkardeşine mektup:

«Sevgili kardeşim,

Burası yine her zamanki gibi. Bu sömestr mektep daima pek hoş olur. Bahçe yine çok güzel. İhtiyar Briggs'e yardım etmesi için yeni bir bahçıvan bulduk. Güçlü, kuvvetli, genç bir adam. Maalesef bir hayli de yakışıklı. Kızların ne kadar aptal olduğunu bilirim.

Miss Bulstrode, bir daha işten çekilmekten bahsetmedi. İnşallah bu fikrinden vazgeçmiştir. Miss Vansittart onun yerini **hiç bir zaman** dolduramaz. Zaten ben de o zaman mektepte kalmam.

Kocana selâmlar. Çocukları benim için öp. Bizimkileri görürsen onları özlediğimi söyle.

Elsbeth.»

Matmazel Angile Blanche'dan René Dupont'a — (Bordo postanesi vasıtasıyla)

«Sevgili René,

Burada işler yolunda ama pek eğlendiğimi söyleyemiyeciğim. Kızlar ne terbiyeli, ne de hürmetkâr. Fakat Miss Bulstrode'a şikâyet etmem doğru olmaz. İnsan o kadınla konuşurken dikkatli davranmalı.

Şu ara sana anlatılacak enteresan bir şey yok.

Miss Vansittart'ın bir arkadaşına yazdığı mektup:

«Canım kardeşim,

Sömestr, hadisesiz başladı. Yeni talebeler mükemmel. Yabancılar da yavaş yavaş mektebe alışıyorlar. Bizim küçük Prenses, (İskandinav değil de Orta Doğulu olan) Kendisini derslere pek vermiyor. Galiba bu da normal bir şey. Fakat kız hakikaten çok nazik ve terbiyeli.

Yeni gelen Beden Terbiyesi öğretmeni Miss Springer kendisini sevdiremedi. Kızlar ondan hoşlanmıyorlar. Kadın, onlara haddinden fazla sert muamele ediyor. Halbuki bu lüzumsuz! Neticede bu alelâde bir mektep değil. Her halde tenis sayesinde yaşamıyoruz! Üstelik Miss Springer fazla mütecessis. İnsana arka arkaya şahsî sualler soruyor. Bu terbiyesizlik tabii. Üstelik herkesin sabrını taşıracak bir şey. Ye-

ni Fransızca öğretmeni Matmazel Blanche, çok yumuşak başlı. Fakat bundan evvelki Fransızca öğretmeni kadar bilgili değil.

Mektebin açıldığı gün az kalsın rezalet çıkıyordu. Lady Veronica Carlton - Sandways, zilzurna sarhoş bir vaziyette Meadowbank'e geldi! Allahtan Miss Chadwick kadını görüp, başka tarafa götürdü. Yoksa vaziyet hiç de hoş olmayacaktı. Halbuki ikizler de öyle iyi kızlar ki.

Miss Bulstrode, istikbal hakkında henüz kat'i bir şey söylemedi... Fakat halinden kararını vermiş olduğunu anladım. Meadowbank, hakikaten fevkalâde bir «eser», mektebin ananesini devam ettirmekten şeref duyacağım.

Bizim kızları görürsen, selâmlarımı söyle.

Sevgiler
Eleanor.»

Albay Pikeway'a malûm vasıtalarla yollanan mektup:

«Beni öyle tehlikeli bir yere göndermişsiniz ki! Yüz doksan kadar kadın ve kızın bulunduğu bu mektepte benden başka yüzüne bakılır erkek yok.

Prenses hazretleri, kendilerine yakışacak bir merasimle geldiler. Çilek pembesi ve uçuk mavi bir Cadillac kapıda durdu. İçinden harmaniyeli bir adam indi. Peşinden Paris modellerine benzeyen karısı ve nihayet kadının küçük bir kopyesi. (Prensesdi bu.)

Kızı ertesi günü mektep üniformasıyla adeta tanıyamadım. Onunla ahbap olmakta güçlük çekmiyeceğim. Prenses bu meseleyi haletti bile. Bana, tatlı ve masum bir tavırla çiçeklerin adını sorarken, karga sesli, kırmızı saçlı, çilli bir dişi ejderha kızın üzerine atılarak, onu yanımdan uzaklaştırdı. Prenses gitmek istemiyordu ama ne yapsın? Ben doğulu kızların pek sıkı bir terbiye gördüklerini sanıyordum. Çok mahcup ve çekingen olduklarını duymuştum. Galiba bu, İsviçre' de mektebe giderken biraz tecrübe sahibi olmuş.

Ejderha - namı diğer Miss Springer, bana haddimi bildirmek üzere tekrar yanıma geldi. Beden terbiyesi öğretmeni o. «Bahçıvanlar talebelerle konuşmamalıdır,» diye başlayarak uzun bir nutuk çekti. O zaman ben masum bir hayretle yüzüne baktım. «Affedersiniz, Miss. Çok müteessirim. O küçük Lady bana bu hazarenlerin adını soruyordu. Her halde memleketinde bu çiçekten yok...» Ejderha, çabucak yatıştı. Hatta neredeyse gülecekti de. Miss Bulstrode'un sekreteriyle pek ahbab olamadım. Tayyör giyip, kırlarda dolaşmaktan hoşlanan kadınlardan o. Fransızca öğretmeni daha sokulgan, mahcup, fare gibi bir kadın intibasını uyandırıyor ama aslında öyle değil. Aynı şekilde fıkır fıkır gülen üç kızla da arkadaş oldum. Soyadlarını bilmiyorum ama üçü de asil, Miss Chadwick adlı, yaşlı ve zeki bir kadıncağz var. Beni adeta göz hapsine aldı. Onun için son derecede dikkatli davranıyorum.

Amirim ihtiyar Briggs oldukça aksi bir adam. Durmadan eski günleri methediyor. O zamanlar beş kişilik bir bahçıvan kadrosunun dördüncü elemanı olduğundan eminim. İnsanlardan, şartlardan, her şeyden şikâyet ediyor ama Miss Bulstrode'a derin bir hürmeti var. Benim de öyle. Geçen gün benimle bir iki kelime konuştu. Gayet dostça bir tavır takınmıştı. Ama bana kafamın içindekileri görüyormuş gibi geldi. Fena halde ürktüm.

Henüz ortada tehlikeye delâlet edecek bir şey yok. Fakat yine ümit içerisinde bekliyorum...»

6. İlk Günler:

Öğretmenler odasında sohbet ediliyordu.

Seyahatler, yeni piyesler, resim sergileri... Fotoğraflar elden ele dolaşıyordu. Renkli filmler de neredeyse ortaya çıkacaktı. Herkes heyecanla kendi resimlerini göstermek istiyor, fakat başkalarının fotoğraflarına bakmağı da arzu etmiyordu.

Nihayet daha umumî mevzulara geçildi. Yeni Spor pavyonu hem methedildi, hem de tenkid. Binanın hakikaten muhteşem olduğunu hepsi kabul ediyordu. Fakat herkes pavyonun daha güzel bir hale sokulabileceğinden emindi. «Bence...» «Bana kalırsa...»

Yeni talebeler de kısaca incelendi. Onlar hakkında lehte karar verildi.

İyi yeni öğretmenle de dostça konuşuldu tabii. Matmazel Blanche İngiltere'ye daha evvel gelmiş miydi? Fransa'nın hangi tarafındandı o?

Matmazel Blanche, sualleri nezaketle cevaplandırdı ama fazla birşey söylemedi.

Miss Springer, onun gibi değildi.

Kadın, kat'i bir tavırla, kelimelerin üzerine basa basa konuştu. Konferans verdiği bile sanılabiliirdi. Konferansın mevzuu neydi? Miss Springer'in fevkalâdeliği tabii. Meslekdaşları kendisini çok takdir ederlerdi. Müdireler, tavsiyelerini minnetle dinler ve programlarını ona göre değiştirirlerdi.

Miss Springer, hassas bir kadın değildi. Dinleyenlerin sıkılmaya başladıklarını da farketmedi.

Nihayet idare memuru Miss Johnson, yavaşça, «Buna rağmen, —herhalde fikirleriniz daima... şey... lâıyk oldukları şekilde kabul edilmediler, değil mi?» diye sordu.

Miss Springer, «İnsan nankörlükle karşılaşınca şaşırma-

malıdır,» dedi. Sesi büsbütün yükselmmişti. «İşin kötüsü bu. İnsanlar o kadar korkak ki, hakikatleri bir türlü kabul etmiyorlar. Burunlarının dibindeki şeyleri görmemezlikten gelmeği tercih ediyorlar. Ben öyle değilim. Hemen meselenin can alacak noktasını bulurum. Kaç kere iğrenç bir rezaletin farkına vararak, bunu ortaya çıkardım. Burnum iyi koku alır. Bir şeyin peşine takıldım mı tamam! Avımı ele geçireceye kadar arkasını bırakmam.» Neşeyle gürlütlü, bir kahkaha attı. «Bence hayatı açık bir defterden farksız olmıyan bir insan, öğretmenliğe kalkmamalı. Eğer birinin bir sırrı, saklanacak bir şeyi varsa, diğerleri bunu hemen farkedeler. Ah! Size başkaları hakkında öğrendiklerimi bir anlatsam şaşar kalırsınız. İnsanın aklından hayalinden geçmiyecek şeyler bunlar.»

Matmazel Blanche, mırıldandı. «Bu sizin pek hoşunuza gitti, galiba.»

— «Ne münasebet! Ben sadece vazifemi yapıyordum. Fakat... beni kimse desteklemedi. Çünkü bir ihmalkârlıktı bu. O yüzden istifa ettim. Protesto makamında tabii.»

Etrafına bakınarak yine gürlütlü bir kahkaha attı.

Neşeyle, «saklıyacak korkunç bir sırrınız olmadığına eminim,» diye haykırdı.

Bu lâflar kimsenin hoşuna gitmemişti ama Miss Springer, böyle şeyleri farkedecek bir kadın değildi.

II

— «Sizinle biraz görüşebilir miyim, Miss Bulstrode?»

Müdire, kalemını bırakarak idare memuru Miss Johnsonun kıpkırmızı kesilmiş olan çehresine baktı.

— «Ne var, Miss Johnson?»

— «Şu Şaista denilen talebe... Hani Mısırlı mıymış neymiş...»

— «Ee?»

— «Şey... Mesele onun çamaşırlarıyla alakalı.»

Miss Bulstrode, sabırlı bir hayretle kaşlarını kaldırdı.

— «Yâni... şey... iç yelegei...»

— «Şaista'nın sütyeninin nesi var?»

— «Şey... bu alelâde sütyenlerden değil. Yâni kızın... şey... vücudunu pek tutmuyor. Şey... göğüslerini... lüzumsuz yere... yukarı kaldırıyor.»

Miss Bulstrode, gülmemek için dudaklarını ısırıyor. Miss Johnson'la mahrem bir şekilde konuşurken hep böyle olurdu zaten.

Ciddi ciddi, «Belki gidip bakmam daha iyi olur,» diye mırıldandı.

Sonra adeta resmî bir tahkikat yapıldı ve Miss Johnson, tasvip etmediği o «nesneyi» kaldırarak Müdireye gösterdi. Şaista ise bu sahneyi büyük bir alâkayla seyrediyordu.

Miss Johnson, hoşnutsuzluğunu belli eden bir tavırla homurdandı. «Böyle... tel ve şey... balenli bir... çamaşır...»

Şaista heyecanla izahat vermeğe başladı.

— «Fakat benim göğüslerim büyük değil... kâfi derecede büyük değil. Tam bir kadın hali yok bende. Halbuki bir kızın, erkek çocuk değil, bir kadın olduğu hemen anlaşılmalıdır. Çok mühimdir bu.»

Miss Johnson, «Daha vaktin var,» diye cevap verdi. «Henüz onbeş yaşındasın.»

— «Onbeş yaşındaki bir kız... kadın sayılır. Ben kadın gibi durmuyor muyum?»

Bu son suali Miss Bulstrode'a sormuştu. Müdire ciddi ciddi başını salladı.

— «Fakat göğüslerim küçük. İşte ben de onların bu kusurunu düzeltmeğe çalışıyordum. Anlıyorsunuz değil mi?»

Miss Bulstrode, «Tabii anlıyorum,» diye cevap verdi. «Sana hak da veriyorum. Fakat bu mektepteki talebelerin çoğu İngiliz. İngiliz kızlarının ekserisi de onbeş yaşında pek de kadın halini almazlar. Ben kızlarımın pek hafif bir makyaj yapmalarına, gelişme çağlarına uygun elbiseler giymele-

rini isterim. Bu sütyeni bir parti için giydiğin veya Londra'ya gideceğin zaman tak. Fakat bunu mektepte giymen hiç doğru olmaz. Burada her gün spor yapılıyor, oyunlar oynanıyor. Vücuduna böyle sıkı şeyler giyersen, rahatça hareket edemezsin.»

Şaista, somurttu. «Spor çok fazla zaten. Koş, zıpla, jimnastik yap. Ben Miss Springer'i hiç sevmiyorum. Durmadan «daha hızlı, daha hızlı! Gevşemeyin!» diye bağırıyor. Doğrusu çok yoruluyorum.»

— «Kâfi Şaista.» Miss Bulstrode, yine o otoriter tavrını takınmıştı. «Ailen seni buraya İngiliz usullerini öğrenmen için gönderdi. Bütün o beden hareketleri hem cildini güzelleştirir, hem de göğüslerinin gelişmesine yardım eder.»

Şaista'yı gönderdikten sonra halâ endişeli olan Miss Johnson'a gülümsedi.

— «Kızım söyledikleri doğru. Vücudu iyice tekâmül etmiş. Ona bakan yirmi yaşında olduğunu sanır. Üstelik Şaista kendisini yirmi yaşında gibi hissediyor. Onun, meselâ Julia Upjohn gibi hissetmesini bekleyemezsin. Kafaca Julia, Şaista'dan çok ileri. Fakat vücut tekâmülü bakımından ise çok geri. O halâ çocuk kombinezonları giyebilir.»

Miss Johnson, içini çekti. «Keşke hepsi de Julia Upjohn gibi olsalar.»

Miss Bulstrode, çabucak, «Ben o fikirde değilim,» dedi. «Birbirinden farksız bir sürü kız... Mektep o zaman pek sıkıcı olurdu.»

Müdire odasına dönerek yazılı vazifeleri okumağa başlarken, «sıkıcı olurdu...» diye düşündü. Sıkıntı... Son zamanlarda bu kelime kafasından çıkmaz olmuştu. Sıkıntı...

Meadowbank için birçok şey söylenebilirdi belki, ama mektep asla sıkıcı değildi. Müdirelik yaptığı yıllar boyunca hiç bir zaman sıkılmamıştı. Yenilmesi lâzım gelen güçlüklerle karşılaşmış, beklenmedik hâdiseler olmuş, anne ve babalara, talebelere kızmış, öğretmenler ve memurlarla uğraşmıştı. Felâketlere göğüs gerip, bunları birer zafer haline sokmuş-

tu. Bütün bunlar insana şevk ve heyecan veren şeylerdi. Her fedakârlığa değerdi bu mektep. Şimdi bile, karar vermiş olmasına rağmen, yine de gitmeği istemiyordu...

Sihhatli yorındoydu. Bu büyük mektebi ileri görüşlü bir bankacının yardımıyla açtıkları zamanki kadar zindeydi. Chaddy'le (sadık Chaddy'le) mektebi ilk açtıkları zaman bir avuç talebeleri vardı. Chaddy, daha iyi bir öğretmendi ama Meadowbank'ı bu hale kendisi sokmuştu. İleri görüşlüydü. Plânlar yapmış ve mektebi hakikaten mükemmel bir hale getirmişti. Meadowbank bu yüzden Avrupada tanınıyordu işte. Yeniliklerden hiç korkmamıştı. Buna karşılık Chaddy bildiklerini sağlam fakat heyecansız bir şekilde öğretmekle iktifa etmişti. Chaddy'in en büyük başarısı en kritik anlarda imdada yetişmesiydi. Tıpkı Sömestrin ilk günü Lady Veronica meselesinde olduğu gibi... Sadık bir yardımcıydı o. Miss Bulstrode, «Chaddy, sağlam bir temeldi,» diye düşündü. «Onun üzerinde görende heyecan uyandıran bir bina yükseldi.»

Maddi bakımdan iki kadın da hakikaten çok muvaffak olmuşlardı. İşten çekildikleri takdirde, ömürlerinin sonuna kadar rahatça geçinebilecek gelirleri vardı. Miss Bulstrode, kendi kendine, «Acaba Chadd de benimle birlikte işten çekilmeği isteyecek mi?» diye sordu. «Hiç sanmıyorum. Mektep onun evi, yuvası, her şeyi. Bu sadık ve güvenilir dost, benim yerime geçecek olan kimseye de yardıma devam edecek.»

Miss Bulstrode, kararını vermişti. Artık yerine başka birinin geçmesi lâzımdı. Mektebi evvelâ kendisiyle birlikte, sonra da yalnız idare edecek biri... İnsanın ne zaman çekilmesi lâzım geldiğini bilmesi şarttı. Kudreti azalmağa, görtüş seviyesi daralmağa, anlayışı kartlaşmağa, işten sıkılmağa, devamlı çalışma fikrinden korkmağa başlamadan çekilmesini bilmiyordu.

Miss Bulstrode, yazılı vazifeleri bitirdi. Bu Julia Upjohn adlı çocuk hakikaten zeki ve istidatlıydı. Jennifer Sutcliffe, muhayyilesi geniş bir kız değildi ama buna karşılık hadiseleri iyi kavriyordu. Mary Vyse ise adeta bir dahi sayılırdı. Müt-

hiş bir hafızası vardı. Ama ne de iç sıkıcı bir kızdı! Sıkıcı... işte yine o kelime çıkmıştı karşısına. Miss Bulstrode, bu sözü kafasından kovarak, sekreterini çağırmak için zile bastı.

Ann Shapland'a birkaç mektup dikte etti.

«Sevgili Lady Valence, kızınızın birkaç zamandır kulakları ağrıyordu. Doktorun raporunu ilişik olarak gönderiyorum... v.s. v.s.»

«Sevgili Baron Von Eisenger, Hellstern'in İsolda rolüne çıkacağı gece yeğeninizin muhakkak operaya yollayacağımızdan emin olabilirsiniz...»

Bir saat çabucak geçti. Miss Bulstrode, uygun kelime aramak için duraklamıyordu bile. Ann Shapland'ın kalemi sahifelerin üzerinde uçuyordu.

Miss Bulstrode, «Ann, hakikaten mükemmel bir sekreter,» diye düşündü. «Eski sekreterim Vera Lorrimer'den daha iyi. Mızımız bir kızdı Vera. İşi birdenbire bıraktı. Güya sinirleri bozulmuştu.» Müdire bıkkın bir tavırla içini çekti. «Muhakkak işin içinde bir erkek vardı. Daima öyledir zaten.»

Son cümleyi de yazdırdıktan sonra rahat bir nefes aldı «Hepsi bu kadar... Bir sürü sıkıntılı iş... Anne ve babalara mektup yazmak da mesele. Her birine tatlı bir şey söylemek lâzım. Başka türlü olmuyor.»

Ann güldü. Miss Bulstrode onu dikkatle süzüyordu.

— «Neden sekreter oldun sen?»

— «Doğrusu bunun sebebini pek bilmiyorum. Belli bir şeye istidadım yoktu. Benim gibiler ekseri sekreter olurlar.»

— «Bu işi biraz monoton bulmuyor musun?»

— «Galiba ben bu bakımdan şanslıyım. Değişik yerlerde çalıştım. Bir sene meşhur Arkeolog Sir Mervy Todhunter'in sekreterliğini yaptım. Sonra petrolcu Sir Andrew Peters'in yanında çalıştım. Bir ara da Aktrist Monica Lord'un kâtibesi idim. Doğrusu onun yanında çetin günler geçirdim.» Olanları hatırlamıştı, hafifçe gülmüsedü.

— «Son zamanlarda gençlerin hepsi de böyle! Durmadan

iş değiştiriyorsunuz.» Miss Bulstrode'un sesinden bunu hiç de tasvip etmediği anlaşılıyordu.

— «Doğrusunu isterseniz bir yerde fazla kalmam imkânsız. Annem hasta benim. O... şey... zaman zaman kriz geçirir. O zaman mecburen eve dönüp, idareyi elime alırım.»

— «Anlıyorum.»

— «Fakat öyle de olmasaydı ben yine sık sık iş değiştirdim. Bende bir yere bağlanıp kalma kabiliyeti yok. İşten işe geçince canım sıkılmıyor. Hep aynı yerde çalışmak çok sıkıcı olmalı.»

Miss Bulstrode, mırıldandı. «Sıkıcı...» İşte yine o kelime karşısına çıkmıştı.

Ann, hayretle ona baktı.

Miss Bulstrode, gülmüsedü. «Sen bana aldırma. Fakat bazen insan aynı kelimeyi arka arkaya işitiyor...» Merakla, «Öğretmen olmak ister miydin?» diye sordu.

Ann, samimiyetle cevap verdi. «Kat'iyyen istemezdim. Bana göre bir şey değil bu.»

— «Neden?»

— «Bence çocuklara ders vermek sıkıntılı bir iş olmalı.. Ah, affedersiniz. Yine aynı kelimeyi kullandım.»

Üzüntüyle durakladı.

Miss Bulstrode, heyecanla, «Öğretmenlik hiç de can sıkıcı değildir,» dedi. «Bilâkis dünyanın en harikûlâde şeyidir. İşten çekilince mektebi çok arıyacağım.»

— «Fakat, siz...» Ann, hayretle ona bakıyordu. «Yâni işten mi çekileceksiniz?»

— «Tabii. Kararımı vordım bîle. Yalnız daha bir, hatta iki sene çalışacağım.»

— «Fakat neden?»

— «Çünkü bu mektebe on yıl yılarımı verdim. Mektep de bana en iyi şeyleri vordü. Daha aşağısını istemem...»

— «Mektep devam edecek tabii?»

— «Evet. Yerime iyi birini bırakacağım.»

— «Miss Vansittart'ı her halde.»

— «Demek sen de hemen onu seçtin?» Miss Bulstrode dikkatle Ann'a baktı. «İşte bu çok enteresan.»

— «Doğrusunu isterseniz bu meseleyi fazla düşünmedim. Sadece öğretmenlerin konuştuklarını duydum. Bana kalırsa Miss Vansittart, yerinizi doldurabilir. An'aneyi devam ettirir. Sonra o hoş bir kadın. Şahsiyet sahibi, dikkati çeken bir tip. Bu da her halde mühim...»

— «Tabii mühim... Evet, Eleanor Vansittart'ın bu işi başaracağından eminim. İyi seçmişsin.»

Ann eşyalarını topladı. «Miss Vansittart sizin bıraktığınız yerden devam edecek.»

Genç kadın dışarı çıkarken Miss Bulstrode, «Fakat ben bunu istiyor muyum?» diye düşündü. «Bıraktığım yerden devam edecekmiş. Evet, hakikaten Eleanor Vansittart öyle yapacak! Ne bir yenilik, ne mühim bir değişiklik! Ama bu kâfi mi? Ben Meadowbank'ı bugünkü haline bu şekilde sokmadım ki! Bilâkis! Kimisine çattım, kimisine rica ettim ve hiç bir zaman diğer mektepleri model olarak almadım. Şimdiden sonra da aynı şeyin devam etmesini istiyor muyum? Bana lâzım olan mektebe yeniden can verecek, enerjik bir insan... Meselâ... evet... meselâ... Eileen Rich gibi biri... Fakat, Eileen yaşını başını almış bir öğretmen değil, tecrübesi az. Yalnız o hakikaten insana şevk veriyor. Çünkü fevkalâde bir öğretmen. Öğretmesini iyi biliyor. Kendine has fikirleri var. Kimse onu sıkıcı bulmaz— saçma, bu kelimeyi unutmam lâzım. Neticede Eleanor Vansittart da iç sıkıcı bir kadın sayılmaz...»

Miss Chadwick odaya girmişti, çabucak başını kaldırdı.

— «Ah, Chaddy. Seni gördüğüme o kadar sevindim ki.»

Miss Chadwick biraz şaşırılmıştı.

— «Neden? Birşey mi oldu?»

— «Olmadı ama... Bir hususta karar veremiyorum.»

— «Sen mütereddit bir insan değilsindir, Honoria.»

— «Orası öyle ama... E, işler ne alemde bakalım?»

— «Yolunda sanırım...» Miss Chadwick de biraz tereddüt etmişti. Miss Bulstrode, hemen atıldı.

— «Haydi, haydi saklama. Yine ne oldu?»

— «Bir şey olmadı. Hakikaten olmadı, Honoria. Sadece.» Kaşlarını kaldırmış olan Miss Chadwick bu haliyle şaşkın bir buldoğu andırıyordu. «Benimki sadece vuzuhsuz bir his. Yoksa ortada bir şey yok. Yeni kızlar iyi çocuklara benziyorlar. Matmazel Blanche pek hoşuma gitmedi. Çok sinsi, hoş ondan evvelki Fransızca öğretmenini de sevmezdim.»

Miss Bulstrode, bu tenkide aldırmadı. Chaddy, daima Fransızca hocalarının sinsi olduğunu iddia ederdi.

Müdire, «Matmazel Blanche iyi bir öğretmen değil,» dedi. «Buna hayret ettim. Zira referansları fevkalâdeydi.»

Miss Chadwick, başını salladı. «Fransızlardan iyi öğretmen çıkmaz. Daha disiplinin ne demek olduğunu bilmiyorlar... Miss Springer ise tahammül edilecek gibi değil. Bir sağa koşuyor, bir sola. Kendine uygun bir saha seçmiş doğrusu.»

— «Ama işini biliyor.»

— «Evet. Fevkalâde bir öğretmen.»

Miss Bulstrode, mırıldandı. «Yeni öğretmenler evvelâ insanı endişelendirirler.»

Miss Chadwick, heyecanla tasdik etti. «Evet, hakikaten öyle. Bence bütün mesele bu. Yoksa öyle mühim bir mesele yok. Ha, aklıma gelmişken, yeni bahçıvan bir hayli genç. Yakışıklı olması da kötü. Dikkatli davranmamız lâzım.»

İki kadın birbirlerine bakarak başlarını salladılar. Yakışıklı bir gencin, yeni yetişen kızların kalblerini nasıl altüst ettiğini onlar kadar kimse bilmezdi

7. Rüzgâr ve Duman:

İhtiyar Briggs, istemiye istemiye, «fena değil, oğlum,» dedi. «Fena değil...»

Yaşlı bahçıvan, yeni yardımcısının toprağı kazısını beğendiğini belirtmekteydi. «Bu delikanlıyı fazla pohpohlamak iyi olmaz,» diye düşünüyordu. «Hemen burnu büyür sonra.»

Sözlerine devam etti. «Yalnız, acele etme. Bence bir işi ağır ağır fakat mükemmel surette yapmalı. Telâşa lüzum yok.»

Genç adam, ihtiyar Briggs'den çok daha hızlı çalıştığı'nın farkındaydı. Bu da yaşlı bahçıvanın hoşuna gitmemişti tabii.

Briggs, «Şuraya,» dedi. «Yıldız çiçeği dikeceğiz. O yıldızdan hoşlanmıyor ama benim buna aldırduğım yok. Kadınlar kaprisli olurlar. Fakat sözlerine aldırmadığın zaman ekserisi bunun farkına varmaz. Yalnız O'nun gözünden bir şey kaçmaz. Koskoca mektebi idare ediyor, işi başından aşkın ama hemen her şeyi de görür.»

Alan, Briggs'in durmadan bahsettiği «O» nun Miss Bulstrode olduğunu anlamıştı tabii.

İhtiyar bahçıvan şüpheyle, «Demin kiminle konuşuyordun?» diye sordu. «Hani biraz evvel bambuları almak için setin yanındaki odaya gittiğin zaman?..»

Alan, «A,» dedi. «Mektebin genç lady'lerinden biriyle konuştum.»

— «Hah! O iki İtalyan'dan biriyle değil mi? Beni dinle oğlum. Dikkatli ol. İtalyanlarla ahbablığa kalkma. Ben onları bilirim. Birinci Dünya Harbinde İtalyanlarla tanıştım. Eğer şimdiki tecrübem olsaydı, daha ihtiyatlı davranırdım. Anlıyor musun?»

Alan, somurttu. «Bunda bir kötülük yok ki. Benimle bir

iki kelime konuştu. Bazı çiçeklerin adını sordu.»

İhtiyar Briggs, başını salladı. «Olsun, nene lâzım sen yine dikkatli davran. Küçük lady'lerle konuşmak senin haddin mi? Bu O'nun hiç hoşuna gitmez.»

— «Ben bir kötülük yapmadım. Fena bir şey de söylemedim.»

— «Söylediğini iddia eden olmadı oğlum. Fakat bir sürü genç kızı bu mektebe kapatmışlar. Gizli gizli düşünüp, hakkında hayal kuracakları yakışıklı bir resim hocası bile yok. Onun için gözlerini aç ve dikkatli davran. İşte o kadar. Hah, ihtiyar cadı da geliyor. Muhakkak yine benden güç bir şey istiyecek.»

Miss Bulstrode, hızla onlara doğru geliyordu. «Günaydın, Briggs. Günaydın—şey—»

— «Adım Alan, Miss.»

— «A, evet, Alan. Şu köşeyi gayet güzel kazmışsın. Briggs, en arkadaki tenis kortunun etrafındaki tein bir kısmı yerinden çıkmış. Ona bir bak.»

— «Peki, efendim. O işi hemen hallederiz.»

— «Buraya öne ne dikiyorsun?»

— «Şey, efendim, ben düşündüm—»

Miss Blustrode, bahçıvanın sözlerini bitirmesini beklemedi. «Yıldız istemem. Ponpon Dalya iyi olur...» Hızla uzaklaştı.

Briggs, homurdandı. «Buraya geliyor,—emirler veriyor! Ama gözünden de hiç bir şey kaçmıyor. İş doğru dürtüst yapmadın mı, hemen fark ediyor. İtalyanlar ve diğerleri hakkında söylediklerimi unutma, oğlum. Dikkatli ol.»

Alan, daha da somurttu. «Bana kusur bulursa, o zaman ben de yapacağımı bilirim... İş çok.»

— «Ah. Siz gençler hep böylesiniz. Kimsenin sözünü dinlemezsiniz. Ben sana sadece, 'Dikkatli ol,' dedim.»

Alan, hâlâ somurtuyordu ama tekrar çalışmağa başladı.

Miss Bulstrode ise bahçe yolundan mektebe doğru yürüdü. Kaşları biraz çatılmıştı.

Aksi taraftan gelen Miss Vansittart, karşısında durdu. «Hava çok sıcak.»

— «Evet. Âdetâ boğucu. Yaprak bile kıvıldamıyor.» Miss Bulstrode, tekrar kaşlarını çattı. «Şu genç adama—yani yeni bahçivana dikkat ettin mi?»

— «Hayır, pek etmedim.»

Miss Bulstrode, düşünceli düşünceli mırıldandı. «Biraz tuhafıma gitti... Acaip bir tip o. Buralarda rastlanan gençlerden farklı.»

— «Belki Oxford'dan kovuldu. Para kazanmağa çalışıyor.»

— «Çok yakışıklı. Kızlar bunu hemen farkettiler.»

— «Her zamanki mesele...»

Müdire, gülümsedi. «Evet. Hürriyetle sıkı bir disiplinin imtiazı. Kasdettiğin bu mu, Eleanor?»

— «Evet.»

Miss Bulstrode, «Bunu başarıyoruz,» dedi.

— «Hakikaten öyle. Şimdiye kadar Meadowbank'de hiç rezalet çıkmadı değil mi?»

— «Bir iki defa az kalsın çıkıyordu.» Miss Bulstrode, güldü. «Bir mektebi idare eden insan her gün türlü şeyle karşılaşılıyor.» Bir an durdu. Sonra devam etti: «Buradaki hayatı sıkıcı buluyor musun, Eleanor?»

Miss Vansittart, hemen cevap verdi. «Kat'iyen. Bu mektepte çalışmak insana hem şevk veriyor, hem de saadet. Meadowbank, fevkalâde bir mektep. Bu muvaffakiyetinle ne kadar öğünsen az, Honoria. Her halde etrafına bakınca derin bir zevk duyuyorsun.»

Miss Bulstrode, mırıldandı. «Vazifemi hakkiyle yaptığımı sanıyorum. Muvaffakiyete de ulaştım. Tabii hiç bir şey insanın tahayyül ettiği gibi olamaz...» Sustu. Sonra da birden bire, «Söyle Eleonar,» dedi. «Bu mektebi benim yerime sen idare etseydin ne değişiklikler yapardın? İstedikğin gibi konuşabilirsin. Fikirlerin beni alâkadar ediyor.»

Eleanor Vansittart, «Doğrusu,» diye mırıldandı. «Değişik-

lik yapmağı pek istemezdim. Bence mektep, hem organizasyon ve hem de ideal bakımından 'Mükemmel' e çok yakın.»

— «Yani aynı programı devam ettirirdin, öyle mi?»

— «Evet, öyle. Bence Meadowbank daha mükemmel bir hale sokulamaz.»

Miss Bulstrode, bir müddet sesini çıkarmadı. Düşünüyordu. «Acaba bu sözleri beni memnun etmek için mi söyledi? İnsanları anlamak o kadar güç ki. Senelerden beri tanıdığım bir insanın ne düşündüğünü bile bilmiyorsun. Fakat Eleanor, bu sözlerinde ciddi olamaz. Yaratma kabiliyeti olan her insan muhakkak bazı değişiklikler yapmak ister. Tabii Eleanor bunu yüzüme karşı söylemek istememiş olabilir. İnce düşünceli o. Bu da mühim tabii. Hem birlikte çalışacağı insanlar bakımından, hem de kızlarla anne ve babalar bakımından... Evet, Eleanor hakikaten ince düşünceli ve naziktir...»

Yüksek sesle: «Fakat,» dedi. «Zaman zaman değişiklik yapmak şart. Öyle değil mi? Yani--değişen hayat şartlarına ve fikirlere uymak lâzım.»

Miss Vansittart, «Orası öyle,» diye cevap verdi. «İnsanın zamana uyması şart. Fakat Meadowbank senin mektebin, Honoria. Onu bu hale sen getirdin. Senin koyduğun kaideler de mektebin ruhu sayılır. Artık anane halini aldı bunlar. Anane de mühim değil mi?»

Miss Bulstrode, cevap vermedi. Geri alamıyacağı bir şeyi söylemek üzereydi. Neredeyse Miss Vansittart'a ortaklık teklif edecekti. Eleanor Vansittart da her zamanki nazik tavrıyla, sanki bunun farkında değilmiş gibi davranıyordu. Fakat muhakkak ki beklediği teklifin yapılmak üzere olduğunu o da hissetmişti. Miss Bulstrode, konuşmasına neyin mâni olduğunu bilmiyordu. Neden kat'i sözü söylemiyordu? Üzüntüyle, «Her halde,» diye düşündü. «Bunun sebebi mektebin idaresini vermeği istememem... Tabii--aşlında gizli gizli burada kalmağı, mektebimi idare etmeği arzu ediyorum... Fakat--yerime Eleanor'dan daha iyi birini bulamam. Bu mevkie lâ-

yık o. Güvenilecek, inanılacak bir insan... Sevgili Chaddy'cık de öyledir ya. İtimat edilecek bir arkadaştır!» Fakat Chaddy mühim bir mektebin müdiresi olmazdı. İnsan bunu tahayyül bile edemiyordu.

Miss Bulstrode, kendi kendine sordu. «Ne istiyorum ben? Nedir bu halim? Şimdiye kadar kusurlarımın arasında kararsızlık denen şey yoktu!»

Uzaktan bir zil sesi aksetti.

Miss Vansittart, döndü: «Almanca dersim var. Hemen gitmeli.» Hızla, fakat yine de vakur bir tavırla mektebe doğru yürüdü. Onun peşinden ağır ağır ilerliyen Miss Bulstrode az kalsın yan yollardan birinden telâşla fırlayan Eileen Rich'le çarpıştıyordu.

— «Ah, affedersiniz Miss Bulstrode, sizi görmedim.» Saçları yine o biçimsiz topuzundan çıkmıştı. Müdire bu acıip, heyecanlı, dikkati çeken genç kadının çirkin, fakat enteresan yüzüne merakla baktı.

— «Dersin mi var?»

— «Evet. İngilizce--»

Miss Bulstrode, gülümsedi. «Öğretmek hoşuna gidiyor değil mi?»

— «Bu mesleğe âşığım. Dünyada bundan daha alâka çekici, daha fevkalâde bir şey olamaz.»

— «Neden böyle düşünüyorsun?»

Eileen Rich birdenbire durakladı. Parmaklarını saçlarının arasına soktu. Düşünceye dalmış ve kaşları da çatılmıştı.

— «Çok enteresan... Bu meseleyi uzun uzun düşündüğümü pek sanmıyorum. İnsan neden öğretmekten hoşlanır? Bunun sebebi, kıymetli ve mühim bir insan olduğunuzu düşünmeniz midir? Hayır, hayır... Bu kadar kötü bir sebep olamaz. Hayır, bence bu balıkçılık gibi bir şey. Ne yakalayacağınızı bilirsiniz. Mühim olan aldığınız cevaptır. Beklediğiniz olunca çok heyecanlanırsınız! Harikulâde bir şeydir bu. Ama her zaman olmaz.»

Miss Bulstrode, tasdik makamında başını salladı. Haklıydı. Yanılmamıştı! Eileen Rich kıymetli bir insandı.

— «Her halde günün birinde kendi mektebini idare edersin, Eileen.»

Eileen Rich, haykırdı. «Ah, İnşallah! İnşallah! Dünyada en çok bunu isterim.»

— «Bir mektebin idare edilmesi hakkında bazı fikirlerin var tabii.»

Eileen Rich, «Her halde herkesin vardır,» diye cevap verdi. «Bunların çoğu akla sığacak şeyler değil. Galiba tatbik edildikleri zaman da iyi netice vermeyecekler. İşin tehlikeli tarafı da bu. Ama insan yine de fikirlerini denemelidir. Ben her şeyi tecrübeyle öğrenebilirim... İşin kötüsü insan başkalarının tecrübelerinden faydalanamıyor.»

Müdire, «Tam mânasiyle faydalanamıyor,» diye mırıldandı. «Hayat bu. Herkes kendi hatasından ders alır.»

Eileen Rich, «Evet, hayat bu,» dedi. «Onun için de zarar yok. İnsan hata yapar, sonra da kendisini topluyarak yeniden başlar.» Yumruklarını sıkmış, yüzünde son derecede ciddi, hattâ haşın bir ifade belirmişti. Sonra çehresinin hatları neşeye yumuşadı. «Fakat mektebiniz mahvolursa, her şeyi yeniden başluyamazsınız değil mi?»

Miss Bulstrode, sordu: «Eğer Meadowbank gibi bir mektebi idare etseydin, değişiklikler yapar,--bazı fikirlerini denemiydin?»

Eileen Rich, mahcup olmuştu. «Bunu--bunu cevaplandırmak biraz güç.»

Miss Bulstrode, güldü. «Demek ki değişiklikler yapacaksın? Düşündüklerini söylemekten kaçınma, yavrum.»

Eileen Rich, içini çekti. «İnsan daima kendi fikirlerini tatbik etmeği ister her halde. Tabii bunların başarılı olacağını iddia edemem. Olmıyabilir de...»

— «Fakat bu tehlikeyi göze almağa değer. Öyle değil mi?»

Eileen Rich, «Her şey tehlikeyi göze almağa değer,» diye

cevap verdi. «Yani—tamamiyle inandığımız hususlarda demek istiyorum.»

Miss Bulstrode, gültümsedi. «Demek tehlikeli bir hayat sürmeğe itirazın yok... Anlıyorum...»

— «Bana kalırsa ben daima tehlikeli bir hayat sürdüm.» Genç kadının yüzünde bir gölge uçtu. «Artık gitmem lâzım. Çocuklar bekliyordur.» Telâşla uzaklaştı.

Miss Bulstrode, onun arkasından uzun uzun baktı. Kendisini arayan Miss Chadwick yanına geldiği zaman Müdire hâlâ hareketsiz duruyordu.

— «Hah, neyse. Demek buradaydın? Aramadığım yer kalmadı. Profesör Anderson telefon etti. Kızını bu hafta sonu alıp alamıyacağını öğrenmek istiyor. 'Talebelerin sömestr başında, hafta sonuna çıkmadığını, bunun yasak olduğunu biliyorum,' dedi. 'Fakat pek yakında seyahate çıkacağım.' Gideceği yeri de söyledi tabii. Azur Basın gibi bir şey.»

Miss Bulstrode, dalgın dalgın, «Azerbaycan,» dedi. Daldığı düşüncelerden hâlâ uyanamamıştı.

Kendi kendine: «Fazla tecrübesi yok,» diye mırıldandı. «İşte bu tehlikeli. Ne dedin Caddy?»

Miss Chadwick, sözlerini tekrarladı.

— «Ann Shapland'a Profesör kendisini arayacağımızı söylemesini tembih ettim. Sonra da onu seni aramağa yolladım.»

Miss Bulstrode, içini çekti. «Profesör kızını alabileceğini söyle. Bunun istisnai bir vaziyet olduğunu takdir ediyorum...»

Miss Chadwick onu dikkatle süzdü.

— «Sen bir şeye üzülüyorsun Honoria.»

— «Öyle... Ne düşündüğümü kendim de bilmiyorum. Bu benim için korkunç bir şey--bu yüzden çok üzülüyorum--ama Meadowbank'i bu hususta fazla tecrübesi olmıyan birine devretmek haksızlık...»

— «Şu işten çekilme fikrini kafandan atsan. Sen buraya aitsin. Meadowbank'in sana ihtiyacı var.»

— «Meadowbank senin için çok mühim değil mi, Chaddy?»

Miss Chadwick, «İngiltere'de Meadowbank gibi bir mektep daha yok,» diye cevap verdi. «Sen ve ben, bu mektebi kurduğumuz için iftihar etmeliyiz.»

Miss Bulstrode, kolunu sevgiyle arkadaşının omuzuna attı. «Hakikaten öyle, Chaddy. Sana gelince... Bana herkesten yakınsın. Meadowbank'le alâkalı her şeyi biliyorsun. Mektebi benim kadar seviyorsun. Bu da az şey değil...»

Miss Chadwick, memnuniyetinden kıpkırmızı kesildi. Honoria Bulstrode her zaman bu kadar samimi konuşmazdı.

II

— «Bu Allahın belâsı şeyle oynıyamıyacağım. Berbat halde bu!»

Jennifer, ümitsizlikle raketini yere fırlattı.

— «Ah Jennifer, o kadar titizsin ki.»

— «Müvazenesi bozuk bunun.» Jennifer, raketi tekrar alarak şöyle bir salladı. «Evet, müvazenesi bozuk.»

— «Benim eski süpürge daha iyi.» Julia kendi raketine bakıyordu. «Halis süpürge. Şu tellere bak. Çıkan sesi duyuyor musun?» Raketin tellerini çekti. «Bunu tamir edecektik ama annem unuttu.»

— «Ne olursa olsun yine de benimkinden iyi.» Jennifer, arkadaşının raketini alarak sağa sola salladı.

— «Doğrusu senin raketini tercih ederim. Hiç olmazsa o zaman topa vurabilirim. Eğer istersen raketleri değişelim.»

— «Olur değişelim.»

İki arkadaş raketlerinin sapına takılmış olan küçük plâster etiketleri çıkardılar. Bunların üzerlerinde isimler yazılıydı. Etiketleri, dikkatle yeni aldıkları raketlere yapıştırdılar. Böylece değiş tokuş tamamlanmış oldu.»

Julia, «Raketleri bir daha değişmem,» diye ihtar etti.

«Onun için bana gelip süptürgeden memnun kalmadığımı söylemeğe kalkma.»

III

Alan, tenis kortunun etrafındaki teli yerine takarken neşeyle ıslık çalıyordu. Spor pavyonunun kapısı açılarak bir fareye benzeyen Fransızca öğretmeni Matmazel Blanche usulca dışarı baktı. Alan'ı görünce hayretle irkildi. Bir an tereddüt etti, sonra tekrar içeri girdi.

Alan, kendi kendine: «Acaba ne iş karıştırıyordu?» diye sordu. Kadın öyle acaip bir tavır takınmamış olsaydı, ondan şüphe etmek aklına bile gelmiyecekti. Matmazel Blanche, pek suçlu suçlu bakmış, onun üzerine Alan da meraklanmıştı. Nihayet kadın tekrar dışarı çıkarak kapıyı arkasından kapadı.

Alan'ın yanından geçerken de duraklıyarak genç adamla konuşmağa başladı.

— «Ah, demek teli tamir ediyorsun?»

— «Evet, Miss»

— «Tenis kortları çok güzel. Yüzme havuzu ve pavyon da öyle. Oh! **Le Sport!** Siz İngilizler spora çok ehemmiyet verirsiniz değil mi?»

— «Şey--galiba öyle, Miss.»

— «Sen de tenis oynuyor musun?» Matmazel Blanche, tam kadınca bir tavırla onu tepeden tırnağa kadar süzdü. Israrlı bakışlarında hafif bir davet de vardı. Alan, yine şaşır-mıştı. Matmazel Blanche, Meadowbank'e göre bir Fransızca öğretmeni değildi galiba.

Sonra da mecburen yalan söyledi. «Hayır tenis hiç oynamam. Zira vaktim yok.»

— «O halde kriket oynuyorsun?»

— «O! Kriket çocukken oynadım. Çok kimse küçükken kriket oynar.»

Angéle Blanche, «Evvvelce vaktim yoktu, etrafı dolaşamadım,» dedi. «Neyse bugün elime fırsat geçti. Hava da çok güzeldi. Spor pavyonunu gezmeğe karar verdim. Fransa'da mektebi olan bir arkadaşşıma mektup yazıp gördüklerimi anlatacağım.»

Alan, yine düşündü. Kadın lüzumsuz yere kendisine ızahat veriyordu. Galiba Matmazel Blanche Spor pavyonuna normal sebeplerle girmiş olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Fakat buna ne lüzum vardı? Kadın mektepte istediği yere gidei, istediği yere girerdi. Bahçivan yamağından özür dilemesi için hiç bir sebep yoktu. Alan'ın şüpheleri yeniden uyandı. «Bu genç kadın Spor pavyonunda ne yapıyordu acaba?»

Alan, düşünceli nazarlarla Matmazel Blanche'a baktı. Onun hakkında bir şeyler öğrenmesi daha iyi olacaktı galiba. Genç adamın tavırları yavaş yavaş, belirsiz bir şekilde değişti. Yine hürmetkârdı ama eskisi kadar değil... Gözleriyle Matmazel Blanche'a onu çok cazip bulduğunu anlattı.

— «Her halde kızlar mektebinde çalışmak size zaman zaman sıkıcı geliyor, Miss.»

— «Bu işi pek eğlenceli bulduğum söylenemez.»

Alan, mırıldandı. «Fakat--muhakkak size arada sırada izin veriyorlar. Öyle değil mi?»

Kısa bir sessizlik oldu. Kadın kendi kendisiyle mücadele ediyordu galiba. Sonra, istemiye istemiye, genç adamla aralarındaki mesafeyi açtı.

— «Evet, evet. İzin bol. Yeter de artar bile. Meadowbank'in şartları fevkalâde zaten.» Başıyla hafif bir selâm verdi. «Allahaismarladık.» Mektebe doğru yürüdü.

Alan, kendi kendine: «Senin Spor pavyonunda bir iş karıştırmış olduğun belli, kızım,» dedi.

Matmazel Blanche, gözden kayboluncaya kadar bekledi. Sonra da işini bırakarak Spor pavyonuna gitti. İçeri girerek etrafına baktı. Fakat görünürde bir şey yoktu.

Alan, «Olsun,» diye mırıldandı. «Kadının bir şeyler yaptığı muhakkak.»

Tam dışarı çıkarken birdenbire Ann Shapland'la burun buruna geldi.

Genç kadın: «Miss Blustrode nerede, biliyor musun?» diye sordu.

— «Zannedersen mektebe döndü, Miss. Biraz evvel Briggs'le konuştu.»

Ann'in kaşları çatılmıştı.

— «Spor pavyonunda ne yapıyordun?»

Alan, biraz şaşırıldı. «Amm da fesat kadın,» diye düşündü. «Her şeyden şüphe ediyor.»

Sonra oldukça küstah bir tavırla cevap verdi. «Pavyona bir bakayım, dedim. Bu da kabahat mı yani?»

— «Senin işine bakman daha doğru olmaz mı?»

— «Tenis kortunun etrafındaki teli takıyordum. İşim bitti sayılır.» Dönerek arkadaki binaya baktı. «Bu pavyon yeni değil mi? Bir hayli para gitmiş olacak. Buradaki genç Lady'ler için her şeyin iyisi lâzım.»

Ann, istihzayla mırıldandı. «Tabii parasını veriyorlar.»

Alan, başını salladı. «Öyle. Duyduğuma göre kızların ailelerini âdeta soyuyorlarmış.»

Nedense bu genç kadını kızdırmak, sinirlendirmek veya incitmek istiyordu. Bunun sebebini kendisi de bilmiyordu. Ann Shapland, daima sakin ve soğukkanlıydı. Kendinden emindi o. Genç kadını hiddetlendirmek Alan'ın hakikaten hoşuna gidecekti.

Fakat bu zevki tatamadı. Ann, sadece, «Şu teli tak,» diyerek tekrar mektebe doğru yürüdü. Yarı yolda yavaşlarken arkasına bir göz attı.

Alan, teli takmakla meşguldü.

Ann Shapland, hayretle bir ona baktı, bir Spor pavyonuna...

8. Cinayet

Karakoldaki gece nöbetçisi Komiser muavini Green, sıkkıntıyla esnedi. Sonra da doğruldu. Telefon çalıyordu. Uzunarak ahizeyi kaldırdı. Bir iki dakika sonra tavrı tamamiyle değişmişti. Sür'atle not alıyordu.

— «Alo? Meadowbank? Evet--adı? Lütfen harfleri tek tek söyleyin. S-P-R-İ-N-G--gazetenin 'G' si gibi mi?--E--R. Springer. Evet. Lütfen kimse bir şeye dokunmasın. Biraz sonra alâkalı memurlar orada olacak.»

Sonra sür'atle ve metodik bir şekilde lüzumlu şeyleri yaptı.

Daha sonra Müfettiş Kelsey'de, «Meadowbank?» diyordu. «Bu kızlar mektebi değil mi? Öldürülen kim? Ya...» Kelsey, düşünceli düşünceli mırıldandı. «Bir Beden terbiyesi öğretmeninin ölümü... İstasyonlarda satılan polis romanlarının adına benziyor bu.»

Komiser muavini, «Onu kim öldürmüş olabilir,» dedi. «Bu acaip bir cinayet.»

Müfettiş Kelsey, «Beden terbiyesi öğretmenlerinin de sevgilileri olabilir,» diye cevap verdi. «Kadın nerede öldürülmüş?»

— «Spor pavyonunda. Jimnastikhanenin kibar ismi bu olmalı.»

Kelsey, gülmüseddi. «Her halde. Bir Beden terbiyesi öğretmeninin jimnastikhanede katledilmesi. Pek atletik bir cinayete benziyor bu? Kadın vurulmuş mu, dedin?»

— «Evet.»

— «Tabancayı bulmuşlar mı?»

— «Hayır.»

Müfettiş Kelsey, kaşlarını kaldırdı. «Çok enteresan.»

Adamları hazırды. Onları alarak, vazifesini yapmak üzere yola çıktı.

II

Meadowbank'in ön kapısı açıldı, buradan dışarıya ışık taşıyordu. Müfettiş Kelsey'i Miss Bulstrode karşıladı. Herkes gibi Kelsey de Müdireyi şahsen tanıyordu. Miss Bulstrode o kargaşalıkta bile her zamanki gibiydi. O kritik anda yine vaziyete hâkimdi. Soğukkanlılığını kaybetmemişti.

Adam, «Ben Kelsey'im madam,» dedi. «Müfettiş Kelsey.»

— «Evvvelâ ne yapmak istersiniz, Müfettiş Kelsey? Spor pavyonuna mı gideceksiniz? Yoksa hâdiseyi teferruatıyla dinlemeği mi tercih edeceksiniz?»

Kelsey, «Doktor da benimle geldi,» diye cevap verdi. «Biri onunla iki yardımcısına cesedin nerede olduğunu gösterebilir mi? Ben kabilse biraz sizinle konuşmak istiyorum.»

— «Hay hay, Lütfen benimle oturma odasına gelin. Miss Rowan doktorla diğer memurları Spor pavyonuna götürür müsünüz?» Kelsey'e döndü. «Yardımcılarımdan biri kimse nin bir şeye dokunmaması için orada bekliyor...»

— «Teşekkür ederim, madam.»

Kelsey, Miss Bulstrode'un peşi sıra oturma odasına girdi. «Cesedi kim buldu?»

— «İdare memurumuz Miss Johnson. Kızlardan birinin kulağı ağrıyordu... Miss Johnson kendisiyle meşgul olmuş. O arada perdelerin sıkıca kapatılmamış olduğunu görmüş. Perdeyi çekmek için uzanırken Spor pavyonunda ışık yandığını farketmiş.» Müdire, istihzayla ilâve etti. «Gecenin birinde Spor pavyonunda ışık olmaması lâzımdı tabii.»

Kelsey, başını salladı. «Tabii. Miss Johnson, şimdi nerede?»

— «Burada. Kendisini görmek istiyor musunuz?»

— «Evet. Biraz sonra. Devam edin, Madam.»

— Miss Johnson koşup yardımcılarımdan birini yani Miss Chadwick'i uyandırmış. Gidip, meseleyi tahkik etmeğe karar vermişler. Yan kapıdan çıkarken bir silâh sesi duymuş ve kabil olduğu kadar da hızla Spor pavyonuna doğru koşmuşlar. Oraya gidince—»

Müfettiş, onun sözünü kesti. «Teşekkür ederim, Miss Bulstrode. Eğer söylediğiniz gibi Miss Johnson buradaysa ondan sonra olanları kendisinden dinlerim. Fakat evvelâ belki bana öldürülen kadın hakkında malûmat verirsiniz.»

— «Adı Grace Springer'di.»

— «Uzun zamandanberi mi buradaydı?»

— «Hayır, Meadowbank'e bu sömestr geldi. Bundan evvelki Beden terbiyesi öğretmeni Avustralya'ya yerleşmek için mektepten ayrıldı.»

— «Bu Miss Springer hakkında ne biliyorsunuz?»

Miss Bulstrode, kısaca cevap verdi. «Referansları fevkalâdeydi.»

— «Kendisini daha evvelden tanıyor muydunuz?»

— «Tanımıyordum.»

— «Bu felâkete neyin sebep olduğu hakkında en ufak bir fikriniz yok mu? Bedbaht mıydı? Bazı tehlikeli alâkaları var mıydı?»

Miss Bulstrode, başını salladı. «Böyle bir şeyden habirim yok...» Kısa bir sessizlikten sonra ilâve etti: «Buna pek ihtimal vermiyorum. Miss Springer o tip bir kadın değildi.»

Müfettiş Kelsey, usulca mırıldandı. «Bu hususta öyle şaşılacak şeyler oluyor ki...»

— «Miss Johnson'u çağırayım mı?»

— «Lütfen... Onu dinledikten sonra Jimnastikhane--veya--adı neydi oranın?--eve--Spor pavyonuna gideceğim.»

Miss Bulstrode, «Orası bu sene yapıldı,» dedi. «Spor pavyonu, yüzme havuzunun yanında. İçerde kapalı oyun sahaları var. Raketler, Hokey sopaları ve diğer takımlar orada duruyor. Ayrıca mayoların kurulması için de bir yer yaptırdı.»

Miss Springer'in gece Spor pavyonuna gitmesi için bir sebep var mıydı?»

Miss Bulstrode, kat'i bir tavırla cevap verdi: «Yoktu.»

— «Pekalâ, Miss Bulstrode. Artık Miss Johnson'la konuşabilirim.»

Müdire odadan çıktı. Tekrar döndüğü zaman yanında İdare memuru vardı. Miss Elspeth Johnson'a cesedi bulduktan sonra kendisine gelebilmesi için bir hayli konyak içirmişlerdi. Bu yüzden kadıncağız biraz gevezeleşmişti.

Miss Bulstrode, «İşte bu Müfettiş Kelsey,» dedi. «Kendini topla, Elspeth ve Müfettişe olanları anlat.»

Miss Johnson, inledi. «Korkunç bir şey bu. Hakikaten korkunç. Şimdiye kadar başıma böyle bir şey gelmedi. Hiç bir zaman! Buna inanamazdım! Aslâ inanamazdım! Üstelik öldürülen Miss Springer!»

Müfettiş Kelsey, anlayışlı bir adamdı. Bir söz alâkasını çektiği veya tuhafına gittiği zaman alelâde sualler sormaktan vaz geçer, bu meseleyle meşgul olurdu.

— «Öldürülen Miss Springer olması çok garibinize gitti değil mi?»

— «Evet, hakikaten öyle, Müfettiş bey. O- o- ne bileyim--sert bir kadındı. Güçlü kuvvetliydi. Bir hırsız--hattâ iki hırsız tek başına yakalayabileceğine inanırdınız.»

— «Hırsızları mı? Him... Peki, Spor Pavyonunda çalınacak bir şey var mı?»

— «Aslında yok. Yani hırsızların neye tamah ettiklerini anlayamadım. Pavyonda mayolar ve diğer spor eşyaları duruyor.»

Kelsey, başını salladı. «Alelâde bir hırsızın usulca çalabileceği şeyler... Fakat her halde bunlar kapıyı kırıp içeri girmeğe değmezdi. Sahi, kilit kırılmış mıydı?»

Miss Elspeth Johnson, mırıldandı. «Şey--doğrusu bakmak aklıma gelmedi. Yani--oraya gittiğimiz zaman kapı açıldı ve--»

Miss Bulstrode söze karıştı. «Kapı veya kilit kırılmış.»

Kelsey, «Ya,» dedi. «Demek kapı anahtarla açılmış.» Bir ay durdu, sonra «Miss Springer sevilen bir insan mıydı?» diye sordu.

— «Şey--doğrusu buna cevap veremeyeceğim. Neticede zavallı öldürüldü.»

Kelsey, vaziyeti anlamıştı. Miss Johnson'un ince hislerine aldırmadı. «Demek kendisinden pek hoşlanmazdınız?»

Miss Johnson, «Kimsenin hoşlanacağı bir insan değildi o.» diye cevap verdi. «Gayet ukalaydı, her şeyi bildiğini iddia ederdi. Başkalarını açık açık tenkit etmekten kaçınmazdı. İşinin ehliydi. Vazifesini çok ciddiye alırdı diyebilirim... Öyle değil mi, Miss Bulstrode?»

Müdire tasdik etti: «Hakikaten öyle.»

Kelsey bu mevzuu bırakarak, tekrar esas meseleye döndü. «Şimdi Miss Johnson, lütfen bana olanları anlatır mısınız?»

— «Talebelerimizden birinin kulağı rahatsızdı. Bu gece müthiş bir ağrıyla uykudan uyanmış. Bana geldi. Bende bazı ilaçlar var tabii. Onu tekrar yatırdığım zaman perdelerin uçtuğunu gördüm. 'Bu gece penceresi kapalı yatarsa belki daha iyi olur,' diye düşündüm. Zira rüzgâr o taraftan esiyordu. Tabii kızlar daima pencereleri açık uyurlar. Bazan yabancı talebelerle münakaşa ediyoruz ama ben ısrarla--»

Miss Bulstrode, onun sözünü kesti. «Bu şimdi o kadar mühim değil. Sağlık kaidelerimizin Müfettiş Kelsey'i alâkadar edeceğini hiç sanmıyorum.»

Miss Johnson, telâşla, «Evet, evet,» dedi. «Tabii... Evet, dediğim gibi pencereyi kapamağa gittim ve o zaman Spor pavyonunda ışık olduğunu gördüm. Çok şaştım tabii. Işık iyice gözüküyordu. Yanılmış olmam imkânsızdı. İçerde dolaşıyor gibiydi.»

— «Yani pavyonun ışıkları yakılmamıştı, fakat içerde biri el fenerivle dolasıyordu. övle mi?»

— «Evet, evet, her halde el feneriydi bu, Hemen, 'Yarab-
bi' dedim. 'Gecenin bu saatinde ne işleri var?' Acaba oraya
giden kim?» Tabii o sırada aklıma hırsızlar gelmedi. Demin
de söylediğim gibi pek garip bir şey olurdu bu.»

Kelsey, sordu. «O halde aklınıza ne geldi?»

Miss Johnson, Miss Bulstrode'a bir göz attı, sonra tek-
rar Müfettişe döndü: «Şey... Doğrusu ne düşündüğümü pek
bilmiyorum. Yani--şey--o anda aklıma bir şey--»

Miss Bulstrode, sözünü kesti. «Müfettiş Kelsey, zanne-
dersem Miss Johnson bir talebenin pavyona biriyle buluşma-
ğa gittiğini düşündü. Öyle değil mi? Elspeth?»

Miss Johnson, irkildi. «A... Şey... Bir an öyle bir şey dü-
şündüm. Meselâ İtalyan kızlarından biri oraya gitmiş olabi-
lirdi. Yabancılar, İngiliz kızlarından daha erken geliyor...»

Miss Bulstrode, mırıldandı. «Tarafgirlik etme. Bir çok
İngiliz kızının olmayacak kimselerle buluşmağa kalktıklarını
gördük. Onun için böyle bir şeyin aklına gelmiş olması gayet
normal. Her halde aynı şeyi ben de düşünürdüm.»

Müfettiş Kelsey, başını salladı. «Devam edin, Miss John-
son.»

Miss Johnson, «Miss Chadwick'i uyandıрмаğa karar ver-
dim,» dedi. «Ondan benimle gelmesini isteyecektim. Birlikte
gidip ne olduğuna bakardık...»

Müfettiş Kelsey, sordu. «Neden aklınıza Miss Chadwick
geldi? Bu öğretmeni seçmenizin belli bir sebebi var mı?»

Miss Johnson, «Miss Bulstrode'u rahatsız etmek istemez-
dim,» diye cevap verdi. «Başımız sıkıştığı, fakat Miss Buls-
trode'u da rahatsız etmek istemediğimiz zaman daima Miss
Chadwick'e koşarız. Korkarım bu bir âdet halini aldı artık.
Miss Chadwick senelerdir bu mektepte. Çok tecrübeli bir öğ-
retmen o.»

Kelsey, «Anlıyorum,» dedi. «Miss Chadwick'e gidip, ken-
disini uyandırdınız. Öyle mi?»

— «Evet. O da benim fikrime iştirâk etti. Yani hemen
pavyona gidip bakmamızın doğru olacağını söyledi. Fakat du-

rup giyinecek vaktimiz yoktu. Onun için sırtımıza kazakları-
mızı geçirip, üstüne de paltolarımızı aldık. Usulca yan kapı-
dan bahçe yoluna çıktık. Tam o sırada Spor pavyonundan silâh
sesi aksetti. Yolda elimizden geldiği kadar hızla koşmağa
başladık. Nedense aptallık etmiş, el feneri almamıştık. Bas-
tığımız yeri göremiyorduk. Bir iki defa takılıp sendeledik
ama pavyona çabucak gittik. Kapı açıktı. Elektriği yaktık
ve--»

Kelsey, atıldı: «O halde pavyona gittiğiniz zaman artık
içeride ışık yoktu. Yani--ne elektrik yanıyordu, ne de el fe-
neri.»

— «Öyle. İçeri zifiri karanlıktı. Işığı yaktık. Miss Sprin-
ger odadaydı. Zavallı--»

Baş Müfettiş, müşfik bir tavırla, «Cesedin vaziyetini an-
latmanız şart değil,» diye mırıldandı. «Ben nasıl olsa şimdi
oraya gideceğim. Vaziyeti de görürüm. Yolda kimseyle karşı-
laştınız mı?»

— «Hayır.»

— «Veya birinin koşarak kaçtığını duydunuz mu?»

— «Hayır. Hiç bir şey duymadık.»

Kelsey, Miss Blustrode'a döndü. «Mektepten kimse silâh
sesini duymuş mu?»

Müdire, başını salladı. «Hayır. Böyle bir şeyden haberim
yok. Kimse çıkıp, silâh sesi duyduğunu söylemedi. Spor pav-
yonu buradan oldukça uzakta. Silâh sesinin kolay kolay işi-
tilebileceğini sanmıyorum.»

— «Belki pavyon tarafına düşen odalarda yatanlar ta-
banca sesini duymuşlardır?»

— «Zannetmem. Bunu işitmek için böyle bir şeyi bekle-
mek, etrafı dinlemek lâzım. Pavyonda ateş edildiği zaman,
buradakilerin silâh sesinden uyanacaklarını sanmıyorum.»

Müfettiş Kelsey, «Yardıma teşekkür ederim,» dedi.
«Ben artık Spor pavyonuna gideyim.»

Miss Bulstrode, doğruldu. «Ben de sizinle geleceğim.»

Miss Johnson, «Benim gelmemi de istiyor musunuz?» di-

ye sordu. «Arzu ediyorsanız gelirim. Yani--insanın hakikat-lerden kaçması hiç doğru olmaz. Öyle değil mi? Bence hâdiseleri olduğu gibi karşılamalı ve--»

Müfettiş Kelsey, gülümsedi. «Teşekkür ederim, Miss Johnson. Fakat gelmenize lüzum yok. Sizi daha fazla üzmem istemem.»

Miss Johnson inledi. «Ne korkunç, şey bu! Ondan hiç hoşlanmadığımı hatırladıkça daha da fena oluyorum. Hattâ daha dün gece öğiitmenler odasında onunla münakaşa ettik. Ben, fazla jimnastiğin bazı kızlara--fazla zayıf nahif olanlara pek iyi gelmediğini iddia ettim. Miss Springer. 'Saçma,' dedi. 'Asıl onların beden hareketlerine ihtiyacı var. Adeleleri bu sayede gelişir. Bambaşka insan olurlar!' Tabii tepem attı. 'Siz her şeyi bildiğinizi sanıyorsunuz ama, dünyadan haberiniz yok,' diye cevap verdim. Neticede ben aslında hastabakıcıyım. Hastalık ve zafiyeti Miss Springer'den daha iyi bilirim. Tabii o da mükemmel bir tenis öğretmeni. İşini--trapezleri, traplen'leri çok iyi biliyor--yani--bilirdi. Yarabbi! Şimdi olanları düşünüyorum da, 'Keşke bunları ona söylemeseydim,' diyorum. Hoş, belki de herkes böyle korkunç bir hâdiseden sonra benim gibi düşünür. Fakat--kendimi çok kabahatli buluyorum.»

Miss Bulstrode, onun kanapeye doğru götürdü. «Üzülme... Şimdi şuraya otur bakalım. Otur ve biraz dinlenmene bak. O basit münakaşalara da aldırma. Eğer her hususta aynı fikirde olsaydık, dünya yaşanamıyacak bir hale girer,--hayat pek sıkıcı olurdu.»

Miss Johnson, inatla başını sallıyarak oturdu. Sonra esnedi. Miss Bulstrode Kelsey'in peşinden hole çıktı.

Özür diler gibi, «Ona bir hayli konyak içirdim,» diye mırıldandı. «Bu yüzden biraz gevezeleşti. Fakat aklının karıştığını pek sanmıyorum. Siz ne dersiniz?»

Kelsey, cevap verdi. «Akli karışmamış. Bilâkis, olanları gayet güzel anlattı.»

Miss Blustrode, Müfettişi yan kapıya götürdü.

— «Miss Johnson'la Miss Chadwick bu kapıdan mı çıkmış?»

— «Evet. Bu kapı rodendronların arasından geçerek, doğru Spor pavyonuna giden yola açılır.»

Müfettiş Kelsey'in yanında kuvvetli bir el feneri vardı. Kısa bir müddet sonra Miss Bulstrode'la âdeta ışık içinde yüzen pavyona eriştiler.

Kelsey, binaya baktı. «Güzel bir yer...»

Miss Bulstrode, «Bize bir hayli pahalıya mal oldu,» diye cevap verdi. Sonra da sakın sakın ilâve etti: «Ama bu masrafı kaldıracabiliriz.»

Açık kapıdan büyükçe bir odaya giriliyordu. Duvarların önüne madeni dolaplar dizilmişti. Bunların üzerlerinde kızların isimleri vardı. Bir köşeye tenis raketlerini ve hokey sopalarını koymak için yerler yapılmıştı. Yandaki kapıdan duşların ve giyinme odalarının bulunduğu kısma geçiliyordu. Kelsey içeri girmeden evvel bir an eşikte durdu. Fotoğrafçı işini bitirmişti. Parmak izi mütehassısı hâlâ meşguldü. Başını kaldırarak, «Ortadan yürüyebilirsiniz, efendim,» dedi. doğru gitti. Adam çabucak başını kaldırdı.

— «Bir-bir buçuk metre mesafeden vurulmuş. Kurşun kalbe girmiş. Derhal öldüğü muhakkak.»

— «Ya? Ne zaman ölmüş kadın?»

— «Hemen hemen bir saat önce.»

Kelsey, başını sallıyarak döndü ve duvarın önünde iri bir çoban köpeği gibi ciddiyetle bekleyen Miss Chadwick'e baktı. Bu uzun boylu kadını çabucak süzdü. «Elli beş yaşlarında... Geniş alınlı. İnatçı ifadeli bir ağzı, dağınık, kır saçları var. Fazla sarsılmamış... Alelâde zamanlarda her halde kendisine pek aldırıyorlar ama çetin anlarda güvenilecek bir insan.»

— «Miss Chadwick?» dedi.

— «Efendim?»

— «Miss Johnson'la buraya geldiniz ve cesedi buldunuz, değil mi?»

— «Evet. Miss Springer bu vaziyetteydi. Ölmüştü.»

— «Saat kaçtı?»

— «Miss Johnson beni kaldırdığı zaman saate bakmıştım. Bire on vardı.»

Kelsey, başını salladı. Bu Miss Johnson'un söylediğine uyuyordu. Düşünceli bir tavırla cesede baktı. Kadının parlak, kırmızı saçları kısa kesilmişti. Çilli bir yüzü, kuvvetli, çıkık bir çenesi, zayıf, atletik bir vücudu vardı. Arkasına koyu renkli kalın bir kazak ve tvid etek giymişti. Çorapsız ayaklarına da yürüyüş ayakkabılarını geçirmişti.

Kelsey, sordu. «Silâhtan ne haber?»

Adamlarından biri başını salladı. «Maalesef tabancayı bulamadık.»

— «Ya el feneri?»

— «Şu köşede bir el feneri bulduk.»

— «Üzerinde parmak izi var mı?»

— «Evet, ölen kadının.»

Kelsey, düşünceli düşünceli, «Demek el feneriyle dolaşan odu,» diye mırıldandı. «Buraya fenerle geldi. Ama neden?» Bunu hem kendisine ve adamlarına, hem de Miss Bulstrode'la Miss Chadwick'e soruyordu. Nihayet dikkatini Miss Chadwick'e verdi. «Bu hususta bir fikriniz var mı?»

Kadın başını salladı. «Hayır, hiç bir fikrim yok. Bugün-- öğleden sonra veya akşam--burada bir şey unutmuş ve onu almağa gelmiş olabilir. Fakat bu da pek akla yakın bir ihtimal değil. Her halde gece yarısı bunun için kalkıp buralara gelmezdi.»

Kelsey, «Bu yüzden geldiyse,» diye mırıldandı. «O zaman burada çok mühim bir şey bırakmış olması lâzım.»

Etrafına bakındı. Köşede sehpa gibi yerde duran raketler hariç, her şey yerli yerindeydi. Sehpa galiiba şiddetle öne doğru çekilmişti. Raketlerden birkaçı yere düşmüştü.

Miss Chadwick, «Tabii, Miss Springer burada ışık görmüş olabilir,» dedi. «Sonradan Miss Johnson'un gördüğü gi-

bi Merak etmiş ve meseleyi tahkike gelmiştir. Bence en makul ihtimal bu.»

Kelsey, mırıldandı. «Haklısınız. O zaman da bir mesele var. Miss Spriger, buraya yalnız başına gelir miydi?»

Miss Chadwick, tereddüt etmeden cevap verdi. «Evet.»

Kelsey, kadına hatırlattı. «Fakat Miss Johnson, gelip sizi kaldırmış.»

Miss Chadwick içini çekti. «Biliyorum.. Eğer ışığı görseydim ben de aynı şeyi yapardım. Yani ya Miss Bulstrode'u ya da Miss Vansittart'ı uyandırırardım. Fakat Miss Springer bu şekilde hareket edecek bir insan değildi. Kendine çok güveniyordu o. Her halde, gece ziyaretçisinin karşısına tek başına çıkmağı da tercih etti.»

Müfettiş, «Bir şey daha var,» dedi. «Siz Miss Johnson'la yan kapıdan çıkmışsınız. O kapı kitli miydi?»

— «Hayır.»

— «Kapıyı Miss Springer mi açık bırakmıştı?»

Chadwick, «En akla yakın ihtimal bu,» diye cevap verdi.

Kelsey, mırıldandı. «Buna göre şöyle bir faraziye kuracağız. Miss Springer burada, jimnastikhanede--veya sizin tâbirinizle, Spor pavyonunda bir ışık gördü. Bunu tahkik için buraya geldi. İçerdeki şahıs kimse, onu vurdu.» Birdenbire hareketsiz duran Miss Bulstrode'a döndü. «Siz ne dersiniz? Bu mümkün mü?»

Miss Bulstrode, dudak büktü. «Pek te mümkün görünmüyor. İlk kısmı doğru olabilir. Yani Miss Springer, burada ışık gördü ve bunu tek başına tahkik için mektepten çıktı. Bu pekalâ mümkün. Fakat burada yakaladığı kimsenin onu vurmuş olduğunu düşünmek yanlış. Burada işi olmıyan bir kimse Miss Springer'i görünce kaçardı,--veya kaçmağa kalkardı. Bir insan neden gecenin bu saatinde pavyona tabancayla gelsin? Saçma bu. Çok saçma. Pavyonda, uğruna cinayet işlemek şöyle dursun çalınacak bir şey bile yok.»

— «Yani siz Miss Springer'in sözleşerek burada buluşan bir çifti vakaladığını düşünüyorsunuz.»

Miss Bulstrode başını salladı. «Bu en normal ve makul izah tarzı. Buna rağmen bu da cinayeti izaha kâfi gelmiyor. Öyle değil mi? Mektebimdeki kızlar yanlarında silâh taşımak âdetinde değiller. Buluşacakları gençlerin tabancalı cinsten olduklarını da sanmıyorum.»

Kelsey de o fikirdeydi. «Evet. O delikanlıların bir çakısı veya sustalısı olabilir...» Bir an durdu, sonra, «Başka bir ihtimal daha var,» diye devam etti. «Belki Miss Springer buraya biriyle buluşmaya geldi.»

Miss Chadwick birdenbire bir kahkaha attı. «Hayır! Olamaz! Miss Springer öyle bir şey yapamazdı.»

Müfettiş istihzayla cevap verdi: «Miss Springer'in buraya sevgilisiyle buluşmağa geldiğini kasetmedim. Cinayet önceden kararlaştırılmıştı. Biri Springer'i öldürmek niyetindeydi. Kadına burada buluşmalarını söyledi. Ve--onu vurdu.»

9. Güvercinlerin arasındaki kedi.

Jennifer Sutcliffe'den annesine mektup:

«Sevgili anneciğim,

Dün gece burada bir cinayet işlendi. Beden terbiyesi öğretmeni Miss Springer öldürüldü. Gece yarısı oldu bu. Tabii polis geldi. Bu sabah herkesi sorguya çektiler.

Miss Chadwick bize bundan kimseye bahsetmememizi söyledi ama senin meseleyi öğrenmek isteyeceğini düşündüm.

Sevgiler

Jennifer»

II

Meadowbank, Polis Müdürünün hususî alâkasına lâyık, mühim bir müesseseydi. Tahkikat devam ederken, Miss Bul-

trode da boş durmadı tabii. Şahsî dostu olan bir gazeteciler 'Kralı'yla Dahiliye Nazırına telefon etti. Bu manevralar neticesinde de gazeteler hâdiseden pek kısa bir şekilde bahsettiler. Beden terbiyesi öğretmeni, Jimnastikhanede ölü bulunmuştu. Bunun bir kaza olup olmadığı henüz tesbit edilmemişti. Haberlerde, hafif bir özür dileme havası var gibiydi. Sanki böyle şartlar altında vurulduğu için kabahat asıl Miss Springer'deydi. Kadın düşüncesizlik etmişti.

Ann Shapland, o gün bir hayli yoruldu. Anne ve babalara bir sürü mektup yazdı. Miss Bulstrode, vakit kaybetmemiş, talebelere hâdiseyi kimseye anlatmamalarını söylemişti. Fakat bu tenbih ve ihtarların boş olduğunu biliyordu. Endişeye bekliyen anne, baba veya vâsilere, hakikatle pek te alâkası olmıyan, bir takım korkunç ve kanlı hikâyeler yazılacaktı. Müdire, onların kendi müvazeneli ve makul mektuplarını aynı zamanda almalarını istiyordu.

O gün akşam üzeri Polis müdürü Mr. Stone ve Müfettiş Kelsey'le de görüştü. Polis, basın cinayeti fazla etrafa yayınmasına dünden razıydı. Hiç olmazsa bu suretle, işlerine karışılmadan rahat rahat tahkikata devam edebileceklerdi.

Mr. Stone, «Hâdiseye çok üzüldüm, Miss Bulstrode,» dedi. «Hakikaten çok üzüldüm. Her halde bu--öhhö--sizin için hoş bir şey değil.»

Miss Bulstrode, «Cinayet hiç bir mektep için hoş değildir,» diye cevap verdi. «Fakat artık bunu düşünüp üzülmemek yersiz. Her fırtına gibi elbet buna da göğüs gereceğiz. Tek temennim esrarın kabil olduğu kadar sür'atle çözülmesi.»

Stone, Kelsey'e döndü. «Meselenin çabucak aydınlanması için hiç bir sebep yok.»

Kelsey, başını salladı. «Kadının mazisini öğrenirsek mesele kolaylaşır.»

Miss Bulstrode, istihzayla kaşlarını kaldırdı. «Öyle mi sanıyorsunuz?»

Kelsey, «Belki bir düşmanı vardı,» diye izah etti.

Miss Bulstrode cevap vermedi.

Polis Müdürü Stone, sordu: «Cinayetın sebebinin bu mekteple mi alakalı olduğunu düşünüyorsunuz?»

Miss Bulstrode, gülümsedi: «Aslında Müfettiş Kelsey de öyle düşünüyor. Fakat galiba beni incitmek istemediği için böyle konuşuyor.»

Müfettiş, ağır ağır, «Evet,» dedi. «Cinayet bence Meadowbank'le alakalı. Neticede, Miss Springer de burada çalışan diğer öğretmenler ve memurlar gibi izimli çıkabiliyordu. İsteddiği bir kimseyle, istediği yerde buluşabilirdi. Gece yarısı jimnastikhanede randevu vermesine ne lüzum vardı?»

Polis Müdürü, Miss Bulstrode'a baktı. «Mektebin aranmasına bir itirazınız var mı?»

Müdire başını salladı. «Yo-neden olsun? Her halde cinayet silâhını arıyacaksınız? Rovolver miydi neydi?»

— «Evet, küçük bir tabanca bu... İngiliz malı değil. Hariçte yapılmış...»

Miss Bulstrode, düşüncel düşünceli mırıldandı. «Hariçte yapılmış...»

— «Yanınızda çalışanlardan veya talebelerden birinin bu tip tabancası olabilir mi? Böyle bir şeyden haberiniz var mı?»

Miss Bulstrode, «Böyle bir şeyden haberim yok,» diye cevap verdi. «Talebelerde böyle bir tabanca olmadığından eminim. Buraya geldikleri zaman bavulları açılıp, eşyaları yerleştirilir. Eğer yanlarında böyle bir şey olsaydı, muhakkak görülür,—farkedilirdi. Üstelik bundan bahsedilirdi de. Fakat Müfettiş Kelsey, çok rica ederim bu hususta da bildiğiniz gibi hareket edin. Adamlarınızın bugün bahçeyi aradıklarını gördüm.»

Müfettiş başını salladı: «Evet.»

Kısa bir sessizlikten sonra devam etti: «Mektepteki diğer öğretmenler ve memurlarla da konuşmak istiyorum. İçlerinden biri Miss Springer'in bazı sözlerini duymuş olabilir.

O zaman bu ipucundan istifade ederiz. Veya biri kadının acaip bir şekilde hareket ettiğini görmüştür.» Tereddütle durakladı. «Tabii, aynı şeyi talebeler için de söyleyebiliriz.»

Miss Bulstrode, «Bu akşam dualardan sonra kızlarla kısa bir konuşma yapmayı düşünüyordum,» dedi. «İsterseniz onlara Miss Springer'in ölümüyle alakalı bazı şeyler bilip bilmediklerini sorarım. Bilenlerin gelip beni görmelerini söyleyirim.»

Polis Müdürü başını salladı. «Fevkalâde bir fikir.»

Miss Bulstrode, ilâve etti: «Yalnız şunu unutmayın: kızlardan biri veya birkaçı alakayı çekmek, pek mühim bir insan tavrı takınabilmek için bazı hâdiseleri mübalâgalı bir şekilde anlatabilirler. Hattâ bazı hikâyeler uydurmaları da ihtimal dahilinde. Kızlar zaman zaman acaip şeyler yaparlar. Ama her halde siz de bu kabil 'Gösterişçiliğe' alışkınsınız.»

Müfettiş Kelsey, «Evet,» dedi. «Sık sık böyle şeylerle karşılaşırız... Şimdi--bana öğretmenlerin, memurların ve hattâ hademelerin bir listesini verir misiniz?»

III

— «Pavyondaki bütün dolaplara baktık efendim.»

Kelsey, «Ve hiç bir şey bulamadınız...» diye mırıldandı.

— «Maalesef, efendim. Öyle mühim bir şey bulamadık. Bazı dolaplarda pek acaip eşyalar vardı. Fakat bizi alakadar edecek bir şey gözümüze çarpmadı.»

— «Dolaplar kitli değildi galiba?»

— «Evet, efendim. Bunlar kitlenebiliyorlar tabii. Anahtarları üzerindeydi ama kimse dolabını kitlememişti.»

Kelsey, düşünceli düşünceli çıplak zemine baktı. Tenis ve lakros racketleri yerlerine intizamla konulmuştu.

— «Pekalâ... Ben şimdi mektebe gidip, öğretmenlerle konuşacağım.»

— «Bu işi buradan birinin mi yaptığını düşünüyorsunuz?»

Kelsey, «Bu mümkün,» diye cevap verdi. «O iki kadını—yani Miss Chadwick ve Miss Johnson’la kulağı ağrıyan talebeden başka kimsenin nerede olduğu, ne yaptıkları bilinmiyor. Tabii farazi olarak herkes yatağındaymış, uyuyormuş. Fakat bu hususta şahitlik edecek bir tek kişi bile yok. Kızların hepsi ayrı odalarda yatıyorlar. Öğretmenler de öyle tabii. Miss Bulstrode da dahil olmak üzere içlerinden biri dışarı çıkmış ve burada Miss Springer’le buluşmuş—veya kadının peşi sıra pavyona gelmiş olabilir... Miss Springer’i vurduktan sonra ağaç ve fidanların arasından yan kapıya gitmiş, Miss Johnson mektebi ayağa kaldırdığı sırada odasına süzülmiştir. Asıl mesele cinayetin sebebini öğrenebilmekte. Çok güç bu...» Kelsey başını salladı. «Evet, bunu keşfetmek zor... Zira ortada sebep yok. Tabii mektepte bilmediğimiz bazı hâdiseler cereyan ediyorsa, o başka.»

Pavyondan çıkarak ağır ağır mektep binasına doğru gitti. Çalışma saati çoktan geçmişti ama ihtiyar bahçıvan Briggs, bir çiçek tarhıyla meşguldü. Müfettiş yanından geçerken doğruldu.

Kelsey, güllümsedi. «Bakıyorum, geç vakte kadar çalışıyorsunuz.»

Briggs, «Ah,» diye içini çekti. «Şimdiki gençler bahçıvanlığın ne olduğunu bilmiyorlar. Sekizde gel, beşte işi tatil et. Bahçıvanlığı memuriyet sanıyorlar. Halbuki insanın havayı tetkik etmesi şart. Bazı günler bahçeye çıkmasına bile lüzum yok. Bazı günler ise sabahın yedisinden akşamın sekizine kadar çalışmak zorunda. Daha doğrusu bahçeyi seven, onunla iftihar eden bir kimse böyle çalışır.»

Kelsey, «Bu bahçeyle ne kadar iftihar etsen azdır,» dedi. «Son zamanlarda bu kadar bakımlı bir yer görmedim.»

Briggs, mırıldandı, «Son zamanlarda’ demekle çok haklısınız. Yalnız ben çok talihliyim. Güçlü kuvvetli, genç bir yardımcım var. Bir iki çocuk ta tutuldu ama onlar fazla işe yaramıyor. Delikanlılar, genç adamları artık böyle bir işe girmek istemiyorlar. Hepsi fabrikada çalışmağa veya memur ol-

mağa meraklı. Şu bereketli toprağın ellerini kirletmesi hoşlarına gitmiyor... Dediğim gibi ben çok şanslıyım. Yardımcım bahçeden anlıyor. Üstelik kendisi gelip, bu işe talip oldu.»

Kelsey, sordu. «Son zamanlarda mı?»

Briggs, «Bu sönestrin başında,» dedi. «Adı Alan... Alan Goodman.»

Kelsey, mırıldandı. «Ona bahçede rastlamadım...»

Briggs, güldü. «Bugün izin istedi. Ben de verdim tabii. Adamlarınız bahçede dolaşıp dururken nasıl olsa çalışamıyacaktır.»

Kelsey, hiddetle homurdandı: «Biri bana onu haber vermeliydi!..»

— «Ne demek istiyorsunuz? Haber vermeli miydi?»

Müfettiş, başını salladı. «Elimdeki listede onun adı yok... Yani—burada çalışanlara ait listede.»

Briggs, «Ne zararı var?» diye cevap verdi. «Onu yarın görürsünüz. Fakat Alan’ın bir şey bildiğini sanmıyorum.»

Kelsey, mırıldandı. «Belli olmaz...»

Sönestrin başında bahçıvanlığa talip olan güçlü kuvvetli bir genç?... Müfettiş mektepte ilk defa pek te normal olmayan bir şeyle karşılaşmış olduğunu düşündü.

IV

Kızlar, her zaman olduğu gibi o akşam da salona doldular. Duadan sonra Miss Bulstrode, elini kaldırarak onları durdurdu.

— «Hepinize söylemek istemediğim bir şey var. Bildiğiniz gibi Miss Springer dün gece Spor pavyonunda vuruldu. İçinizde Miss Springer’le alakalı bir şey gören veya duyan var mı? Sizi şaşırtan bir şey Meselâ Miss Springer size garip gelen bir şey söylemiş olabilir. Veya başkası onunla konuşurken böyle bir şey söylemiştir. Anlatabiliyor muyum? Eğer böyle bir şey varsa, bunu öğrenmek istiyorum. Bu akşam istediğiniz zaman oturma odama gelebilirsiniz.»

Kızlar dışarı çıkarken, Julia Upjohn, «Ah,» diye içini çekti. «Ah, keşke bir şeyler bilseydik. Fakat ne yazık ki bilmiyoruz. Öyle değil mi, Jennifer?»

Jennifer, başını salladı. «Tabii bilmiyoruz.»

Julia, üzüntüyle, «Miss Springer, pek alelâde kadındı,» dedi. «Yani öyle esrarengiz bir şekilde öldürülecek bir insan değildi.»

Jennifer, dudak büktü. «Ölümünde bir esrar yok ki onun. Bir hırsız kadını vurmuş.»

Julia, alay etti. «Hah! Hırsız galiba racketlerimizi çalıyordu?»

Öbür kızlardan biri heyecanla atıldı. «Belki bir adam Miss Springer'e şantaj yapıyordu.»

Jennifer, «Neden?» diye sordu.

Kimse bu suali cevaplandıramadı. Miss Springer'e nasıl şantaj yapılabilirdi?

V

Müfettiş Kelsey, öğretmenlerle yapacağı konuşmaya Miss Vansittart'la başladı. Kadını çabucak süzerek, «Kırk-bir kırk iki yaşlarında,» diye iüşündü. «Uzun boylu... Sağlam... Kır saçlarına kendisine yakışan bir biçim vermiş... Evet, hoş bir kadın. Vakur ve sakin. Kendisinin mühim bir insan olduğuna inanıyor sanırım. Miss Bulstrode'u hatırlatıyor. İdeal öğretmen tipi. Yalnız--Miss Bulstrode'da olan bir şey, onda yok. İnsan Müdirenin ne yapacağını önceden kestiremiyor. Fakat--Miss Vansittart'ın böyle olduğunu zannetmiyorum. İnsan şaşırtacak bir kadın değil o.»

Malûm sualleri sordu, tahmin ettiği cevapları aldı. Miss Vansittart, hiç bir şey görmemiş, hiç bir şey farketmemiş, hiç bir şey duymamıştı. Miss Springer, iyi bir öğretmendi. Evet, biraz sert ve haşindi belki. Ama sebepsiz yere değil tabii. Belki Miss Springer, pek hoş gidecek bir insan sayıl-

mazdı. Lakin böyle bir şart da yoktu. Hattâ, öğretmenlerin fazla cazıp olmamaları daha iyiydi. Miss Vansittart Kelsey'e işine yarıyabilecek bir şey söylmeden çıktı gitti.

Müfettiş Kelsey'e yardım etmekte olan Komiser Bond homurdandı: «Kötülüğü görme,--kötü sözler işitme,--kötü şeyler düşünme. Tıpkı meşhur maymunlar gibi.»

Kelsey, güldü. «İyi bildin...»

Bond, «Nedense öğretmenlerden hiç hoşlanmam.» dedi. «Çocukluğumdan beri onlardan ödim patlar. Hele bir tanesi müthiş bir kadındı! O kadar kibirli ve azametliydi ki, bir şeyler öğretmeğe çalıştığının farkına bile varmazdık.»

Miss Vansittart'tan sonra odaya Eileen Rich, girdi.

Kelsey'in ilk düşüncesi şu oldu: «Çok çirkın...» Sonra bu kararını biraz değiştirdi. «Bazı cazip tarafları var.» Yine malûm sualleri sordu. Fakat aldığı cevaplar hiç te tahmin ettiği gibi olmadı. Eileen Rich, ilk suali beklenen şekilde cevaplandırdı. Yani Miss Springer'in dikkati çekecek bir şey söylediğini duymamıştı. Başkalarının kadın hakkında acaip şeyler anlattıklarını da işitmemişti.

Fakat--Eileen Rich, Müfettişin ikinci sualine adamı pek şaşırtan bir cevap verdi.

Kelsey, «Kadına şahsî bir düşmanlığı olan bir kimse var mıydı?» diye sormuştu.

Eileen Rich, «Yoktu!» dedi. «Kimse Miss Springer'e düşman olamazdı. Galiba işin üzülecek tarafı da buydu. Yani onun insanın nefret edemeyeceği bir kimse olması.»

— «Miss Rich, bu sözlerle neyi kastediyorsunuz?»

— «Yani, Miss Springer, birinin ortadan kaldırmayı isteyeceği bir insan değildi. O sathî bir kadındı. Sathî şeyler peşindeydi. Herkesi sinirlendiriyordu. Kendisiyle sık sık münakaşa ediyorlardı. Fakat aslında bu hâdiseler üzerinde durulacak kadar mühim değildi. Önemli sayılmazdı bunlar. Miss Springer'in, şahsiyeti dolayısıyla öldürülmediğinden eminim. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?»

— «Anladığımdan pek emin değilim, Miss Rich.»

— «Yani--meselâ, bir banka soygunu olduğunu farzedelim. Miss Springer, o arada vurulan veznedar olabilirdi. Fakat onu Miss Springer değil de, sadece veznedar olduğu için öldürürlerdi. Anlatabiliyor muyum? Kimse onu vuracak kadar sevmiyor veya ondan nefret etmiyordu. Bana kalırsa, Miss Springer bunu — pek düşünmemekle beraber,--hissediyordu. Ukalalığının, herkesin işine burnunu sokmasının sebebi de buydu zaten. Her şeyde bir kusur bulur, nizamlara harfi harfine itaat edilmesi için elinden geleni yapardı. Bütün merakı başkalarının kabahatlerini keşfetmek ve bunu herkesin içinde onların yüzüne vurmaktı.»

Kelsey, «Sinsi sinsi herkesin peşinde mi dolaşırdı?»

— «Hayır, hayır... Tam mânasiyle değil.» Eileen Rich, bir an düşündü. «Ayağına lâstik ayakkabılar giyip, usul usulun bunun peşinde dolaşmazdı. Fakat anlamadığı bir hâdisenin cereyan ettiğinin farkına varınca işin iç yüzünü ortaya çıkarmağa karar verirdi. İstedğini yapardı da...»

— «Anlıyorum...» Müfettiş, bir müddet konuşmadı. Sonra da «Siz Miss Springer'den pek hoşlanmadınız, değil mi, Miss Rich?» dedi.

— «Onu düşündüğümü bile hatırlamıyorum. O sadece mektebin Beden terbiyesi öğretmeni idi, işte o kadar. Yarabbi! Bir insan hakkında böyle şeyler söylememeli. O sadece suydü! O sadece buydu! Fakat Miss Springer mesleği hakkında böyle düşünüyordu. Bu onun için zevkli bir şey değildi. Sadece bir işti. Mükemmel surette başardığı için öğündüğü bir iş. Mesleğini bir zevk kaynağı addetmiyordu. Meselâ ileride tenis şampiyonu olabilecek bir kızla veya atletizm sahasında hakikaten kabiliyetli bir talebeyle karşılaştığı zaman sevinmiyordu. Memnun olmuyor veya bir zafer hissi duymuyordu.»

Kelsey, merakla ona baktı: «Acaip bir kadın bu,» diye düşünüyordu. Sonra, «Hemen her hususta bir fikriniz var, değil mi, Miss Rich?»

— «Evet... Galiba öyle.»

— «Ne zamandanberi Meadowbank'tesiniz?»

— «Bir buçuk senedir... Hattâ biraz daha fazla oldu.»

— «Daha evvel bir mesele çıktı mıydı?»

— «Meadowbank'te mi?» Genç kadın şaşırmış gibiydi.

— «Evet.»

— «Ne münasebet! Bu sömestre kadar her şey yolundaydı...»

Kelsey, hemen atıldı.

— «Bu sömestr ne oldu? Her halde cinayeti kasetlemiyorsunuz? Öyle değil mi? Bahsettiğiniz başka bir şey--»

— «Hayır, ben--» Eileen Rich durakladı. «Evet, belki de öyle. Fakat bu--kelimelerle anlatılabilecek bir şey değil.»

— «Devam edin.»

Eileen Rich, ağır ağır, «Miss Bulstrode son zamanlarda,» diye devam etti. «Pek te memnun değil... Bir bu mesele var... Her halde bunu farketmediniz. Diğerleri de vaziyeti görmüyorlar. Fakat ben bunu hissettim. Üstelik bedbaht olan yalnız Miss Bulstrode değil... Ama siz bunu kasetmediniz değil mi?.. Neticede bunlar bazı kimselerin hisleriyle alakalı meseleler... Yani, uzun müddet bir arada oturduğunuz ve bir meseleyi fazla düşündüğünüz zaman hissettiğiniz şeyler... Neyse... Siz bu sömestr garibime giden bazı şeyler olup olmadığını öğrenmek istiyorsunuz, değil mi?»

Kelsey, meraklı bakışlarla onu süzdü. «Evet. Evet, öyle... E, bu hususta bir şey söyleyebilecek misiniz?»

Eileen Rich, ağır ağır başını salladı. «Bence bu mektepte acaip bir şeyler oluyor... Daha doğrusu--Sanki aramızda, buraya yakışmayan uygunsuz biri var.» Müfettişe bakarak gülümsedi. Sanki kahkahalarla gülmek üzereydi. «Yani bana--güvercinlerin arasına bir kedi sokulmuş gibi geliyor... Biz, hepimiz güverciniz. Kedi ise aramıza girmiş. Fakat onu bir türlü gölemiyoruz.»

— «Anlattıklarınız pek belirsiz, Miss Rich.»

— «Öyle... Hattâ pek budalaca şeyler bunlar. Vaziyetin ben de farkındayım. Zannedersem aslında size şunu söyleme-

ğe çalışıyorum: Bir şeyin,--küçücük bir şeyin farkına vardım ama bunun ne olduğunu bilmiyorum.»

— «Belli biriyle mi alâkalı?»

— «Hayır. Dedim ya, asıl mesele bu. Hâdisenin kiminle alâkalı olduğunu bilmiyorum. Vaziyeti kısaca bu şekilde hü-lâsa edebilirim: Burada biri var--o --o--uygunsuz bir insan. Mektepte biri var--o--o--beni endişelendiriyor... Ben ona bakarken değil, o bana bakarken! Çünkü o bana bakarken, o uygunsuzluk neyse o-o ortaya çıkıyor. Yarabbi! sözlerim her zamankinden daha da anlaşılmaz bir hal aldı. Hoş, zaten bu sadece bir his. Sizin istediğiniz ise bu değil. Bütün bunlar delil sayılmaz.»

Kelsey, «Evet,» diye mırıldandı. «Bunlar delil değil. Yani--şimdilik. Fakat aslında enteresan bir şey. Eğer hisleriniz daha belirli bir hal alırsa, sizi memnuniyetle dinlerim, Miss Rich.»

Genç kadın başını salladı. «Evet... Çünkü mesele çok ciddi. Öyle değil mi? Yani--biri öldürüldü. Bunun sebebini bilmiyoruz. Katil belki kilometrelerce uzakta. Belki de burada, mektepte. Eğer öyleyse, o zaman o tabanca da burada olmalı... Bu--pek de hoş bir düşünce sayılamaz... Öyle değil mi?»

Başıyla hafif bir selâm vererek, dışarı çıktı.

Komiser Muavini Bond, «Deli,» dedi. «Yoksa siz aynı fikirde değil misiniz?»

Kelsey, cevap verdi. «Değilim. Onun deli olduğunu sanmıyorum. Bence o 'hassas' denilen tiplerden biri. Yani, daha görmeden odada bir kedi olduğunu anlıyan insanlardan. Eğer Afrika'da, bir kabiledede dünyaya gelseydi muhakkak sihirbaz olurdu.»

Bond, «Onlar kötülüğün kokusunu alırlarmış, değil mi?» diye sordu.

Kelsey, içini çekti. «Öyle, Bond... Ben kendim de aynı şeyi yapmağa çalışıyorum. Kimse çıkıp kat'i bir şey anlatmıyor. Onun için kötülüğün kokusunu almaktan başka çare yok... Şimdi şu Fransızca öğretmeniyle konuşalım.»

10. İnanılmıyacak bir hikâye.

Matmazel Angéle Blanche, otuz beş yaşlarında bir kadındı. Makyaj yapmamış, koyu kahve rengi saçlarını, dikkatle, fakat kendisine hiç yakışmıyan bir şekilde taramıştı. Sırtında sade bir tayyör vardı.

Matmazel Blanche, Meadowbank'teki ilk sömestri olduğunu anlattı. Ondan sonraki sömestre kalmağı pek istemiyordu artık.

Vaziyeti hiç tasvip etmediğini belirterek: «İnsanın cinayet işlenen bir mektepte çalışması hiç te hoş değil,» diye mırıldandı.

Sonra--bınada hırsızlara karşı hiç zil tertibatı yoktu. Çok tehlikeliydi bu.

— «Fakat mektepte hırsızları cezbedecek kıymetli bir şey yok, Matmazel Blanche.»

Kadın, omuzunu silkti. «Bunu kim bilebilir? Buraya gelen kızlardan bazılarının babaları çok zengin. Yanlarında bazı kıymetli şeyler bulunabilir... Belki hırsızın biri bunu öğrendi. O kıymetli şeyi mektepten kolaylıkla çalabileceğini düşünerek kalkıp buraya geldi.»

— «Bir kızın yanında böyle kıymetli bir şey olsaydı bunu jimnastikhaneye bırakmazdı.»

Matmazel Blanche, «Nereden biliyorsunuz?» dedi. «Kızların orada dolapları yok mu?»

— «Var. Ama bunlara spor kıyafetlerini filân koyuyorlar.»

— «Evet. Aslında öyle ama bir kız, istediği şeyi jimnastik ayakkabısının burnuna saklayabilir. Veya eski bir kazağa veya eşarba sarar...»

— «Ne gibi bir şeyi, Matmazel Blanche?»

Fakat kadının da bunun 'ne gibi bir şey' olduğu hususunda bir fikri yoktu.

Müfettiş, mırıldandı. «En cömert babalar bile kızlarına, mektebe götürmeleri için pırlanta gerdanlık hediye etmezler.»

Matmazel Blanche, omuzunu silkti.

— «Belki bu tamamıyla başka bir şey... Pirlanta gerdanlık değil ama yine de kıymetli. Meselâ bir skarabe veya bir koleksiyoncunun binlerce sterlin vereceği antika bir şey. Ne tice de kızlardan birinin babası Arkeolog.»

Kelsey, gülümsedi. «Bu ihtimal pek zayıf, Matmazel Blanche.»

Kadın, tekrar omuzunu silkti. «Belki... Ben sadece fikir veriyordum.»

— «Başka İngiliz mektebinde öğretmenlik ettiniz mi, Matmazel Blanche?»

— «Evet. Bir müddet evvel kuzeydeki bir mektepte çalıştım. Ama yalnız orada. Ben daha ziyade Fransa ve İsviçrede öğretmenlik ettim... Almanya'da da... Sonra, İngilizcemi ilerletmek için İngiltere'ye gelmeğe karar verdim. Burada bir arkadaşım vardı. Günün birinde hastalanınca, bana hemen yerine geçebileceğimi, zira Miss Bulstrode'un çabucak bir Fransızca öğretmeni bulmak istediğini haber verdi. O yüzden buraya geldim. Fakat mektep pek hoşuma gitmedi. Söylediğim gibi burada pek kalacağımı sanmıyorum.»

Kelsey, ısrarla sordu: «Burası neden hoşunuza gitmedi?»

Matmazel Blanche, cevap verdi: «Cinayet işlenen yerlerden hoşlanmam. Sonra çocuklar da hürmetkâr değiller.»

— «Onlar pek te çocuk sayılmazlar. Öyle değil mi?»

— «Bir kısmı bebekmiş gibi hareket ediyor. Bir kısmı da sanki yirmi beşinde. Burada her yaşta talebe var. Çok da serbestler. Ben programlı, disiplinli yerlerden hoşlanırım.»

— «Miss Springer'i iyi tanıyor muydunuz?»

— «Onu hemen hemen hiç tanımazdım. Gayet kaba bir kadındı. Onunla--kabil olduğu kadar az konuşmağa çalışırdım. İri kemikli, çilli bir kadındı. Olanca sesiyle bağıracak konuşurdu. İngiliz kadınlarının karikatürlerine benziyordu o. Bana sık sık kabalık ederdi. Bu da hiç hoşuma gitmezdi tabii.»

— «Size karşı hangi hususta kabalık ederdi?»

— «Onun sevgili Spor pavyonuna gitmemden hoşlanmazdı. Evet, Miss Springer, pavyon hakkında böyle düşünüyor--yani düşünüyordu, demek istiyorum. Sanki Spor pavyonu

onundu. Bir gün orasını merak ettiğim için kalkıp gittim. Pavyona hiç girmemiştim. Yeni bir binaydı bu. Hakikaten iyi plânlanmış ve yerleştirilmişti. Tam etrafıma bakınırken Miss Springer geldi. 'Burada ne yapıyorsun?' diye haykırdı. 'Ne işin var? Spor pavyonu seni ne alâkadar eder?' Bana--bu mektebin öğretmenlerinden birine böyle bağırdı işte. Ne zannediyordu beni? Talebe mi?»

Kelsey, onu yatıştırmak ister gibi, «Evet, evet,» diye cevap verdi. «Hakikaten sinirlenecek bir vaziyet.»

— «Çok kaba bir kadındı. Çok! Sonra da arkamdan bağırdı. 'Anahtarı alıp götürme bakayım.' Anahtar kapıyı açarken yere düşmüş, ben de eğilip bunu almıştım. Beni öyle kızdırınca anahtarı kilide sokmağı unuttum. O da arkamdan sanki bunu çalmak niyetindeymişim gibi olanca sesiyle haykırdı. Spor pavyonu onun olduğu gibi, anahtarı da onundu galiba!»

Kelsey, «Bu biraz garip değil mi?» dedi. «Yani kadının Spor pavyonu hakkında böyle düşünmesi tuhaf demek istiyorum. Sanki jimnastikhane ona ait bir yerdi,--sanki Miss Springer, oraya sakladığı bir şeyin başkaları tarafından bulunmasını istemiyordu...» Belli etmeden kadının ağzını aramağa çalışıyordu. Fakat Angéle Blanche, sadece güldü.

— «Oraya sakladığı bir şeyi mi? Pavyon gibi bir yere ne saklanabilir? Onun jimnastikhaneye aşk mektuplarını sakladığını mı sanıyorsunuz? Miss Springer'in ömründe bir aşk mektubu bile almadığından eminim! Diğer öğretmenler--hiç mektubu bile almadığından eminim! Diğer öğretmenler--hiç olmazsa onlar nazik. Miss Chadwick, eski kafalı, piyeyi deve yapıyor. Miss Vansittart, çok hoş, sempatik, kibar. Miss Rich hafif kaçık sanırım, fakat dostça davranıyor. Diğer genç öğretmenler de çok iyi.»

Kelsey, Angéle Blanche'a bir iki sual daha sorduktan sonra kadına gidebileceğini söyledi.

Bönd, «Alınan,» diye mırıldandı. «Bütün Fransızlar alınandır zaten.»

Kelsey, «Ne olursa olsun,» dedi. «Anlattıkları enteresan. Miss Springer başkalarının jimnastikhanesine--veya pavyonuna--(Oraya ne isim vereceğimi şaşırırdım)--neyse!--Oraya girip dolaşmalarından hoşlanmıyormuş. Acaba neden?»

Bond, «Belki Fransızın kendisini gözetlediğini sanıyor-
du,» dedi.

— «Neden böyle düşünsün? Yani Angéle Blanche'ın ken-
disini gözetlemesine niçin aldırıyordu? Kadının öğrenmesin-
den korktuğu bir şey mi vardı?» Kelsey, bir an düşündü. Son-
ra da sordu. «Başka kim kaldı?»

— «İki genç öğretmen. Miss Blake ve Rowan. Bir de
Miss Bulstrode'un sekreteri var.»

Miss Blake, yuvarlak munis çehreli, genç ve heyecanlı
bir kızdı. Fizik ve Biyoloji öğretmeni idi. Müfettişe faydalı ola-
bilecek bir şey bilmiyordu. Missi Springer'i fazla görmemişti.
Ölümüne neyin sebep olduğunu da bir türlü anlayamamıştı.

Miss Rowan'ın ise, bir psikologa yakışacak fikirleri var-
dı. O, Miss Springer'in intihar etmiş olabileceğine inanıyor-
du.

Müfettiş Kelsey, kaşlarını kaldırdı. «Neden?»

Miss Rowan, öne doğru eğilerek, kalın camlı gözlükleri-
nin arkasından ona baktı. «Mütecaviz bir kadındı o. Önüne
gelene saldırırdı. Bence bu çok mânidar. Bu, aşağılık duygu-
sunu örtmek için bir nevi kamuflâjı.»

Müfettiş Kelsey, «Fakat,» dedi. «Bütün duyduklarımın
kadının kendinden çok emin olduğu anlaşılıyor...»

Miss Rowan, mânalı mânalı, «kendinden çok emindi,»
diye cevap verdi. «Bir kaç hâdise de tahminlerimde yanlışmış
olduğumu gösterdi.»

— «Hangi hâdiseler bunlar?»

— «Meselâ Miss Springer, 'İnsanların gördükleri gibi
olmadıklarını' ima ederdi. Bundan evvel çalıştığı mektepte
birinin 'maskesini düşürdüğünü' anlatırdı. 'Yalnız, müdirenin
bazı peşin hükümleri vardı onun için keşfettiklerimi dinle-
meğe yanaşmadı,' derdi. Bundan başka öğretmenlerin çoğu-
nun da 'Kendisinin aleyhinde' olduklarını söylerdi. Bunun ne
mânaya geldiğini anlıyorsunuz, değil mi, Müfettiş bey?» Miss
Rowan, heyecanla öne doğru eğilirken, az kalsın sandalyeden
yuvarlanıyordu. Koyu renk, cansız bir tutam saçı alına düş-
tü. «Bu bir 'Persecution' kompleksinin başlangıcıydı.»

Müfettiş Kelsey, nazik nazik Miss Rowan'ın tahminleri-
nin doğru olabileceğini söyledi. Fakat Miss Rowan, Miss

Springer'in kendisini en aşağı bir metie mesafeden nasıl
vurduğunu, sonra da tabancayı nasıl görünmez hale sokuver-
diğini izah etmediği takdirde intihar faraziyesini kabul edemi-
yecekti.

Miss Rowan hiddetle homurdandı. «Polisin Psikoloji düş-
manı olduğunu herkes bilir!»

Bir iki dakika sonra yerini Ann Shapland almıştı.

Müfettiş Kelsey, genç kadının ciddi, fakat zarif kıyafeti-
ni takdirle süzdü. «E, Miss Shapland? Bu meseleyi aydınlat-
mamız için bize yardım edebilecek misiniz?»

— «Korkarım, edemeyeceğim. Benim, kendi oturma odam
var. Öğretmenleri öyle sık sık görmüyorum. Doğrusu hâdise
inanılacak gibi değil.»

— «Neden inanılacak gibi değil?»

— «Meselâ--Miss Springer gibi bir kadının vurulması.
Diyelim ki biri jimnastikhaneye girdi, kadın da bunun kim
olduğunu görmek için oraya gitti. Böyle bir şey olabilir bel-
ki. Ama jimnastikhaneye girmeye kim ister?»

— «Belki bazı gençler... Meselâ Spor levazımına ihtiyacı
olan veya eğlenmeye çıkan yerli delikanlılar.»

— «Öyle olsaydı Miss Springer de, 'Burada ne işiniz var?
Defolun!' der, çocuklar da hakikaten çıkıp giderlerdi.»

— «Miss Springer, Spor Pavyonu bakımından bazı tavır-
lar takınıyor muydu?»

Ann Shapland, hayretle baktı. «Tavır takınmak mı?»

— «Yani--Spor pavyonu kendisine aitmiş gibi davranıyor
ve başkalarının içeri girmesine sinirleniyor muydu?»

— «Doğrusu bundan haberim yok. Fakat neden böyle
yapsın? Spor pavyonu da mektebe ait bir binaydı.»

— «Siz, kendiniz bir şey farkettiler mi? Yani--içeri girdi-
ğiniz zaman size kızıyor muydu? Sinirleniyor muydu?»

Ann Shapland, başını salladı. «Ben Spor pavyonuna an-
cak bir iki defa gittim. Fazla vaktim yok. Jimnastikhaneye
Miss Bulstrode, talebelerden bazılarını benimle birkaç defa
haber gönderdiği için girmek zorunda kaldım. İşte o kadar.»

— «Miss Springer'in, Matmazel Blanche'in Spor pavyo-
nuna girmesine itiraz ettiğini biliyor musunuz?»

— «Hayır, bunu duymadım. Yok, yok!... Zannedersen

hâdiseyi işittim. Geçenlerde Matmazel Blanche çok kızmıştı. Tabii aslında o çok alingan, o da başka. Galiba kadın resim dersine gimiş. Resim öğretmeni kendisine bir şeyler söylemiş. Matmazel Blanche da buna fena halde kızmış. Aslında onun fazla işi yok. Matmazel Blanche'in yani. O sadece Fransızca öğretiyor. Bu yüzden de boş zamanı çok. Sonra o--» Bir an tereddüt etti. «Biraz mütecessis bir kadın sanırım.»

— «Acaba Spor pavyonuna gittiği zaman dolapların içine mi baktı?»

— «Kızların dolaplarının içine mi? Doğrusu ondan böyle bir şey beklenir. Bu sayede eğleneceğini düşünmüştür.»

— «Miss Springer'in de pavyonda dolabı var mıydı?»

— «Tabii.»

— «Belki Matmazel Blanche, Miss Springer'in dolabını karıştırıyordu. Kadın da onu yakalayınca fena halde kızdı. Bu olabilir değil mi?»

— «Tabii. Miss Springer muhakkak kızardı.»

— «Miss Springer'in hususî hayatı hakkında bir şey bilmiyorsanız değil mi?»

Ann Shapland, «Yalnız ben değil,» diye cevap verdi. «Başkaları da bilmiyordu sanırım. Acaba onun hususî hayatı var mıydı?»

— «Bana anlatmadığınız bir şey var mı? Meselâ Spor pavyonuyla alâkalı bir şey?»

— «Şey--» Ann Shapland tereddüt etti.

— «Anlatın, Miss Shapland...»

Genç kadın ağır ağır, «Aslında bu öyle mühim bir şey değil,» diye cevap verdi. «Fakat bahçıvanlardan birini--Briggs'i değil, gencini geçen gün Spor pavyonundan çıkarken gördüm. Halbuki onun jimnastikhaneye girmesi için bir sebep yoktu. Tabii pavyonu merak etmiş olabilir. Veya işi asmak için bahane arıyordu. Zira kendisini tenis kortunun etrafındaki teli takmaya yollamışlardı... Bu hâdisenin öyle mühim bir şey olduğunu sanmıyorum.»

Kelsey, atıldı. «Buna rağmen hâdiseyi hatırladınız. Acaba neden?»

— «Galiba--» Ann, kaşlarını çattı. «Evet, hali tavrı bir acıptı de ondan. Meydan okurmuş gibiydi. Ve--küstahça bir

tavırla buradaki kızlar için sarfedilen paradan bahsetti.»

— «Demek böyle bir tavır takınmıştı... Anlıyorum.»

— «Bunun mühim olduğunu sanmıyorum.»

— «Belki hakikaten mühim değil... Fakat ben bunu yine kaydedeyim.»

Ann Shapland çıktıktan sonra, Bond içini çekti. «Aynı nağme, aynı nakarat... Hepsi de aynı şeyi tekrarlıyor! Yarabbi! Gel de dayan. İnşallah müstahdemden bir şeyler öğreniriz.»

Fakat onlardan da bir şey öğrenemediler.

Ahçı Mrs. Gibbons, «Bana sual sorman lüzumsuz delikanlı,» dedi. «Zira evvelâ ne söylediğini işitmiyorum. Sonra bir şey bilmiyorum. Dün gece odama çekilip yattım. Her zamankinden de daha deliksiz bir uyku çektim. O heyecanlı hâdiseden de haberim olmadı. Kimse beni uyandırıp meseleyi anlatmadı.» Buna darılmış gibiydi. «Cinayeti bu sabah öğrendim.»

Kelsey, haykırarak bir iki sual sordu. Fakat aldığı cevaplar işine yarıyacak şeyler değildi.

Miss Springer, o sömestr gelmişti. Ondan evvelki Beden terbiyesi öğretmeni kadar sevilmiyordu. Miss Ann Shapland da yeniydi. Fakat o hoş bir kadındı. Bu hanım efendi. Matmazel Blanche, bütün Fransızlar gibiydi. Diğer öğretmenlerin kendisine düşman olduklarını sanıyor, talebelerin sınıfta terbiyesizlik etmelerine aldırılmıyordu. Mrs. Gibbons, «Neyse o sulu gözlülerden değil,» diye ilâve etti. «Çalıştığım diğer mekteplerdeki Fransızca öğretmenleri durmadan hüngür hüngür ağlardı.»

Müstahdemin çoğu gündüzcüydü. Yalnız hizmetçi kadınlardan biri geceleri mektepte kalıyordu. O da bir şey bilmiyordu. Fakat neyse ki kendisine sorulan sualleri duydu. Bir şeyden haberi yoktu... Hiç bir şey bilmiyordu. Miss Springer, biraz aksiydi... Spor pavyonu hakkında bir şey bilmiyordu. Oraya ne konulduğundan haberi yoktu. Hele tabancayı hiç görmemişti... Hiç bir şey bilmiyordu... Bir şeyden haberi yoktu...

Bu lüzumsuz monologu Miss Blustrode yarıda kesti. «Müfettiş Kelsey, kızlardan biri sizinle konuşmak istiyor.

Kelsey, çabucak başını kaldırdı. «Sahi mi? Bir şey mi biliyor?»

Miss Blustrode gülmüsed: «Bu hususta şüphelerim var. Fakat onunla sizin konuşmanız doğru olur. Bizim yabancı talebelerden biri o. Prenses Şaista--Emir İbrahim'in yeğeni. Kız, kendisini lüzumundan fazla mühim buluyor sanırım. Anlıyor musunuz?»

Kelsey, anladığını belirtmek ister gibi başını salladı. Miss Bulstrode, dışarı çıktı. Tekrar döndüğü zaman yanında orta boylu, ince narin bir kız vardı.

Şaista, badem gözleriyle mahcup mahcup onlara baktı.

— «Siz polis misiniz?»

Kelsey gülmüsed. «Evet, biz polisiz. Lütfen oturur ve bize Miss Springer hakkında bildiklerinizi anlatır mısınız?»

— «Evet... Anlatacağım.»

Oturarak, öne doğru eğildi ve sesini dramatik bir tavrıyla alçalttı.

— «Bazı kimseler durmadan mektebi gözetliyorlardı. Onlar açık açık gözükmiyecek kadar usta tabii! Fakat mektebin etrafında dolaştıklarını biliyorum!»

Mânalı mânalı başını salladı.

Müfettiş Kelsey, «Miss Bulstrode'un ne demek istediğini şimdi daha iyi anladım,» diye düşündü. «Kız melodrama düşkün. Bu vaziyet ona bayağı zevk veriyor.»

— «Peki ama mektebi neden gözetlesinler?»

— «Benim yüzümden tabii. Beni kaçırmak istiyorlar.»

Kelsey, başka şeyler bekliyordu belki ama--bunu değil! Kaşlarını kaldırdı.

— «Sizi neden kaçırmak istiyorlar?»

— «Fidye istemek için tabii. Akrobalarımın bol para koparabileceklerini biliyorlar.»

Kelsey, buna ihtimal vermiyordu. «Şey--öhhö--belki... Fakat--şey--Bir an bunun doğru olduğunu kabul edelim. Bu hâdisenin Miss Springer'in ölümüyle ne alâkası var?»

Şaista, «Her halde Miss Springer, adamların farkına vardı,» diye cevap verdi. «Belki onlara bir şeyler keşfettiğini söyledi. Veya adamları tehdit etti. Tabii o zaman adamlar derdini tuttuğu takdirde kendisine para vereceklerini söyledi-

ler. Miss Springer onlara inandı. Bu yüzden parayı vereceklerini bildirdikleri pavyona gitti. Adamlar kendisini orada vurdular.»

— «Her halde Miss Springer şantajla para almağı istemezdi!»

— «Sanki mektepte çalışmak o kadar rahat ve eğlenceli bir şey mi?» Şaista, dudaklarını büktü. «İnsanın çalışacağı yerde bol parası olması, seyahat etmesi, istediğini yapabilmesi daha hoş bir şey değil mi? Bilhassa Miss Springer gibi güzel olmanın, erkeklerin hiç bakmadığı bir kadın için? Paranın, onun gözünü başkalarından daha fazla kamaştıracağını sanmıyor musunuz?»

Müfettiş Kelsey, mırıldandı. «Şey--öhhö--ne diyeceğimi bilmiyorum.» Şimdiye kadar ona bu görtüş zaviyesi açıklanmamıştı. «Şey--»dedi. «Bu sadece sizin fikriniz mi? Miss Springer bu hususta size bir şey söyledi mi?»

Şaista, hiddetle homurdandı. «Miss Springer'in 'Eğilin, doğrulun' -- 'Daha hızlı' ve 'Gevşemeyin,' den başka bir şey söylediği yoktu.»

— «Evet--anlıyorum. Şey--bu kaçırma hâdisesi--aslında--size öyle gelmiş olmasın.»

Şaista'nın tepesi hemen attı.

— «Anlamıyorsunuz ki! Hiç anlamıyorsunuz! Ramat Şeyhi Prens Yusuf Ali kuzenimdi. İhtilâlde öldürüldü. Daha doğrusu ihtilâlde kaçarken öldü. Büyüdüğüm zaman onunla evlenmem kararlaştırılmıştı. Yani--ben mühim bir insanım. Belki de buraya gelenler komünistler. Belki beni kaçıрмаğı değil de öldürmeğı istiyorlardı.»

Müfettiş Kelsey, hayretle ona baktı.

— «Bu olacak gibi değil...»

— «Böyle şeylerin olmayacağını sanıyorsunuz, değil mi? Bence pekâlâ yapabilirler. Komünistlerden her şey umulur. Bunu herkes te bilir.»

Kelsey'in inanmadığını görünce devam etti. «Belki de mücevherlerin nerede olduğunu bildiğimi sanıyorlar.»

— «Hangi mücevherlerin?»

— «Kuzenim Prens Ali Yusuf'un mücevherleri vardı. Babasının da öyle. Ailenin daima bir torba kıymetli taşı olurdu.

Anlıyacağınız, sıkışık vaziyetlerde kullanılırdı bunlar.» Mücevherlerden sanki alelâde şeylermiş gibi bahsediyordu.

Kelsey, kulaklarına inanmadı âdeta. «Peki ama bütün bunların sizinle--veya Miss Springer'le ne alâkası var?»

— «Canım anlattım ya! Belki mücevherlerin nerede olduğunu bildiğimden şüphe ediyorlar. Beni kaçıracak ve zorla konuşturacaklar.»

— «Hakikaten mücevherlerin nerede olduğunu biliyor musunuz?»

— «Hayır, nereden bileceğim? Taşlar, ihtilâl sırasında kayboldu. Belki bunlar ahlâksız komünistlerin eline geçti. Belki de geçmedi.»

— «Taşlar kimin?»

— «Artık kuzenim öldüğüne göre benim tabii. Onun ailesinde hiç erkek kalmadı. Teyzesi--yani annem de öldü. Her halde Ali Yusuf mücevherlerinin bana verilmesini isterdi. Ölmeseydi onunla evlenecektim.»

— «Öyle mi kararlaştırılmıştı?»

— «Onunla evlenmem lâzımdı. Zira kendisi kuzenimdi.»

— «Ve Prensle evlenince o mücevherler de sizin olacaktı.»

— «Hayır, hayır. Ben kendime yeni mücevherler alacaktım. Paris'te Cartier'den... Bahsettiğimiz taşlar da lâzım olunca kullanmak üzere saklanacaktı.»

Orta doğulular âcil vak'alar için yeni bir sigorta usulü bulmuşlardı galiba. Müfettiş Kelsey, gözlerini kırıştırdı.

Şaista ise heyecanla konuşup duruyordu.

— «Bence vak'a şöyle oldu. Biri, mücevherleri Ramat'dan çıkardı. Belki iyi bir kimseydi bu, belki de kötü. İyi bir kimseyse, taşları bana getirecek ve 'Bunlar sizin,' diyecekti. Ben de onu mükâfatlandıracaktım.»

Rolüne iyice ısınmıştı. Bir Kraliçe haşmetiyle başını salladı.

Müfettiş, «Bu küçük iyi bir aktris,» diye düşündü.

— «Fakat--o şahıs kötü bir insansa, taşları saklıyacak ve teker teker satacaktı. Veya bana gelip, 'Mücevherleri sana getirirsem bana ne vereceksin?' diyecekti. Vereceğim parayı beğendiği takdirde, mücevherleri bana teslim edecekti. Beğenmezse--aldırmıyacaktı.»

— «Fakat aslında size kimse bu hususta bir şey söylemedi.»

Şaista, itiraf etti: «Maalesef söylemedi.»

Müfettiş Kelsey, kararını verdi.

Tatlı tatlı, «Her halde siz de masal anlattığımızın farkındasınız?» dedi.

Şaista, ateş saçan gözlerle ona baktı.

Sonra da somurtarak: «Ben size bildiklerimi anlattım,» diye homurdandı. «İşte o kadar.»

— «Ya... Pekalâ... Yardıma teşekkür ederim. Anlatıklarınızı göz önüne alacağım.»

Kalkarak, kızın çıkması için kapıyı açtı.

Tekrar masaya dönerken de içini çekti. «Bin bir gece masallarını geçti... Kız kaçırma! Kıymetli mücevherler. Daha ne olacak bakalım?»

11. Görüşme

Müfettiş Kelsey, karakola dönünce kendisini nöbetçi komiser muavini karşıladı.

— «Alan Goodman'ı buraya getirttik, efendim. Sizi bekliyor.»

— «Alan Goodman mı? Ha, evet. Şu bahçıvan.»

Genç bir adam hürmetle ayağa kalkmıştı. Uzun boylu, esmer ve çok yakışıklıydı. Sırtına parlak mavi, açık yakalı bir gömlek, ayağına da kadifeden, lekeli bir pantolon giymişti. Belinde gayet eski bir kemer vardı.

— «Galiba beni görmek istiyormuşsunuz?»

Sesi, sertti ve son zamanlarda hemen her gencin yaptığı gibi huşunetle konuşuyordu.

Kelsey, sadece: «Evet,» dedi. «Odama gelin.»

Alan Goodman, iyice somurttu. «Ben cinayet hakkında hiç bir şey bilmiyorum. Bu işin benimle alâkası da yok. Dün gece, evimde, yatağımdaydım.»

Kelsey, sakın sakın başını salladı.

Masasının başına geçerek, genç adama da karşıdaki sandalyeye oturmasını işaret etti. Genç bir sivil polis peşlerinden usulca içeriye girmiş ve biraz uzaktaki bir iskemleye yerleşmişti.

Kelsey, «Şimdi--» dedi. «Sen Goodman'sın--» Masasındaki kâğıda baktı. «Alan Goodman.»

— «Evet, efendim. Fakat evvelâ size şunu göstermek istiyorum.»

Alan'ın hali değişmişti. O hoyratlığı ve somurtkanlığı kaybolmuştu. Sakin ve hürmetkâr bir tavırla konuşuyordu. Cebinden bir şey çıkararak, uzattı. Müfettiş Kelsey, kaşlarını hafifçe kaldırarak bunu tetkik etti. Sonra da sivil memura baktı.

— «Sana ihtiyacım olmayacak.»

Genç sivil sessiz sadasız yerinden kalkarak dışarı çıktı.

Hayretini belli etmemeğe muvaffak olmuştu ama aslında âdetâ küçük dilini yutmuştu.

Kelsey, «Ah--» diye mırıldanarak, Alan'ı düşünceli ve meraklı nazarlarla süzdü. «Demek sen busun... Ben şimdi şunu öğrenmek istiyorum. Senin o Allahın belâsı--»

Genç adam Müfettişin cümlesini tamamladı. «Kızlar mektebinde ne işin var?» Yine son derecede hürmetkârı ama dayanamıyarak, güldü. «Doğrusu bana ilk defa böyle bir vazife verildi. Bahçıvana benzemiyor muyum?»

— «Buradakilere benzemiyorsun... Civardaki bahçıvanlar Nuh zamanından kalmaz. Bari bahçıvanlık hakkında bir şey biliyor musun?»

— «Asıl, 'bilmediğin var mı?' diye sormalısın, Müfettiş Kelsey. Annem bahçeye çok meraklıydı. İngilterenin meşhur 'Bahçe düşkünü annelerin'dendi c. Beni de kendisine lâyük bir yardımcı olarak yetiştirdi.»

— «Peki Meadowbank'de ne oluyor? Senin oraya gönderilmenin sebebi nedir?»

— «Meadowbank'de bir şeyler olduğunu kat'i surette bilmiyoruz. Bana daha ziyade bir 'gözetleme' vazifesi verilmişti. Tabii dün gece vaziyet değişti. Bir jimnastik öğretmenin ölümü... Bir mektebin programında pek rastlanılan şeylerden değil bu.»

Müfettiş Kelsey, mırıldandı: «Bazen rastlanılabilir...» İcini çekti. «Her yerde--her şey olabilir... Bunu çoktan öğrendim. Ama bu seferkinin olağan şeylerden sayılmıyacağını itiraf ederim. Meselenin aslı nedir?»

Alan, anlattı. Kelsey, merak ve alâkayla dinliyordu. Sonra, «Kıza karşı haksızlık etmişim,» diye başını salladı. «Fakat hikâyenin inanılmıyacak kadar acı olduğunu sen de kabul edersin her halde? Bir milyon sterlin kıymetinde mücevher? Peki bunlar kime ait dersin?»

— «İşte fevkalâde bir sual. Bunu cevaplandırabilmek için sürüyle beynelmilel avukat tutman lâzım--hepsinin de aynı fikirde olmayacakların muhakkak. Bu hususta türlü fikirler yürütülebilir... Taşlar üç ay önce son Altes Prens Ali Yusuf'a aitti. Fakat şimdi? Eğer taşlar Ramat'da bulunsaydı, bunlar şimdiki hükümetin malı addedilecekti. Oradakiler bunun için

ellerinden geleni yapacaklardı. Belki Ali Yusuf taşları birine vasiyet etti. Ama o zaman da bu, vasiyetname hükümlerinin yerine getirildiği,--hattâ hakikî vesika olduğunun ispat edildiği yere bağlı. Taşlar, Prensin ailesinin de sayılabilir. Fakat meselenin can alacak noktası şu: eğer taşları sen veya ben sokakta bulup, cebimize atarsak, bir bakıma bu servet bizim sayılır. Yani kanunda bunları bizim elimizden alacak bir madde olduğunu sanmıyorum. Tabii ellerinden geleni yaparlar. Fakat beynelmilel kanunlar inanılmıyacak kadar giriftir.»

Müfettiş Kelsey, «Yani--bir bakıma, mücevherleri bulan, onlara sahip olabilecek öyle mi?» diye sordu. Son da bu meseleyi hiç beğenmediğini belirten bir şekilde başını salladı. «Bu vaziyet pek te hoş değil...»

Alan da kat'i bir tavırla: «Öyle,» dedi. «Hiç te hoş değil. Taşların peşinde bir tek grup yok. Üstelik hepsi de kan dökmekten çekinmiyen kimseler. Anlıyacağın rivayetler kulaktan kulağa yayılıyor. Söylenenler belki doğru, belki değil. Fakat mücevherlerin karışıklıklar başlamadan hemen önce Ramat'dan çıkarıldığı iddia ediliyor. Tabii bu işin nasıl yapıldığı hakkında değişik hikâyeler anlatılıyor.»

— «Fakat neden Meadowbank? Sakin ve masum Prensesimiz yüzünden mi?»

— «Prens Ali Yusuf'un kuzini Prenses Şaista'yı mı kastediyorsun? Evet, onun yüzünden... Biri mücevherleri kıza getirmeğe veya onunla temasa geçmeğe çalışabilir. Civarda, bizim bakımımızdan pek te masum sayılmıyacak bazı kimseler var. Meselâ Mrs. Kolinsky adlı bir kadın. Grand Otelde kalıyor. O, 'Beynelmîlel döküntüler' diye tarif edebileceğimiz grubun en tanınmış âzalaından biri. Seni alâkadar edecek bir kimse değil. Zira daima kanuna uygun bir şekilde hareket ediyor. Fakat malûmat toplamakta üstüne yok. Sonra--Ramat'da barda danseden kadını da unutmamalı. Onun malûm bir hükümet hesabına çalıştığı öğrenildi. Kadının şimdi nerede olduğunu bilmiyorum. Fakat onu burada olabileceğini gösteren bazı söylentiler var. Sanki dikkatler Meadowbank üzerinde toplanmış gibi, değil mi? Ve--dün gece Miss Springer öldürüldü.»

Kelsey, düşünceli düşünceli başını salladı.

— «Karma karışık bir iş...» Bir an hisleriyle mücadele etti: «İnsan ancak televizyonda böyle maceralar seyrediyor... 'Mübalâgalı...' diye düşünüyor. 'Olamaz... İmkânsız!..' Normal şartlar altında da böyle şeyler olmuyor tabii...»

Alan, tasdik etti. «Gizli ajanlar, hırsızlık, şiddet, cinayet, ihanet... Hiç biri de akla sığacak gibi değil--fakat hayatın bu tarafı da var.»

— «Ama Meadowbank'te böyle şeyler olamaz!»

Müfettiş Kelsey dayanamayıp haykırmıştı.

Alan: «Ne demek istediğini anlıyorum,» diye cevap verdi. «Bu vatana ihanetten farksız.»

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Müfettiş Kelsey usulca sordu. «Dün gece ne oldu dersin?»

Alan bir müddet düşündü. Sonra da ağır ağır konuşmağa başladı. «Miss Springer, gece yarısı Spor pavyonuna gitmişti. Neden? İşte araştırmaya oradan başlamamız lâzım. Kadının o saatte oraya--spor pavyonuna neden gittiğine karar vermedikçe, kendi kendimize onu kimin öldürdüğünü sormamız boş. Onun o lekesiz ve atletik hayatına rağmen, rahat uyuyamadığını,--gece yataktan kalkıp, pencereden baktığını ve spor pavyonunda ışık gördüğünü düşünebiliriz. Kadının pencesesi, jimnastikhaneye bakıyordu değil mi?»

Kelsey, başını salladı:

— «Miss Springer, cesur ve korkusuz bir kadın olduğu için meseleyi tahkike kalktı. Çıkıp, spor pavyonuna gitti. Ve orada birini yakaladı. Bu kimse ne yapıyordu? Bunu bilmiyoruz. Fakat o şahıs çok müşkül vaziyette kalmıştı. Tabancasını çekip kadını vurdu.»

Kelsey, tekrar başını salladı.

— «Biz de öyle düşündük. Fakat son nokta beni ta işin başından beri endişelendiriyor. İnsan birini durup dururken öldürmez,--elinde tabancayla, cinayete hazırlıklı vaziyette gelmez. Fakat--»

— «Fakat çok mühim veya kıymetli bir şeyin peşindeyse o başka. Böyle diyecektin, değil mi? Ben de aynı fikirdeyim. İşte 'Masum Springer'in macerası diyeceğimiz hâdise böyle cereyan etti. Kadın, vazifesini yaparken vuruldu. Fakat, bir ihtimal daha var. Springer gizlice öğrendiği bazı şeyler dola-

yısıyla Meadowbank'e öğretmen olarak girdi. Veya patronları onu--bazı meziyetleri dolayısıyla--bu vazifeye verdiler... Kadın, münasip bir geceyi bekledi ve sonra da usulca binadan çıkarak, spor pavyonuna gitti--(Tabii burada bir sual yüzünden duraklıyoruz! Neden?) Neyse... Biri Miss Springer'in peşine takıldı--veya onu jimnastikhane bekledi... Yanında tabanca taşıyan ve silâh kullanmaktan çekinmeyen biri bu... Yine aynı sual! Neden? Niçin? O Allahın cezası Spor pavyonunda ne var? Orası insana, bir şey saklanabilecek bir yer gibi gelmiyor.»

— «Orada saklı bir şey yok. Bunu sana rahatça söyleyebilirim. Spor pavyonunu iyice aradık... Kızların dolapları... Miss Springer'in ki, içerde muhtelif spor eşyaları var. Hepsisi de normal, bir spor pavyonunda bulunacak şeyler... Ve bina yepyeni! Anlıyacağın içeride mücevhere benzer hiç bir şey yoktu.»

Alan, mırıldandı. «Belki içeride bir şey vardı. Bunu da biri--yani katil--alıp götürdü... Bir ihtimal daha var tabii... Yani Spor pavyonu bir buluşma yeri olarak kullanıldı. Ya Miss Springer, ya da başka biri tarafından. Jimnastikhane hakikaten buluşmaya uygun bir yer. Mektepten biraz ileride. Fazla uzak değil. Sonra biri oraya gittiğini farkedirse, 'Spor pavyonunda ışık gördüm de,' dersin olur biter... Şimdi--Miss Springer'in oraya biriyle buluşmaya gittiğini farzedelim. Sonra--bir münakaşa çıktı ve kadın öldürüldü. Veya--Miss Springer, birinin mektepten çıktığını görerek, onun peşine takıldı. Görmemesi veya işitmemesi lâzım gelen bir şeye burnunu soktu.»

Kelsey, «Onu sağken görmedim,» dedi. «Fakat anlatılanlara bakılırsa bir hayli mütecessiz bir kadınmış.»

Alan, «Bence en makul izah tarzı da bu,» diye cevap verdi. «'Tecessüs kedinin ölümüne sebep oldu,' derler... Evet, Spor pavyonu meselesi böyle...»

— «Fakat, birileri orada buluştuysa, o zaman--» Kelsey sustu.

Alan, heyecanla başını salladı. «Evet... Mektepte dikkatimize lâyık biri olduğu muhakkak... Yani--güvercinlerin arasında bir kedi var.»

Bu sözler Kelsey'in dikkatini çekti. «Güvercinlerin arasındaki kedi... Öğretmenlerdin biri--yani Miss Rich de bugün aynı şeyi söyledi.» Bir an düşündü. «Bu sömestr mektebe--talebeler hariç üç kişi gelmiş. Sekreter Ann Shapland, Fransızca öğretmeni Angéle Blanche, ve tabii Miss Springer. O öldü--artık bu işle alâkası yok. Eğer güvercinlerin arasında bir kedi varsa, bu ikisinden biri.» Alan'a baktı. «Söyle... Hangisi daha uygun?»

Alan da düşündü. «Geçen gün Matmazel Blanche'ı Spor pavyonundan çıkarken yakaladım. Suçluymuş gibi bir hali vardı. Sanki--yapmaması lâzım gelen bir şeyle meşgulmuş gibi... Buna rağmen ben yine de öbürünü seçerim. Yani Ann Shapland'ı. Gayet soğukkanlı ve son derecede akıllı. Senin yerinde olsaydım, mazisini iyice araştırırdım. Allahaşkına ne güllüyorsun?»

Kelsey, tebessüm ediyordu. «O da senden şüphe ediyordu. Seni pavyondan çıkarken yakalamış. Halin pek acıpmış.»

— «Oh, maşallah!» Alan, fena halde kızdı. «Ne de küstah kadın.»

Kelsey, yine o otoriter tavrını takındı. «Bütün mesele şu. Bizler, Meadowbank'e çok ehemmiyet veririz. Güzel bir mekteptir o. Miss Bulstrode da fevkalâde bir kadındır. Bu işi ne kadar çabuk halledersek, mektep için o kadar iyi olur. Esrarı çözmek ve Meadowbank'i temize çıkarmak istiyoruz... Bir an durarak düşünceli nazarlarla Alan'ı süzdü. «Galiba Miss Bulstrode'a kim olduğunu söylemek mecburiyetinde kalacağız. Merak etme,--ağzı sıkıdır onun.»

Alan, bir an düşündü. Sonra da başını salladı. «Evet... Bu hâdiseden sonra kaçınılmaz bir şey bu...»

12. Eski lâmbaya yenisi

Miss Bulstrode'un diğer kadınlardan üstün olan bir tarafı daha vardı. O, anlatılanları dinlemesini iyi bilirdi.

Kelsey'le Alan'ın sözlerini de sessiz sadasız dinledi. Kadının kılı bile kıpırdamadı. Sadece, hikâye sona erince bir tek kelime söyledi:

— «Hayret!»

Alan, «Asıl hayret edilecek biri varsa,» diye düşündü. «O da sensin.» Fakat bunu açık açık söylemekten çekindi.

Miss Bulstrode, her zamanki gibi hemen en mühim noktaya parmağını bastı. «E?... Ne yapmamı istiyorsunuz?»

Müfettiş Kelsey öksürdü. «Mesele şu. Mektebi düşünerek size her şeyi açıklamağa karar verdik.»

Miss Bulstrode, başını salladı. «Tabii. Ben evvelâ mektebi düşünürüm. Talebelerimin emniyet ve bakımlarından ben mesulüm. Biri bakıma yanımda çalışanlarınkinden de... Şunu ilâve etmeği de isterim. Miss Springer'in ölümü hakkında ne kadar az neşriyat yapılırsa, benim için o kadar iyi olur. Tabii bu tamamiyle egoistçe bir düşünce---fakat mektebin, yalnız benim için değil, kendi bakımından da mühim olduğuna inanıyorum. Yalnız, fazla neşriyat işinizi kolaylaştırıcaksa, o zaman bildiğiniz gibi hareket edersiniz. Fakat--hakikaten öyle mi?»

Müfettiş Kelsey, «Hayır,» diye cevap verdi. «Bence bu vak'ada ne kadar az neşriyat yapılırsa, işimiz de o kadar kolaylaşır. Resmî soruşturma, tehirlenecek. Biz de etrafa bunun mahalli bir vak'a olduğunu yazacağız. Genç haydutların,--veya bugünkü isimleriyle 'suçlu çocukların' bu işi yaptıklarını söyleyeceğiz. Tabancayla oynamaktan hoşlanan delikanlıların... Bu tip çocuklarda daha ziyade sustalı bulunur ama bazen ellerine tabanca da geçirirler. 'Miss Springer, onları pavyonda yakalamış. Haydutlar da kadını oracıkta vurmuş...' Böyle bir hikâyenin etrafa yayılması iyi olur. O za-

man biz de sessiz sadasız çalışırız. Gazetelere de elimizden geldiği kadar az malûmat vereceğiz. Tabii Meadowbank meşhur bir yer. Basında yer alacak bir mektep. Hele burada cinayet işlenmiş olması, gazetelerin arayıp da bulamadığı cinsten bir hâdise.»

Miss Bulstrode, çabucak, «Size bu hususta yardım edebilirim,» dedi. «Benim de nüfuzum var...» Gülümseyerek bir kaç isim saydı. Bunların arasında Dahiliye Nazırı, iki 'Gazete kralı' bir Piskopos, ve Maarif Nazırı da vardı. «Elimden geleni yapacağım.» Alan'a baktı. «Siz ne diyorsunuz? Kabul mu—»

Genç adam çabucak cevap verdi. «Tabii, tabii. Biz hâdisenin sessiz sedasız gelişmesini tercih ederiz.»

Miss Bulstrode, sordu: «Siz yine bahçıvanlığa devam edecek misiniz?»

— «Eğer bir itirazınız yoksa, evet. Bu suretle istediğim yerde olabileceğim. Hâdiseleri yakından takip edeceğim.»

Miss Bulstrode, bu sefer kaşlarını çattı. «Bir cinayet daha işleneceğini sanmıyorsunuz ya?»

— «Hayır, hayır.»

— «Buna memnun oldum. Hiç bir mektep, bir sömestrde arka arkaya iki cinayete dayanamaz.» Kelsey'e döndü. «Spor pavyonundaki işiniz bitti mi? Orayı kullanamamamız, hiç te hoş olmaz.»

— «Orada işimiz bitti artık. Pavyon tertemiz--yani bizim bakımımızdan. Cinayetin hangi sebepten işlendiğini bilmiyoruz,--Jimnastikhanede de bize bu hususta yardım edecek bir şey yok. Orası içinde malûm şeyler bulunan bir spor pavyonu.»

— «Kızların dolaplarında da bir şey yok mu?»

Müfettiş Kelsey, gülümsedi. «Şey--şu, bu--sonra *Candide* adlı--Fransızca bir kitabın kopyesi... Resimleri de var... Pahalı bir kitap bu.»

Miss Bulstrode, içini çekti. «Ah... Demek kitabı oraya saklıyor. *Candide*'i Giselle'in dolabında buldunuz her halde?»

Kelsey'in müdireye hürmeti büsbütün arttı. «Gözünüzden hiç bir şey kaçmıyor, madam.»

Miss Bulstrode, «Candide'in ona zararı dokunmaz,» diye mırıldandı. Klâsik bu. Bazı müstehçen eserleri ellerinden alıyorum tabii... Şimdi tekrar ilk sualıma döneceğim. Mektep hakkındaki neşriyat meselesile alakalı endişelerimi giderdiniz Mektep de size her hangi bir şekilde yardım edebilir mi?»

— «Şu anda—pek sanmıyorum. Size sadece şunu sormak istiyorum. Bu sönestr sizi endişelendiren bir şey oldu mu? Bir hâdise? Veya bir kimse?»

Miss Bulstrode, hemen cevap vermedi. Biraz düşündükten sonra ağır ağır, «Açıkçası,» dedi. «Bilmiyorum.»

Alan, hemen atıldı. «Fakat size bir şey varmış gibi geliyor, değil mi?»

— «Evet—,öyle. Kat'i, belirli bir şey değil bu. Bir şahıs veya bir hâdise üzerinde durmam imkânsız. Yalnız--» susup düşündü. «Bana bir şeyi kaçırmışım gibi geliyor--yani, hâdise sırasında öyle bir hisse kapıldım. Size meseleyi izah edeyim.»

Mrs. Upjohn hâdisesini, Lady Veronica'nın umulmadık bir anda ortaya çıkarak, kendisini endişelendirmesini anlattı.

Bu vak'a Alan'ı çok alâkadar etti. «Meseleyi iyice anlamam lâzım, Miss Bulstrode. Mrs. Upjohn, çakıllı yola bakan pencereden,—şu ön pencereden dışarıyı seyrederken birini gördü ve tanıdı. Bu mühim değil. Mektepte yüzden fazla talebe var. Mrs. Upjohn, onlardan birinin annesini, babasını veya velisini tanımış olabilir. Fakat siz, bu hâdisenin kadını çok şaşırttığından eminsiniz. Yani Mrs. Upjohn'un Meadowbank'te rastlayacağını hiç sanmadığı biriydi bu.»

— «Evet, bana hakikaten öyle geldi.»

— «Sonra siz, aksi istikamete bakan pencereden dışarı bir göz attınız ve talebelerinizden birinin annesinin sarhoş vaziyette mektebe geldiğini gördünüz. Tabii o zaman bu meseleye daldınız ve Mrs. Upjohn'un sözlerini âdeta duymaz oldunuz?»

Miss Bulstrode, başını salladı.

— «Mrs. Upjohn, birkaç dakika konuştu, değil mi?»

— «Evet.»

— «Kendisini tekrar dinlemeğe başladığınız zaman kadın casusluktan, evlenmeden evvel, harp sıralarındaki Entelijans çalışmalarından bahsediyordu?»

— «Evet.»

Alan, düşünceli düşünceli, mırıldandı. «Hım... Bu meseleyle alâkası olabilir... Harp günlerinde tanıdığı biri... Talebelerinizden birinin annesi, babası, akrabası veya öğretmenlerden biri.»

Miss Bulstrode itiraz etti. «Öğretmenlerimden biri olmaz.»

— «Pekalâ mümkün.»

Kelsey, atıldı. «Miss Upjohn'la temasa geçmemiz iyi olur. Bunu derhal yapmalıyız. Sizde adresi var mı, Mrs. Bulstrode?»

— «Tabii. Fakat zannedersen Mrs. Upjohn seyahatte. Bir dakika--bunu hemen öğreniriz.» Masadaki düğmeye iki defa bastı. Sonra da sabırsız bir tavırla kapıya giderek, koridordan geçmekte olan bir kıza seslendi. «Paula, lütfen bana Julia Upjohn'u yolla.»

— «Peki, efendim.»

Alan, ayağa kalktı. «Kız gelmeden gitmem doğru olur. Neticede bir bahçivanın Müfettişe tahkikat sırasında yardım ettiği görülmüş şey değildir. Kelsey, güya beni buraya sorguya çekmek için çağırdı. Şu anda şüphe edilecek bir tarafım olmadığı için gidebileceğimi söyleyecek.»

Kelsey, gülerek: «Haydi, git bakalım,» diye homurdandı. «Seni göz hapsine de aldığımı unutma.»

Alan, kapıda duraklıyarak Miss Bulstrode'a baktı. «Sahi aklıma geldi. Çalışırken biraz küstahlık etsem olur mu? Meselâ--yanınızda çalışan bazı kimselerle ahablık edebilir miyim?»

— «Hangileriyle?»

— «Şey--meselâ Matmazel Blanche'la...»

— «Matmazel Blanche'la mı? Yani sizce o--»

— «Bana kalırsa Matmazelin camı burada bir hayli sıkılıyor.»

— «Hım...» Miss Bulstrode'un çehresinde haşin bir ifade belirdi. «Belki haklısınız. Başka?»

Alan, neşeyle cevap verdi. «Her halde hepsiyle de ahab olmağa çalışacağım. Eğer kızların gültünç bir şekilde davranışlarını,--benimle buluşmak için usulca bahçeye çıktıkları»

nı farkederseniz, lütfen hüsnüniyetle hareket ettiğime inanın. Veya--polisçe bir niyetle. Böyle bir tâbir yok ama olsun.»

— «Kızların bir şey bilebileceğini mi sanıyorsunuz?»

Alan, başını salladı. «Herkes bir şey bilir. Fakat bazen ne bildiğini bilmez.»

— «Belki haklısınız.»

Kapı vuruluyordu. Miss Bulstrode seslendi: «Giriniz.»

Eşikte Julia Upjohn belirdi. Kız nefes nefeseydi.

— «Gel, Julia.»

Müfettiş Kelsey, homurdandı. «Gidebilirsin, Goodman. Haydi bakalım, işinle meşgul ol artık»

Alan, somurtmuştu. «Size hiç bir şey bilmediğimi söylemiştim.» Çıkarken usulca homurdandı. «Allah kahretsin! Gestapodan farksız.»

Julia, özür diledi. «Affedersiniz, Miss Bulstrode. Nefes nefese kaldım. Zira tenis kortundan buraya kadar koştum.»

— «Zararı yok, zararı yok. Sana annenin adresini soracaktım. Daha doğrusu, onunla nasıl temasa geçebiliriz?»

— «Oh! İsaibel teyzeme mektup yazacaksınız. Annem, İngiltere'de değil.»

— «Teyzenin adresi bende var. Fakat ben annemle temasa geçmek istiyorum.»

Julia, kaşlarını çattı. «Bilmem bunu nasıl yapacaksınız? Zira annem otobüsle Anadolu'ya gitti.»

Miss Bulstrode, şaşalamıştı. «Otobüsle mi?»

Julia, neşeyle başını salladı. «Annem böyle şeylere bayılır. Sonra bu şekilde yolculuk o kadar pahalı olmuyor. Belki biraz rahatsız ama annem öyle şeylere aldırılmaz. Zannederseniz üç hafta kadar sonra Van'da olacak, efendim.»

— «Anlıyorum--evet... Julia, annem sana harpte çalışırken tanıştığı birine burada rastladığından bahsetti mi?»

— «Hayır, Miss Bulstrode. Sanmıyorum, efendim... Hatâ bundan eminim.»

— «Annen harpte Entelijans Servisteydi değil mi?»

— «Ah, evet. Annem bu işe bayılmış. Fakat doğrusu bu bana pek heyecanlıymış gibi gelmedi. Meselâ--hiç bir şeyi havaya uçurmamış. Gestaponun eline düşmemiş. Tırnakları sökülmemiş. Yani, hiç bir şey yapmamış o. İsviçre'de çalışmış

sanırım. Yoksa--Portekiz'de miydi?» Kız özür dilermiş gibi ilâve etti: «İnsan o eski harp hikâyelerinden sıkılıyor. Kor-karım her zaman dikkatle dinlemiyorum.»

— «Ya? Pekalâ... Teşekkür ederim, Julia. Artık gidebilirsin.» Kız çıktıktan sonra Miss Bulstrode, ellerini açtı. «Ya-rabbi! Otobüsle Anadolu'ya gitmiş! Üstelik bunu sanki annesi şehre inmek için 73 numaralı otobüse binmiş gibi sakın sakın söylüyor.»

II

Jennifer, tenis kortundan oldukça somurtkan bir tavırla, raketini sallıyarak çıktı. O sabah servis atarken yaptığı hatalar kendisini fena halde üzmişti. Tabii bu raketle şöyle sert bir servis atması da imkânsızdı, o da başka. Fakat ona son zamanlarda servisini kontrol edemiyormuş gibi geliyordu. Buna karşılık 'Back hand'i iyice düzelmişti. Springer'in yardımını da çok dokunmuştu doğrusu. Birçok bakımlardan kadına yazık olmuştu... Jennifer, tenisi çok ciddiye alıyordu. Üzerinde durduğu mevzulardan biri de buydu.

— «Affedersiniz--»

Jennifer, irkilerek başını kaldırdı. Yolunun üzerinde, biraz ileride altın saçlı, şık bir kadın duruyordu. Elinde uzun, yassı bir paket vardı. Jennifer, kadının kendisine doğru geldiğini neden daha önce görmediğini düşündü. Kadının bir ağacın arkasına veya rodedronların arasına saklanmış ve kendisini görünce ortaya çıkmış olabileceği aklına bile gelmedi. Böyle bir şeyi düşünemezdi kız. Neticede kadının rodedronların arasına saklanması için bir sebep yoktu ki!

Hafif bir Amerikan aksanıyla konuşan kadın, «Acaba bana yardım edebilir misiniz?» dedi. «Bir talebeyi arıyorum.» Elindeki kâğıda bir göz attı. «Jennifer Sutcliffe adlı bir talebeyi.»

Jennifer, şaşırmıştı. «Benim o... Jennifer Sutcliffe benim.»

— «Sahi mi? Ne tuhaf? İşte tesadüf buna denir. Ben bu koskoca mektepte bir talebeyi arıyayım ve gidip o kızın ken-

disinden yardım istiyeyim! Çok garip! Bir de böyle şeyler olmaz derler.»

Bu vaziyet Jennifer'i hiç alâkadar etmiyordu. «Her halde arada sırada oluyor.»

Kadın, devam etti: «Bugün bu civarda oturan ahbablarıma yemeğe gelecektim. Dün gittiğim kokteyl partide bundan bahsettim. O zaman teyzeniz veya vaftiz anneniz--Yarabbi Hafızam da o kadar zayıf ki. Bana ismini de söyledi ama bunu da unuttum. Neyse... Bana buraya uğrayıp sizin için aldığı yeni tenis raketini bırakıp bırakmıyacağımı sordu. Siz raket istiyormuşsunuz galiba?»

Jennifer'in yüzü aydınlanıverdi! Bu mucize değil de neydi? «Raketi her halde vaftiz annem Mrs. Campbell yolladı. Onu 'Gina teyze' diye çağırırım. Sizinle konuşan Rosamund halam olamaz. Zira o bana hiç hediye almaz. Sadece Noelde lütfedip bir on şilin verir.»

— «Evet, şimdi hatırladım! İsim buydu! Campbell!» Paketi uzattı. Jennifer, bunu sevinçle âdeta kaptı. Kâğıt sıkıca sarılmamıştı. Kız, raketi görür görmez hayranlıkla bağırdı:

— «Ah! Fevkalâde bir şey bu! Hakikaten iyi bir raket! Kaç zamandır, yeni bir raket istiyordum. Zira insan eskilerle doğru dürüst oynuyamıyor.»

— «Herhalde... Herhalde oynuyamaz.»

Jennifer, minnetle: «Raket getirdiğiniz için teşekkür ederim,» dedi. «Zahmet oldu.»

— «Rica ederim. Zahmet değilki bu. Yalnız biraz utandım. Nedense mekteplerde daima utanırım. Bir sürü talebe vardır. Ha, sahi! Benden eski raketinizi getirmemi istediler.» Jennifer'in yere attığı raketi aldı. «Teyzeniz--hayır--vaftiz anneniz bunu tamir ettireceğini söyledi. Yeni tel taktıracakmış... Bunun iyi bir tamire hakikaten ihtiyacı var, değil mi?»

Jennifer, «Doğrusu değil,» diye mırıldandı ama kadını pek dinlediği yoktu. Yeni 'hazinesini' deniyor, bunu sağa sola sallıyarak tartıyordu.

Yeni arkadaşı gülümsedi. «Ama yedek bir raket daima işe yarar. Eyvah!» Saatine bir göz attı. «Zannettiğimden daha da geçmiş. Hemen gitmem lâzım.»

— «Şey--taksi ister misiniz? Telefon edip--»

— «Hayır, hayır, teşekkür ederim, yavrurum. Arabam bahçe kapısının önünde. Otomobili, dar yerde dönemem diye dışarda bıraktım. Eh, Allahısmaırladık. Tanıştığımıza memnun oldum. Raketle bol bol tenis oynayacağınızı umarım.»

Yoldan, kapıya doğru koştu. Jennifer arkasından seslendi: «Çok çok teşekkür ederim.» Sonra da öğünmek için Julia'yı buldu.

Raketi dramatik bir tavırla salladı: «Bak,»

— «A, a! Nereden buldun onu?»

— «Vaftiz annem yollamış. Gina teyze yani. Aslında teyzem değil ama ben onu öyle çağırırım... Çok zengindir. Her halde annem kendisine raketimden şikâyet ettiğimi anlattı. Harikulâde bir şey değil mi? Unutmadan ona mektup yazıp, teşekkür ederim.»

Julia, başını salladı. «İnşallah!»

— «Canım, sen de biliyorsun. İnsan arada sırada bazı şeyleri unutuyor. Hattâ yapmağı istediğı şeyleri bile.» Prensesin yanlarına geldiğini görünce ilâve etti: «Bak Şaista! Bana yeni raket geldi. Ne güzel değil mi?»

Şaista, rakete âdeta hürmetle baktı. «Çok pahalı olmalı bu. Keşke ben de iyi tenis oynayabilseydim.»

— «Daima topa doğru koşuyorsun. O da sana çarpıyor.»

Şaista, dalgın dalgın mırıldandı: «Topun ne zaman yaklaşacağını hesaplıyamıyorum... Eve dönmeden evvel Londra'da birkaç tane sık şort yaptırayım. Veya Amerikalı şampiyon Ruth Allen'inki gibi tenis elbiseleri. Bence çok sık şeyler onlar... Belki de hem şort, hem de elbise yaptırırım.» Büyük bir memnuniyetle gülümsedi.

Julia'yla Jennifer yollarına devam ettiler. Julia küçümseyerek, «Şaista elbiseden başka bir şey düşünmüyor,» diye dudaklarını büktü. «Acaba biz de onun gibi olacak mıyız?»

Jennifer, kederli kederli içini çekti. «Her halde... Ne sıkıntılı bir şey olacak bu.»

Polisin resmen alâkasını kestiğı Spor pavyonuna girdiler. Jennifer yeni raketini dikkatle prese koydu. Sonra da bunu sevgiyle okşayarak: «Ne güzel değil mi?» diye sordu.

— «Eski raketini ne yaptın?»

— «O aldı.»

— «Kim?»

— «Bu raketi getiren kadın. Gina teyzemle bir kokteyl partide tanışmışlar. Teyzem kadının bugün buraya geleceğini öğrenince bu raketi onunla yollamağa karar vermiş. Eski raketimi de getirmesini, bunu tamir ettireceğini söylemiş. Telleri yeniletecekmiş.»

— «Ya... Anlıyorum...» Fakat Julia'nın kaşları çatılmıştı. Jennifer sordu: «Bully seni neden istemiş?»

— «Bully mi? Ha, müdire mi? Öyle mühim bir sebepten değil, canım. Annemin adresi lâzım olmuş. Halbuki onun adresi yok. Zira kendisi otobüsle yolculuk ediyor. Artık, Türkiye'ye erişti, sanırım... Jennifer, buraya bak, senin raketinin tamire ihtiyacı yoktu ki!»

— «Olmaz olur mu, Julia'cığım? Süngerden farksızdı o.»

— «Biliyorum. Fakat o aslında benim raketimdi. Yani--seninle değişmiştik. Hakikaten benim raketimin tamire ihtiyacı vardı. Halbuki seninki--yani şimdi bende olan raketin telleri zaten yenilenmişti. Sen kendin, annenin bunu size yolculuğa çıkmadan evvel tamir ettirdiğini söyledin.»

— «Evet, hakikaten öyle.» Jennifer, biraz şaşırılmıştı. «Aman neyse... Her halde o kadın kimse--onun ismini sormam lâzımdı, fakat raketi görünce kendimden geçtim--evet, her halde o eski raketin tamire ihtiyacı olduğunu farkettiler.»

— «Fakat hani kadın raketin tamir edilmesini Gina teyzenin istediğini söylemişti? Sen öyle anlatmadın mı? Eski raketinin tamire ihtiyacı olmadığına göre, Gina teyzen de böyle bir şey düşünmüş olamaz!»

— «Aman ne bileyim?» Jennifer, sabırsızlanmağa başlıyordu. «Belki--belki--»

— «Belki ne?»

— «Belki Gina teyzem, 'Jennifer, yeni raket istediğine göre, eskisinin tamire ihtiyacı olmalı,' diye düşündü. Aman canım! Bu o kadar mühim mi?»

Julia, ağır ağır, «Her halde değil,» dedi. «Fakat bu bence acaip bir hâdise, Jennifer. Tıpkı - tıpkı Bin bir gece masallarına benziyor. Alâeddin'i hatırlıyor musun? Hani, düşmanı, 'Eski lâmbalara yenisini veririm,» diye bağırarak sokaklarda dolaşılıyor.»

Jennifer, bir kahkaha attı. «Düşün, benim eski--yani senin eski raketi oğuşturuyorum ve bir cin çıkıyor! Julia, eğer sihirli bir lâmbayı oğuştursaydım ve bir cin çıksaydı, ondan ne isterdin?»

Julia, heyecanla derin derin nefes aldı. «Ah, neler istemezdim ki? Bir teyp, bir kurt köpeği--veya belki de bir tazı... Sonra yüz bin sterlin... Siyah satenden bir parti elbisesi. Ve Ah! Daha bir sürü şey... Ya sen?»

Jennifer, mırıldandı. «Bilmem ki! Bu harikulâde yeni raket geldi ya! Artık istiyecek bir şey kalmadı.»

13. Felâket

Açılıştan sonra, üçüncü haftanın sonunda yine mektep kaidelerine uygun bir şekilde hareket edildi. Anne, baba veya velilerin talebeleri alıp, götürebilecekleri ilk hafta sonuydu bu. İşte bu yüzden de Meadowbank iyice boşalmıştı.

O pazar günü de sadece yirmi talebe öğle yemeğine oturacaktı. Öğretmenlerin bazıları da izinliydi. Bunlar ya Pazar gecesi geç vakit ya da Pazartesi sabahı erkenden mektebe döneceklerdi. Miss Bulstrode da o hafta tatilini Meadowbank'ten uzakta geçirecekti. Bu fevkalâde bir hâdiseydi. Zira Müdürle sömestr'lerde mektepten ayrılmak âdetinde değildi. Kadının bu şekilde hareket etmesinin bazı sebepleri vardı tabii. Miss Bulstrode, Welsham Düşesinin malikânesine gidiyordu. Düşes, bu hususta ısrar etmiş, üstelik Henry Banks'ın da geleceğini söylemişti. Henry Banks İdare Heyeti Reisi ve tanınmış bir Endüstriciydi. Mektebe ilk para yatırımlardan biri de oydu. İşte bu yüzden davet biraz da emre benziyordu. Tabii Miss Bulstrode istediği takdirde kendine emredilmesine göz yummazdı. Fakat bu sefer daveti memnuniyetle kabul etmişti. Miss Bulstrode, düşeslere hayrandı. Üstelik Welsham düşesi nüfuzlu bir kadındı. Kızları da Meadowbank'te okumuşlardı. Sonra Müdürle, Henry Banks'le mektebin istikbali hakkında konuşmak, son 'trajik' hâdiseyi de kendince anlatmak istiyordu.

Meadowbank'le alâkalı, nüfuzlu şahsiyetler dolayısıyla gazeteler Miss Springer'in öldürülmesinden fazla bahsetmemişlerdi. Bu âdeta esrarengiz bir cinayet olmaktan çıkmış, üzülecek bir kaza halini almıştı. Açık açık söylenmemekle beraber herkeste, bazı gençler spor pavyonuna girmiş ve Miss Springer'i taammüden değil de, kazara öldürmüş gibi bir itiba uyanmıştı. Vuzuhsuz bir iki cümleyle, bazı gençlerin 'polise yardım etmek üzere' karakola davet edildiği bildirilmişti. Miss Bulstrode mektebin bu çok nüfuzlu iki hamisiyle ko-

nuşmayı istiyordu. Hâdiselerinde çok kötü bir tesir bırakmış olabilirdi. Bunu düzeltmesi lâzımdı. Sonra onların, artık çekileceğine dair söylediği gizli kapaklı sözleri duyduklarını, bu bahsi kendisiyle münakaşa etmek isteyeceklerini biliyordu. Hem Düşes, hem de Henry Banks onu bu karardan vaz geçirmek niyetindeydiler. Miss Bulstrode da fırsattan istifade ederek, Eleanor Vansittart'ın bahsini açacaktı. Onun ne kadar fevkalâde bir insan olduğunu, Meadowbank ananelerine uyacağını anlatacaktı.

Cumartesi sabahı Miss Bulstrode, Ann Shapland'a dikte ettiği mektupların sonuncusunu bitirirken telefon çalmağa başladı. Ann, uzanarak telefonu açtı.

— «Emir İbrahim'in yaveri telefon ediyor, Miss Bulstrode. Kendisi Claridge'e inmiş. Şaista'yı yanına aldirmek istiyormuş.»

Miss Bulstrode, ahizeyi sekreterinden aldı. Emir'in yaveriyle kısaca konuştu. Şaista pazar sabahı on bir buçukta hazır olacaktı. Onu istedikleri saatte alırdırlardı. Fakat kızın akşam sekizde mektebe dönmüş olması da şarttı.

Müdürle telefonu kapıyarak, «Bu Doğulular da insana biraz vakit verseler...» diye mırıldandı. «Şaista'nın yarın Giselle'lere gitmesi kararlaştırmıştı. Şimdi onlara da haber vermek lâzım... Mektupların hepsi de bitti mi?»

— «Evet, Miss Bulstrode.»

— «Alâ... O halde artık rahat rahat gidebilirim. Bunları makinede yazıp yolla. Ondan sonra istediğini yap. Hafta sonu boşsun. Pazartesi öğle sonuna kadar sana ihtiyacım olmayacak.»

— «Teşekkür ederim, Miss Bulstrode.»

— «Eğlenmene bak, yavrum.»

Ann, «Hakikaten öyle yapacağım,» diye cevap verdi.

— «Genç bir adamla mı?»

— «Şey--evet.» Ann, hafifçe kızarmıştı. «Fakat bu öyle ciddi bir şey değil.»

— «O halde ciddi bir şey olmalı. Eğer evleneceksen, bunu sonraya bırakma.»

— «Bu bahsettiğim sadece eski bir arkadaşım. Öyle insanı heyecanlandıracak bir insan değil.»

Miss Bulstrode ihtar eder gibi, «Heyecan evlilik için her zaman sağlam bir temel sayılmaz,» diye mırıldandı. «Lütfen bana Miss Chadwick'i yolla.»

Bir iki dakika sonra Miss Chadwick telâşla içeri girdi.

— «Chaddy, Şaista'nın amcası Emir İbrahim yarın kızı çıkaracak. Eğer adam kendisi gelirse kızın çok ilerlediğini söyle.»

Miss Chadwick içini çekti. «Fazla zeki bir kız değil o.»

Miss Bulstrode, başını salladı. «Zekâ bakımından henüz olgunlaşmamış. Fakat diğer bakımlardan kafası olgun insanlarınkinden farksız bir şekilde çalışıyor. Onunla konuştuğun zaman karşında yirmi beş yaşında bir kadın var sanıyorsun. Her halde sürdüğü hayat dolayısıyla böyle olmuş. Beynelmel sosyal socyeteden o. Paris'te, İsviçre'de, Kahire'de İstanbul'da oturmuş... Bu memlekette küçüklerin çocuk kalması için elimizden geleni yapıyoruz. Bunu bir meziyet addederek, 'O hâlâ çocuk,' diyoruz. Halbuki aslında bu bir meziyet değil. Bilâkis hayatta ilerlemesine mâni olacak ciddi bir engel.»

Miss Chadwick, «Bu hususta aynı fikirde olduğumuzu pek söyleyemeyeceğim, şekerim,» dedi. «Gidip Şaista'ya amcasının telefon ettiğini haber vereyim. Sen de Düşese git ve sa-kın bir şey için üzülme.»

Miss Bulstrode, «Üzülmem, üzülmem,» diye cevap verdi. «Zaten bence bu idareyi Eleanor Vansittart'a bırakıp, onun nasıl hareket ettiğini görmek için güzel bir fırsat. Mektebin başında sen ve Eleanor Vansittart oldu mu, hiç bir aksilik çıkmaz.»

— «İnşallah! İnşallah! Ben şimdi gidip Şaista'yı bulayım.»

Şaista amcasının Londra'ya geldiğini duyunca bayağı şaşırıldı. Buna pek memnun olmuşa da benzemiyordu. «Demek yarın beni alacak?» diye homurdandı. «Fakat Miss Chadwick benim Giselle ve annesiyle gitmem kararlaştırılmıştı.»

— «Maalesef, onlarla başka sefer çıkacaksın.»

Şaista, hiddetle, «Fakat ben Giselle'le gitmeği tercih ederim,» dedi. «Amcam hiç te eğlenceli bir insan değil. Yemek yer, homurdandır. Ben de sıkıntıdan patlarım...»

Miss Chadwick, onu susturdu. «Böyle konuşma. Bu yaptığın terbiyesizlik. Anladığıma göre amcan İngiltere'de sade-

ce bir hafta kalacakmış. Seni görmek istemesi tabii bir şey.»

Şaista'nın gözleri parladı. «Belki bana yeni bir koca buldu. Yakında evlendirecek. İşte bu çok hoş olur.»

— «Eğer böyle bir niyeti varsa bunu muhakkak sana açar. Fakat evlenmek için henüz çok gençsin. Evvelâ tahsilini bitir.»

Şaista, «Tahsil iç sıkıcı bir şey,» diye cevap verdi.

II

Pazar sabahı, sakin ve güneşliydi. Ann Shapland, Cumartesi günü Miss Bulstrode'un hemen arkasından mektepten ayrılmıştı. Miss Johnson, Miss Eileen Rich ve Miss Blake o sabah gittiler.

Artık mektep Miss Vansittart, Miss Chadwick ve Miss Riwan ve Matmazel Blanche'in idaresindeydi.

Miss Chadwick, «İnşallah kızlar çok konuşmazlar,» dedi. Buna pek ihtimal vermiyordu ya, o da başka. «Yani--zavallı Miss Springer hakkında demek istiyorum.»

Eleanor Vansittart, mırıldandı. «İnşallah bu hâdise pek yakında unutulup gider.» İlâve etti: «Anne ve babalar bana bu hâdiseden bahsetmeğe kalkarlarsa, onları ustalıkla susturacağım. Bence bu hususta kat'i bir tavir takınmak doğru olur.»

Kızlar saat onda Miss Vansittart'la Miss Chadwick'in nezaretinde kiliseye gittiler. Katolik olan dört kızı da Angela Blanche âyine götürdü. Sonra saat on bir buçuğa doğru arabalar çakılı yola sapmağa başladı. Miss Vansittart sakin, vakur ve kibar bir tavırla holdé bekliyordu. Annelerini mütebessim bir çehreyle karşılayarak, kızlarını onlara teslim etti. Son felâkatten bahsetmeğe kalkanları ustalıkla, çabucak susturdu.

— «Feci... Evet, çok feci bir hâdise. Fakat açıkçası biz mektepte bundan hiç bahsetmiyoruz. Bütün bu genç dimağlar--onların böyle bir meseleyle meşgul olmasına yazık.»

Chaddy de holdeydi. Ana ve babalar arasındaki eski dostlarını karşılıyor, tatillerde yapılacak şeyleri anlatıyor, kızlardan sevgiyle bahsediyordu.

Julia ile Jennifer, sınıflardan birinin penceresinin önündeydiler. Cama burunlarını dayamış, gelip gidenleri seyrediyorlardı. Julia, «İsabel teyze gelip beni çıkarabilirdi,» diye içini çekti.

Jennifer, başını salladı. «Annem beni gelecek hafta alacak. Bu hafta babamın mühim davetlileri varmış. Onun için bugün gelmedi.»

Julia, bağırdı: «Bak Şaista gidiyor! Londra için iyice süslenmiş. Vay vay vay! Ayakkaplarının topuklarını gördün mü? Her halde Miss Johnson o ayakkaplılardan hiç hoşlanmıyor.»

Üniformalı bir şoför büyük bir Cadillac'ın kapısını açıyordu. Şaista arabaya bindi. Lüks otomobil sür'atle uzaklaştı.

Jennifer, Julia'ya döndü. «İstersen önümüzdeki hafta bize gel. Anneme eve bir arkadaş getirmek istediğimi yazdım.»

Julia, «Size memnuniyetle gelirim,» diye cevap verdi.

Sonra, düşünceli bir tavırla mırıldandı. «Bana sorarsan bize Springer hakkında söylemedikleri çok şey var.»

— «Ne gibi şeyler?»

— «Bilmem ki... Bir sürü acaip hâdise oluyor. Meselâ senin şu yeni raket—»

Jennifer, atıldı: «Sahi! Sana söyleyecektim unuttum. Mektup yazıp Gina teyzeme teşekkür ettim. Bu sabah ondan cevap aldım. Bana yeni bir raket gelmesine sevindiğini, fakat bunu kendisinin göndermediğini yazmış.»

Julia, zaferle haykırdı. «Sana o raket hâdisesinin çok acaip olduğunu söylemiştim. Üstelik sizin eve hırsız da girdi, değil mi?»

— «Evet ama adam bir şey çalmadı.»

Julia, «İşte bu yüzden hâdise daha da acaip,» diye mırıldandı. Sonra da düşünceli düşünceli ilâve etti: «Her halde yakında ikinci bir cinayet daha işlenecek.»

— «Aman Julia! Neden ikinci bir cinayet daha işlensin?»

— «Kitaplarda daima öyledir de ondan. Bence çok dikkatli davranmalısın, Jennifer! Seni öldürmelerini istemem.»

— «Beni mi?» Jennifer, şaşırmıştı. «Beni neden öldürsünler?»

— «Çünkü senin nedense bütün bu işlerle bir alâkan var.» Düşünceli düşünceli arkadaşını süzdü. «Gelecek hafta anne-

nin ağzını aramalıyız, Jennifer. Belki biri annene Ramat'da gizli kâğıtlar verdi.»

— «Nasıl gizli kâğıt?»

Julia, «Canım ben ne bileyim,» diye cevap verdi. «Yeni bir atom bombasının plânları veya formülleri. Öyle bir şeyler işte...»

Jennifer'in yüzünden buna hiç ihtimal vermediği anlaşılıyordu.

III

Miss Vansittart'la Miss Chadwick öğretmenler odasında oturuyorlardı. Miss Rowan içeri girdi.

— «Şaista nerede? Onu her yerde aradım ama bulamadım. Emir onu aldırılmak için arabasını yollamış.»

— «Ne?» Chaddy, hayretle başını kaldırdı. «Bir yanlışlık olacak. Emir arabası kırk beş dakika önce onu almağa geldi. Ben kendim Şaista'nın otomobile binip uzaklaştığını gördüm. İlk giden talebelerden biri de oydu.»

Eleanor Vansittart, omuzunu silkti: «Belki iki defa araba söylediler. Veya buna benzer bir şey oldu.»

Dışarı çıkarak, gidip şoförle konuştu. «Bir yanlışlık oldu her halde. Prenses kırk beş dakika evvel Londra'ya gitmek üzere yola çıktı.»

Şoför hayret etmiş gibiydi... «Demek böyle, madam. O halde hakikaten bir yanlışlık oldu. Fakat bana Meadowbank'e gelip genç Prensesi almamı kat'i surette emrettiler.»

Miss Vansittart, «Belki arada sırada böyle karışıklıklar oluyor,» diye cevap verdi.

Şoför, ne şaşırmıştı, ne de endişelenmiş. «Evet, çok oluyor, efendim. Telefonla haber veriliyor, bunlar kaydediliyor, fakat sonra unutuluyor. Buna benzer daha bir sürü şey... Tabii bizim firma hata yapmamakla ögünür. Küstahlığımızı mazur görün. Doğulu Prenslerin işlerine pek akıl erdirilmiyor. Bazen kalabalık mayetle geliyorlar. Bu yüzden emirler bazen iki-hattâ üç defa tekrarlanıyor. Her halde bu sefer de öyle oldu.» Büyük arabayı ustalikle döndürerek uzaklaşıp gitti.

Vansittart, bir iki dakika tereddütle durdu. Fakat sonra endişelenecek bir şey olmadığına kanaat getirdi. Sakin ve rahat birkaç saat geçireceğinden emindi artık.

Yemekten sonra mektepte kalan birkaç kız, mektuplarını yazdılar veya bahçeye çıktılar. Tenis oynandı - hattâ havuzda yüzen bile oldu. Miss Vansittart da kâğıtlarıyla dolma kalemini alarak sedir ağacının altına oturdu.

Saat dört buçukta telefon çaldığı zaman buna Miss Chadwick cevap verdi.

— «Meadowbank mi?» Konuşan kültürlü, genç bir İngilizdi. «Miss Bulstrode orada mı?»

— «Miss Bulstrode, bugün mektepte değil. Ben öğretmenlerden Miss Chadwick'im.»

— «Talebelerinizden biri hakkında konuşmak istiyordum. Claridge'den, Emir İbrahim'in dairesinden telefon ediyorum.»

— «Evet? Yani Şaista hakkında mı konuşacaksınız?»

— «Evet. Emir, bir haber gelmemiş olmasına kızdı.»

— «Haber gelmemiş olmasına mı? Ne haberi?»

— «Şaista'nın geleceğini veya gelebileceğini bildireceğinizi umuyordu.»

— «Gelebileceğini mi? Yani Şaista orada değil mi?»

— «Değil ya... Sözlerinizden onun Meadowbank'ten ayrıldığı anlaşılıyor. Hakikaten mektepten çıktı mı?»

— «Evet. Bu sabah--zannedersen saat on bir buçukta, kendisini almak üzere bir araba geldi. Şaista da buna binerek uzaklaştı.»

— «İşte bu çok garip. Zira Prenses otele gelmedi... Emire araba yollayan firmaya telefon etmem iyi olacak.»

— «Yarabbi! İnşallah bir kaza olmamıştır.»

Genç adam, neşeyle: «Hemen en kötü ihtimalin üzerinde durmayın,» diye cevap verdi. «Eğer kaza olsaydı bunu hemen haber alırdınız. Veya biz alırdık. Sizin yerinizde olsam, endişelenmezdim.»

Fakat Miss Chadwick, çok endişeliydi. «Acaip bir vaziyet bu...»

— «Acaba--» Genç adam tereddütle durakladı.

Miss Chadwick, «Evet?» dedi.

Miss Vansittart, olanları duyar duymaz, «İkinci araba,» diye bağırdı.

İki kadın birbirlerine baktılar.

Chaddy, ağır ağır: «Acaba hâdiseyi polise haber verssek mi?» dedi.

Eleanor Vansittart, fena halde irkildi. «Hayır, hayır! Polise haber verilir mi?»

Chaddy, mırıldandı. «Fakat Şaista birinin kendisini kaçırmağa kalkabileceğini söylemişti.»

Miss Vansittart, sert bir sesle: «Kaçırmağa kalkabileceğini mi?» diye sordu. «Saçma!»

— «Fakat sen--» Miss Chadwick, ısrar ediyordu.

— «Bunu Emir'e söylemek istemem ama--lâf aramızda--şey--acaba etrafta bir erkek arkadaş filân var mıydı?»

Miss Chadwick, vakarla cevap verdi: «Ne münasebet!»

— «Ya?.. Aslında ben de buna pek ihtimal vermiyordum ama insan kızların ne yapacağını pek bilmiyor. Öyle değil mi? Karşılaştığımız bazı şeyleri bilerseniz, şaşarsınız.»

Miss Chadwick yine vakarla: «Emin olun,» dedi. «Böyle bir şey imkânsız.»

Fakat aslında imkânsız mıydı? İnsan kızların ne yapacağını tahmin edebiliyor muydu?»

Miss Chadwick, telefonu kapadıktan sonra istemiye istemiye Miss Vansittart'ı aramağa çıktı. Miss Vansittart'ın bu meseleyi kendisinden daha ustaca bir şekilde halledeceğini hiç sanmıyordu ama birinin fikrini almak ihtiyacını duymaktaydı.

Eleanor Vansittart, başını salladı: «Miss Bulstrode idareyi bana bıraktı. Böyle bir harekete kat'iyen müsaade edecek değilim. Polisle başımızın tekrar belâya girmesini istemiyoruz...»

Miss Chadwick, kadına baktı. Gözlerinde en ufak bir sevgi ifadesi bile yoktu. Miss Vansittart'ın ileriye görmediğini, budalalık ettiğini düşünüyordu. Tekrar mektebe girerek Welsham Düşesinin evine telefon etti. Fakat ne yazık ki herkes dışarı çıkmıştı.

14. Miss Chadwick'in uykusu kaçıyor

Miss Chadwick, huzursuzdu. Yatağında bir sola bir sağa dönüyor, sayı sayıyor, uyuyabilmek için elinden geleni yapıyordu. Ama nafile...

Gece saat sekizde Şaista dönmemiş, kendisinden bir haber de çıkmamıştı. Onun üzerine Miss Chadwick, işi kendi başına halletmeğe karar vererek Müfettiş Kelsey'e telefon etmişti. Adam, meseleyi pek ciddiye almayınca bir hayli rahatlamıştı, tabii. Müfettiş, «Siz her şeyi bana bırakın,» demişti. «Kaza olup olmadığını hemen öğreniriz... Ondan sonra da Londra ile temasa geçerim. Lüzumlu her şeyi yaparız. Belki de kız aklına estiği için kalkıp bir yere gitti. Siz bu hâdiseden mektepte fazla bahsetmemeğe çalışın. Bırakın herkes Şaista'nın, Claridge otelinde, amcasının yanında kaldığını sansın... Neticede ne siz, ne de Miss Bulstrode, mektebin tekrar gazetecilerin diline düşmesini istersiniz... Kızın kaçırıldığını sanmıyorum. Onun için üzülmeyin, Miss Chadwick. Her şeyi bize bırakın.»

Fakat Miss Chadwick, üzülüyordu.

Yatakta uyumağa çalışırken aklına, bu kaçırma hâdisesinden sonra cinayet geldi.

Meadowbank'de cinayet. Ne korkunç şeydi bu. İnanılabilecek gibi değildi. Meadowbank! Miss Chadwick, Meadowbank'i seviyordu. Belki de mektebi, Miss Bulstrode'den daha başka şekilde, ondan daha fazla seviyordu. Türü ihtimalleri, tehlikeleri göze alarak, bu mektebi cesaretle açmışlardı. Chaddy, Miss Bulstrode'un peşisıra, sadakatle bu sonu şüpheli işe girişmiş ve zaman zaman paniğe de kapılmıştı. Ya başarısızlığa uğrasalardı? Aslında fazla sermayeleri yoktu. «Ya muvaffak olmazsak? Ya bizi desteklemeden vaz geçerlerse?...» Miss Chadwick, biraz vesveseli bir kadındı. Onun için aklına türlü ihtimal gelmişti. Miss Bulstrode bu maceradan, karşılaştıkları tehlikelerden zevk almıştı. Ama Chaddy öyle değildi. Ba-

zen korkuya kapılarak arkadaşına mektebin alışılmış usullerle idare edilmesi için yalvardığı da olmuştu. «Böylesi daha emniyetli,» demişti. Fakat 'Emniyet' Miss Bulstrode'u alâkadar etmiyordu. O mektebin nasıl olacağını tahayyül etmişti. Korkmadan, çekinmeden bu hayalini hakikat haline getirmeye çalışıyordu. Bu cüretinin mükâfatını da görmüştü. Chaddy ise muvaffakiyete erişir erişmez, rahat bir nefes almıştı. Meadowbank sağlam temeller üzerine kurulmuştu artık. İngiltere'nin en büyük mekteplerinden biri sayılıyordu. İşte o zaman Chaddy'nin kalbi de Meadowbank'in aşkıyle dolup taşmağa başlamıştı. Endişeleri, şüpheleri, korkuları uçup gitmişti. Sulh ve zenginliğe kavuşmuşlardı. Bu zenginlik Miss Chadwick'in kalbini ısıtmıştı.

Miss Bulstrode, işten çekilmekten ilk defa bahsettiği zaman çok üzülmüştü, Chaddy. Artık her şey yoluna girdiği sırada işten çekilince miydi? Ne delilikti bu? Miss Bulstrode, seyahatten, gezip görülecek yerlerden bahsetmişti. Fakat bunlar Chaddy'e tesir etmemişti bile. Dünyada hiç bir şey Meadowbank kadar harikulâde olamazdı! Ona Meadowbank'in sükûnunu hiç bir şey bozmayacak gibi gelmişti. Fakat şimdi, cinayet--!

Ne çirkin, ne iğrenç kelimeydi bu. Dış dünyadan soğuk, kaba bir fırtına gibi esmişti. Cinayet--Miss Chadwick'in sustalı genç haydutlar veya karılarını zehirleyen kötü kalbli doktorlara hâs olduğunu sandığı bir suç! Fakat şimdi burada---mektepte---herhangi bir mektepte değil--Meadowbank'te cinayet işlenmişti. İnanılır gibi değildi.

Yarabbi!... Sakinleşmesi, uyuması lâzımdı. Saat kaç olmuştu acaba? Başucundaki lâmbayı yakarak saatine baktı. Biri çeyrek geçiyordu. «Tam zavallı Miss Springer'in--Hayır, hayır, artık bunu düşünmiyeceğim... Doğrusu Miss Springer budalalık etmiş. Kimseyi kaldırmadan yalnız başına pavyona gitmişti!» Miss Chadwick, inledi. «Yarabbi! Kalkıp aspirin alayım.»

Yataktan kalkarak, musluğa koştu. Bardağa su doldurarak, iki aspirin yuttu. Karyolasına doğru giderken, duraklıyarak, pencerenin perdesini geri çekti ve dışarı bir göz attı. Bunu her şeyden önce, içinin rahat etmesi için yapmıştı. «Ta-

biî bundan sonra hiç bir zaman Spor pavyonunda gece yarısı ışık olmayacak, demegi istiyordu.

Fakat--pavyonda ışık vardı.

Bir iki dakika sonra Chaddy, harekete geçmişti bile. Ayağına yürüyüş ayakkabılarını geçirdi, sırtına da kalın bir palto. Cep fenerini kaptığı gibi odasından dışarı fırlayarak, merdivenlerden indi. Yanına yardımcı almadan meseleyi tahkike gittiği için Miss Springer'i kabahatli bulmuştu. Fakat şimdi onun aklına da yardım istemek gelmiyordu. Bütün arzusu pavyona gitmek ve o gece ziyaretçisinin kim olduğunu öğrenmekti. Yalnız bir ara duraklıyarak kendisini korumak için bir şey aldı. Bu öyle fevkalâde bir 'silâh' sayılmazdı ama ne de olsa yine bir şeydi. Sonra telâşla yan kapıdan çıkarak, bahçe yolundan ilerledi. Nefesi kesilmişti ama kararı kat'iydi. Ancak kapıya gelince yavaşladı ve sessizce hareket etmeğe çalıştı. Kapı hafifçe aralıktı. Bunu iterek usulca içeri baktı..

II

Miss Chadwick'in aspirin almak üzere yataktan kalktığı sırada, Ann Shapland da 'Le Nid Sauvage' adlı gece kulübünde bir masada oturuyordu. Kendisini daha da güzelleştiren siyah bir gece elbisesi giymiş olan Ann, tavuk yiyor ve bir taraftan da karşısında oturan genç adama gülümsüyordu. İçin için de, «Sevgili Dennis,» diye düşünmekteydi. «Hiç değişmiyor. Daima aynı. Onunla evlenirsem, mutlaka çok kıskanacağım. Buna rağmen çok şirin...»

Sonra yüksek sesle: «Burası çok eğlenceli bir yer, Dennis,» dedi. «Mektepten ne kadar farklı! Ne harikulâde bir değişiklik bu.»

Dennis sordu: «Yeni işin ne âlemde?»

— «Doğrusunu istersen bir hayli eğleniyorum.»

— «Fakat hence bu sana göre bir iş değil.»

Ann, güldü. «Bana göre işin nasıl bir şey olduğunu söylemek güç. Ben de değişiklikten hoşlanırım, Dennis.»

— «İhtiyar Mervyn Todhunter'in yanından ayrılmana bir türlü aklım ermedi.»

— «Bunun sebebi Sir Mervyn Todhunter'in kendisiydi. Benimle fazla alâkadar olmağa başlamıştı. Bu da karısını sinirlendiriyordu tabii. Halbuki ben prensip itibariyle patronlarımın karılarını sinirlendirmekten hoşlanmam. Zira böyle kadınlar insana çok zarar verebilirler.»

Dennis, homurdandı. «Kıskanç budalalar.»

Ann, «Yok, yok,» diye atıldı. «Aslında ben kadınların tarafındayım. Zaten Lady Todhunter'ı da ihtiyar kocasına tercih ederdim. Şimdiki işim seni neden bu kadar şaşırtıyor?»

— «Beni işin mektepte olması şaşırtıyor. Senin böyle ilim müesseselerinden hoşlandığını hiç sanmıyorum.»

— «Doğrusu öğretmenlik etmek istemem! Mektepte kapanıp kalmak hiç hoşuma gitmez! Etrafında bir sürü kadın, çile doldur! Fakat Meadowbank gibi bir mektepte sekreterlik etmek çok eğlenceli. Aslında orası eşsiz bir yer. Miss Bulstrode fevkalâde bir kadın. Emin ol, enteresan bir tip o. Çelik pırlıtlı, kurşunî gözleri vücudunu delip geçiyor ve en gizli sırlarını görüyor âdeta. Sonra kadının yanında daima tetikte olmak mecburiyetinde kalıyorsun. Yazdırdığı mektuplarda en ufak bir hata bile yapmak işime gelmez. Evet, o şahsiyet sahibi bir kadın.»

Dennis, içini çekti. «İnşallah yakında bütün bu işlerden bıcarsın... Açıkçası Ann, böyle işten işe koşmaktan vaz geçmenin--ve bir yuva kurmanın zamanı geldi.»

Ann, lâkayit bir tavırla mırıldandı: «Çok şirinsin, Dennisçiğim.»

Dennis, «Seninle bir hayli eğlenirdik,» dedi.

Ann, «Muhakkak,» diye cevap verdi. «Fakat ben daha evliliğe hazır değilim. Sonra--bildiğin gibi annem var.»

— «Evet, ben de--ondan bahsedecektim.»

— «Annemden mi? Ne söyleyecektin?»

— «Şunu... Ann, hence harikulâde bir insansın. Enteresan, hoşuna giden bir iş buluyor, sonra annenın yanına koşabilmek için hiç düşünmeden istifa ediyorsun...»

— «Annem zaman zaman ciddi krizler geçiriyor. O vakit yanında bulunmam lâzım.»

— «Biliyorum. Dediğim gibi bu harikulâde bir şey. Fakat --buna rağmen--bugün bazı yerler var--fevkalâde yerler--Bu

--kliniklerde annen gibi hastalar bulunuyor. Onlara gayet iyi bakıyorlar. Oraları timarhane değil tabii.»

Ann, mırıldandı. «Tabii bir hasta için dünyanın parasını istiyorlar.»

— «Yok, yok. Pek değil. Zaten Sağlık plânına göre--»

Ann'ın sesi acılaştı. «Evet... Günün birinde öyle olacak zaten... Fakat şimdiki halde yaşlı şirin bir kadıncağz annemle beraber oturuyor. Ekseri vaziyeti de idare ediyor. Annem çoğu zaman gayet makuldur... Ve--öyle olmadığı zamanlar da ben gider ve o yaşlı kadıncağıza yardım ederim.»

— «Yani--yani o--bazan--»

— «Annemin etrafa saldırıp saldırmadığını mı soracaktın? Hayalin pek geniş, Dennis. Galiba korkunç hikâyelere de pek meraklısın... Hayır, yavrum. Anneciğim, öyle etrafa hücum eden zır delillerden değil. Sadece akli karışıyor. Nerede--ve kim olduğunu unutuyor. Yürüyüşe çıkmak istiyor. Sonra rast geldiği ilk otobüs veya trene atlayıp, gidiyor. Anlıyacağın, ona bakmak bir hayli güç. Bazen bir kişi bu işe yetişmiyor. Fakat annem, akli karıştığı zaman bile mesut. Hattâ bazen şaka bile ediyor. Bir keresinde, 'Ann'ciğim, doğrusu bu pek utanılacak bir hal,' dediğini hatırlıyorum. 'Tibet'e gittiğimi biliyordum ama işte o kadar. Kendimi Dover'deki bir otelde buldum. Tibet'e nasıl gidileceğinden de haberim yoktu. Sonra kendi kendime orada ne işim olduğunu sordum--ve eve gelmeğe karar verdim. İşte o zaman da evden ne vakit ayrıldığımı hatırlıyamadım. İnsanın böyle hiç bir şeyi hatırlıyaması pek gülünç.' Annem, hâdiseyle alay ediyordu. Yani o, işin gülünç tarafını görmesini biliyor.»

Dennis, «Kendisiyle tanışamadım--» diye başladı.

Ann, atıldı. «Doğrusu onunla tanışmak isteyenlere pek cesaret vermiyorum. Neticede insan sevdikleri için hiç olmazsa bunu **yapabilir**. Yani onları--şey--meraklı ve merhametli nazarlardan koruyabilir.»

— «Benimki merak değil, Ann.»

— «Evet. Senin mütecessis olmadığını biliyorum. Fakat anneme acıyacaksın. Ben de bunu istemiyorum.»

— «Neyi kastedtiğini anlıyorum, Ann.»

Ann; «Eğer zaman zaman istifa edip, belirsiz bir müddet

annemin yanında kalmak üzere eve gittiğime üzülmediğimi sanıyorsan, yanıyorsun.» diye mırıldandı. «Ben zaten aslında bir işe takılıp kalmak niyetinde değilim. Sekreter mektebinden mezun olduktan sonra ilk defa çalışmağa başladığım zaman da aynı şekilde düşünüyordum. 'İnsanın işinin ehli olması şart' diyordum. 'Eğer iyi bir sekreter sen bir sürü teklif alır ve içlerinden en iyisini seçersin. Değişik değişik yerler görüp, bambaşka bir hayat sürersin. İşte böyle... Ben bu ara mektep hayatını tecrübe ediyorum. Hem de İngiltere'nin en iyi mektebinde! Meadowbank'de herhalde bir-bir buçuk sene kalırım.»

— «Seni hiç bir şey kendine bağlamıyor, değil mi, Ann?»

Genç kadın düşünceli bir tavırla cevap verdi. «Evet... Bağlandığımı sanmıyorum. Galiba ben 'Doğuştan seyirci' denilen insanlardanım. Veya radyoda haberleri tefsir eden şahıslara benziyorum.»

Dennis, kederli kederli mırıldandı. «O kadar lâkayıtsın ki hiç bir şeye, hiç bir insana aldırılmıyorsun?»

Ann, cesaret vermek ister gibi, «Her halde günün birinde aldıracağım,» dedi.

— «Senin nasıl düşündüğünü, nasıl hissettiğini yavaş yavaş anlamaya başladım.»

Ann, mırıldandı: «Sanmıyorum.»

Dennis, «Her ne hal ise,» diye cevap verdi. «Senin mektepte bir sene bile dayanacağımı sanmıyorum. Bütün o kadınlardan sıkılacaksın.»

Ann, başını salladı: «Yo. Zira mektepte gayet yakışıklı bir bahçıvan var.» Dennis'in yüzündeki ifadeyi görünce bir kahkaha attı. «Somurtma canım! Ben sadece seni kıskandırmıya çalışıyorum.»

— «Şu öldürülen öğretmen hikâyesi nedir?»

— «O mu?» Ann, ciddileşti. Yüzünde düşünceli bir ifade belirmişti. «Acaip bir hâdis bu, Dennis. Hakikaten acaip. Öldürülen Beden terbiyesi öğretmeni. O tipleri bilirsin. 'Ben-özü-sözü-doğru-bir-kadınım,' diyenlerden. Bence mesele gazetelerde yazılanlar kadar basit değil. İşin içinde iş var.»

— «Buraya bak. Sakın tehlikeli işlere karışma.»

— «Söylemesi kolay. Şimdiye kadar ne kabiliyetli bir ha-

fiye olduğumu gösterme fırsatını bulamadım. Doğrusu ben iyi bir detektif olduğumdan eminim.»

— «Sakin Ann!»

— «Hayatım, ben tehlikeli canilerin peşine takılacak değilim. Ben sadece--şey--bazı makul neticeler çıkaracağım. Kim? Neden? Ve niçin? Böyle şeyler, anlıyor musun? Doğrusu enteresan bir şey de öğrendim.»

— «Ann!»

— «O kadar telâşlanma, canım.» Ann, düşünceli düşünceli içini çekti. «Fakat bu öğrendiğimi, hâdiseye bağlayamıyorum... Bir noktaya kadar olanlara uyuyor bu. Sonra da bir denbire uymuyor.» Bir an durdu... Sonra da ilâve etti. «Belki bir ikinci cinayet olur ve o zaman da esrar biraz çözülür..»

Aynı anda Miss Chadwick, Spor pavyonunun kapısını açıyordu...

15. Cinayet tekrarlanıyor.

Müfettiş Kelsey'in yüzünden düşen bin parçaydı. Odaya girerek, «Haydi, gel,» dedi. «Varan iki...»

Alan, çabucak başını kaldırdı. «Varan iki mi? O da nesi?»

Müfettiş Kelsey, homurdandı. «İkinci bir cinayet daha işlendi.» Peşinde Alan'la dışarı fırladı. Müfettiş, telefona çağrıldığı sırada odasında Alan'la bira içiyor ve muhtelif ihtimalleri münakaşa ediyorlardı.

Alan, Kelsey'le merdivenlerden inerken, «Öldürülen kim?» diye sordu.

— «Öğretmenlerden biri daha--Miss Vansittart.»

— «Nerede?»

— «Spor pavyonunda.»

Alan, haykırdı: «Yine mi Spor pavyonu? Bu spor pavyonunda ne var?»

Müfettiş Kelsey, ona baktı. «Bu sefer de orayı sen ara. Belki senin arama tekniğin bizimkinden üstündür, bizim yapamadığımızı sen yaparsın. Spor pavyonunda bir şey olmalı. Yoksa herkes neden orada öldürülsün?»

Alan'la arabaya bindiler. «Her halde doktor bizden evvel orada olur. Zira onun yolu kısa.»

Kelsey, bütün ışıkları yakılmış olan Spor pavyonuna girerken, «Bu kötü bir rüyadan farksız,» diye düşündü. «Tekrar tekrar görülen bir kâbustan...» Yerde yine bir ceset vardı. Doktor da bunun yanında diz çökmüştü. Kelsey'i görünce yine ayağa kalktı.

— «Yarım saat evvel öldürülmüş. Veya en fazla--kırk dakika.»

Kelsey, sordu: «Cesedi kim bulmuş?»

Adamlarından biri, «Miss Chadwick,» diye cevap verdi.

— «Şu yaşlı öğretmen mi?»

— «Evet. Pavyonda ışık görüp buraya gelmiş ve kadını bulmuş. Sendeleyle sendeleyle mektebe dönmüş, ve müthiş bir

buhran geçirmiş. Bize, idare memuru Miss Johnson telefon etti.»

Kelsey, «Ya, dedi. «Miss Vansittart, nasıl öldürülmüş? Onu da tabancayla mı vurmuşlar?»

Doktor, başını salladı. «Hayır. Bu seferki kurbanın kafasının arkasına vurulmuş. Katil bir sopa veya kum torbası kullanmış olabilir. Veya buna benzer bir şey...»

Kapının yanında çelik uçlu bir golf sopası duruyordu. Derli toplu salona sadece bu intizamsızca bir hava veriyordu. Kelsey, sopayı işaret etti. «Buna ne dersin? Kadının kafasına bununla vurulmuş olabilir mi?»

Doktor, başını salladı: «İmkânsız. Kafada belli bir iz yok. Hayır, katil ya ağır, lâstik bir matrakla vurdu, ya bir kum torbasıyla... Veya buna benzer bir şeyle.»

— «Meselâ--profesyonel katillerin kullandığı bir şeyle mi?»

— «Olabilir... Katil kimse bu sefer gürültü etmemeğe karar vermişti... Arkadan yavaşça sokuldu ve kadının kafasına olanca kuvvetiyle vurdu. Maktul öne doğru düştü ve galiba daha ne olduğunu anlamadan can verdi.»

— «Kadın ne yapıyordu?»

Doktor, «Zannedersen diz çökmüştü,» diye cevap verdi «Şu dolabın önünde sanırım...»

Müfettiş dolaba giderek, buna bir göz attı. «Üstündeki bir kız ismi tabii. Şaista--hım--bu--bu o kız mı? Hani şu Mısırlı mı ne? Son Altes Prenses Şaista?» Alan'a döndü: «Bizim faraziyelere uyuyor değil mi? Dur bakayım--Bu akşam kaybolduğunu haber verdikleri kız değil mi bu?»

İleride duran Komiser muavini, «Evet, efendim,» dedi. «Buraya bir araba gelmiş. Herkes bunu kızın Londra'da Claridge otelinde kalan amcasının gönderdiğini sanmış. Kız, arabaya binip, gitmiş.»

— «Hiç haber gelmedi mi?»

— «Henüz gelmedi, efendim. Bütün karakollara haber verildi. Yard da tahkikata başladı.»

Alan, mırıldandı: «Birini kaçırmak için basit ve hoş bir usul. Ne bir mücadele, ne acı feryatlar! Sadece, kızın kendisine araba gönderilmesini beklediğini bilmen,--kibar bir so-

före benzemen ve oraya diğer arabadan evvel gitmen kâfi! Kız, hiç düşünmeden arabana biner. Şüphesini uyandırmadan onu alır gidersin. Zavallı ne olduğunu anlamaz bile.»

Kelsey, sordu: «Hiç bir yerde terkedilmiş bir araba bulunmamış mı?»

Komiser muavini cevap verdi: «Böyle bir şeyi henüz haber almadık. Söylediğim gibi Yard tahkikata başladı.» İlâve etti: «Hususi Servis de öyle.»

Müfettiş içini çekti. «Bu hâdisenin siyasi akisleri olabilir... Kızı memleket haricine kaçıracaklarını hiç sanmıyorum.»

Doktor, söze karıştı: «Peki ama kızı neden kaçırdılar?»

Kelsey, sıkıntılı sıkıntılı homurdandı: «Allah bilir. Kız bana kaçırılmaktan korktuğunu söyledi. Ve ben onun sırf kendisine ehemmiyet verilmesi için böyle bir masal uydurduğunu zannettim. Bunu utanarak itiraf ediyorum.»

Alan, atıldı: «Meseleyi bana anlattığın zaman ben de aynı şeyi düşündüm.»

Kelsey, içini çekti: «Bütün mesele şu: bu vak'a hakkında tam bir bilgimiz yok. Elimize bir sürü işe yaramaz ipucu geçti, işte o kadar...» Etrafına bakındı. «Benim burada yapabileceğim bir şey yok. Siz çalışmaya devam edin. Fotoğraflar çekilsin. Parmak izleri alınsın... Ben artık mektebe gideceğim.»

Onu mektepte Miss Johnson karşıladı. Kadın fena halde sarsılmıştı ama yine de kendini biraz toplayabilmişti. «Ne korkunç şey bu, Müfettiş bey. Öğretmenlerimizden ikisi öldürüldü! Zavallı Miss Chadwick feci halde.»

— «Acaba kendisini ne zaman görebilirim?»

— «Doktor, ilaç verdi. Şimdi biraz daha sakin. Sizi onun yanına götürüyem mi?»

— «Evet... Bir iki dakika sonra. Kabilse evvelâ bana Miss Vansittart'ı son gördüğünüz zaman ne yaptığını anlatın.»

Miss Johnson, «Onu bütün gün görmedim,» diye cevap verdi. «Ben bugün izinliydim. Mektebe gece on bire doğru döndüm ve hemen odama çıkarak, yattım.»

— «Pencerenizden Spor pavyonuna doğru bakmadınız mı?»

— «Hayır... Hayır, bu aklıma gelmedi. İznimi, uzun zamandan beri görmediğim kız kardeşimin yanında geçirdim. Onun için buraya döndüğüm zaman hâlâ evde olanları düşünüyordum. Banyo yaptım ve yattım. Bir müddet kitap okuduktan sonra elektriği söndürdüm. Daha sonra Miss Chadwick'in deli gibi odaya girmesiyle uyandım. Yüzü kireç gibiydi, tirtir titriyordu.»

— «Miss Vansittart da bugün izinli miydi?»

— «Hayır. Mektepteydi o. Miss Bulstrode, burada olmadığı için her şeye Miss Vansittart bakıyordu.»

— «Mektepte başka hangi öğretmenler vardı?»

Miss Johnson, bir an düşündü. «Miss Vansittart... Miss Chadwick. Fransızca öğretmeni Matmazel Blanche. Miss Rowan.»

— «Ya?.. Neyse... Artık Miss Chadwick'in yanına gidebiliriz.»

Miss Chadwick odasında bir koltukta oturuyordu. Havanın sıcak olmasına rağmen elektrik sobası yakılmış, dizlerine de bir battaniye örtülmüştü. Müfettiş Kelsey'e döndü. Yüzü feci bir haldeydi.

— «Öldü mü? Onun--onun--kurtulması ihtimali yok mu?»

Kelsey, 'Hayır' makamında başını salladı.

— «Yarabbi! Ne korkunç! Miss Bulstrode da burada değil!» Miss Chadwick, hüngür hüngür ağlamağa başladı. «Mektep mahvolacak artık! Bu hâdise Meadowbank'i mahvedecek. Buna tahammül edemeyeceğim--dayanamıyacağım!»

Kelsey, onun yanına oturarak, kendisine hak verdiğini belirten bir tavırla, «Biliyorum...» diye mırıldandı. «Biliyorum... Bu sizin için müthiş bir şok, Miss Chadwick. Fakat metin olmalısınız. Kendinizi toplamanızı ve bildiklerinizi bana anlatmanızı istiyorum. Katilin kim olduğunu ne kadar çabuk öğrenirsek, mektep için de o kadar iyi olur. Mesele uzamaz, gazeteler de fazla bir şey yazmazlar.»

— «Evet, evet, anlıyorum... Bu--bu gece odama çıktım. Uzun uzun uyumak istiyordum. Dinlenecektim. Fakat uyuyamadım. Çok üzülüyordum.»

— «Mektep için mi üzülüyordunuz?»

— «Evet. Hem mektep için, hem de Şaista kayb oldu di-

ye... Ondan sonra Miss Springer'i ve--ve--cinayetın kızların anneleriyle babalarına tesir edip etmiyeceğini,--talebeleri bundan sonraki sönestr Meadowbank'e gönderip göndermiyeceklerini düşünmeğe başladım. Miss Bulstrode için üzülüyordum. Yani,--burayı o yarattı. Öyle harikulâde bir eserdi ki bu.»

— «Biliyorum... Sız anlatmağa devam edin. Endişeliydiniz. Uykunuz kaçtı...»

— «Evet. Sayı saydım, elimden gelen her şeyi yaptım. Nihayet kalkıp aspirin aldım. Tam yatarken perdeyi açtım. Bunu neden yaptığımı pek bilmiyorum. Galiba buna Miss Springer'i düşünmem sebep oldu. Sonra--orada--orada ışık olduğunu gördüm.»

— «Nasıl bir ışıkta bu?»

— «Şöyle--dansen bir ışık. Yani--galiba bir el fenerinin ışığıydı. Miss Johnson'la daha evvel gördüğümüze benziyordu.»

— «O ışığın aynıydı, değil mi?»

— «Evet. Evet, zannederim. Veya belki de biraz daha sönükçeydi ama emin değilim.»

— «Ya?... Sonra?»

— «Ve sonra--» Miss Chadwick'in birdenbire yükselen sesi etrafta akisler yaptı. «Bu sefer pavyona kimlerin gittiğini, orada ne yaptıklarını görmek istiyordum. Paltomla ayak-kabılarımı giyerek, mektepten fırladım.»

— «Birini yardıma çağırarak aklınıza gelmedi mi?»

— «Hayır... Hayır, gelmedi. O sırada pavyona çabucak gitmekten başka hiç bir şey düşünmüyordum. O şahıs--kimse--onun uzaklaşmasından endişe ediyordum.»

— «Anlıyorum. Devam edin, Miss Chadwick.»

— «Kabil olduğu kadar hızla ilerledim. Kapıya yaklaştım... Artık--pavyondakiler geldiğimi duymasınlar, ben de rahatça içeriye bakabileyim diye ayaklarımın ucuna basarak ilerliyordum. Kapı iyice kapatılmamıştı... Aralıkta. Kapıyı usulca ittim ve eğilip baktım. O-o--oradaydı. Yüzü koyun düşmüştü... Ö-ö-ölmüştü.» Titremeğe başladı.

— «Evet, evet, Miss Chadwick. Sakin olun... Aklıma gel-

mişken--orada bir golf sopası vardı. Bunu pavyona siz mi götürdünüz? Yoksa Miss Vansittart mı?»

Miss Chadwick, dalgın dalgın mırıldandı. «Golf sopası mı? Hatırlamıyorum--a, evet! Zannedersem bunu mektebin holünden aldım. Bir şey olursa--bir şey olursa,--kendimi golf sopasıyla koruyacaktım. Eleanor'u görünce elimden düşürdüm galiba... Evet... Sonra--mektebe nasıl döndüğümü bilmiyorum. Miss Johnson'u buldum! Ah! Dayanamıyacağım. Artık dayanamıyacağım. Bu hâdise Meadowbank'i mahva sürükleyecek--» Sesi tizleşmişti, gitgide yükseliyordu. Miss Johnson, yaklaştı.

— «Arka arkaya iki cinayet herkesi sarsar. Hele onun yaşındaki bir insanı. Artık kendisine soracağınız bir şey yok değil mi?»

Müfettiş Kelsey, başını salladı: «Hayır.»

Merdivenlerden inerken yandaki küçük hücremsi yerde eski tip kum torbalarıyla kovaların durduğunu gördü. Belki harpten kalmıştı bunlar. Fakat Kelsey, endişeyle, «Miss Vansittart'ı eli sopalı bir profesyonel katil veya hırsızın öldürmüş olması şart değil...» diye düşündü. Katil, mektepten biri olabilir. Belki ikinci defa ateş ederek mektebi ayağa kaldırmak istemedi. İlk cinayetten sonra tabancayı kaldırıp atmış olması pekalâ mümkün. Katil şu masum duruşlu fakat öldürücü kum torbasını aldı--ve cinayetten sonra bunu tekrar dikkatle yerine koydu her halde.»

16. Spor Pavyonunun Esrarı:

Alan, kendi kendi: «Kanlar içindeyim ama yine de boyun eğmiyeceğim,» dedi.

Genç adam Miss Bulstrode'a bakıyordu. «Şimdiye kadar bir kadına bu kadar hayran olduğumu hatırlamıyorum. Hayatını vakfettiği müessesese zelzeleye tutulmuş gibi zangır zangır sarsılırken o sakin ve lâkayt bir tavırla oturuyor...»

Sık sık telefon çalıyor ve talebelerden birinin daha mektepten alınacağı bildiriliyordu.

Nihayet Miss Bulstrode, kararını verdi. Polislerden özür dileyerek Ann Shapland'ı çağırdı. Genç kadına kısa bir yazı dikte etti. Mektep, sömestr sonuna kadar kapalı kalacaktı. Çocuklarını şu ara eve almalarına imkân olmıyan anne ve babalar onları Miss Bulstrode'un yanında bırakabilirlerdi. O arada çocukların dersleriyle de meşgul olunacaktı.

— «Ana veya babaların isimleriyle adresleri sende var değil mi? Telefon numaraları da?»

— «Evet, Miss Bulstrode.»

— «O halde evvelâ telefonla haber ver. Sonra da herkese bu mektuptan birer tane yolla.»

— «Peki, Miss Bulstrode.» Ann Shapland, dışarı çıkarken kapıda durakladı. Yüzü kızarmıştı. Telâşla konuşmağa başladı. «Affedersiniz, Miss Bulstrode. Bu benim üstüme vazife değil--ama--çabucak--karar vermek doğru mu? Yazık değil mi? Yani--ilk panikten sonra herkes doğru dürüst düşünecek--ve muhakkak o zaman kızını mektepten almak ta isteyecek. Makul bir şekilde hareket edecek ve çocuklarını Meadowbank'den çıkarılmasını lüzumsuz bulacak.»

Miss Bulstrode, ona dikkate baktı. «Mağlûbiyeti pek çabuk kabul ettiğimi mi zannediyorsun?»

Ann, kıpkırmızı kesildi. «Biliyorum--küstahlık ettiğimi düşünüyörsünüz. Fakat--fakat--evet, öyle sanıyorum.»

— «Sen mücadeleci bir insansın, yavrum. Buna memnun oldum. Fakat, yanılıyorsun. Mağlûbiyeti kabul etmiş değilim. Ben, insanları bilirim, ona göre hareket ediyorum. Onlara çocuklarını almalarını söyle, ısrar et, onları zorla—o zaman bunu yapmağı o kadar istemezler. Kızlarını mektepte bırakmak için bir sürü sebep bulurlar. Veya hiç olmazsa onları gelecek sômestr Meadowbank'e yollamağı karar verirler.» Husunetle ilâve etti. «Tabii gelecek sômestr mektep açılabilirse...» Müfettiş Kelsey'e baktı: «Bu size bağılı. Esrarı aydınlatın,—katili yakalayın. Ondan sonra işler düzeler.»

Kelsey'in yüzünde üzüntülü bir ifade belirdi. «Ben elimden geleni yapıyorum.»

Ann Shapland, dışarı çıktı.

Miss Bulstrode, «Doğrusu işinin ehli bir kız,» dedi. «Sadedik da.» Bunu mevzuu harici söylemişti. Tekrar hücumla geçti. «Öğretmenlerimden ikisini Spor pavyonunda kimin öldürdüğünü bilmiyor musunuz? Hiç olmazsa bu hususta bir fikriniz yok mu? Şimdiye kadar bunu tahmin etmeliydiniz... Üstelik ortada bir de kaçırma hâdisesi var. O meselede ben kendimi kabahatli buluyorum. Kız bana birinin kendisini kaçırmak istediğinden bahsetti. Allah affetsin, onun böbürlendiğini zannettim... Fakat şimdi meselenin mühim olduğunu anlıyorum. Belki biri kıza bir imada bulundu,—veya ona ihtar etti—İnsan ne olduğunu bilmiyor ki!» Bir an durdu. «Size hiç haber gelmedi mi?»

— «Henüz gelmedi. Ama siz bu hususta endişelenmeyin Tahkikatı Yard idare ediyor. 'Hususî Servis' de işe karıştı. Bana kalırsa kıızı yirmi dört--bilemediniz otuz altı--saat içerisinde bulurlar. Adada oturmamızın faydaları çok. Bütün limanlara ve hava alanlarına haber verildi. Mıntıkanın polisi de kıızı arıyor. Aslında adam kaçırmak kolaydır. Asıl zor olan onu saklamaktır. Merak etmeyin, kıızı bulacağız.»

Telefon çalmağı başlamıştı. Müdire, uzanıp ahizeyi kaldırdı. «Alo? Evet...» Müfettiş Kelsey'e işaret etti. «Sizi arıyorlar.»

Müfettiş telefonla konuşurken Alan'la Miss Bulstrode da onu seyrettiler. Kelsey, bir şeyler homurdandı, not aldı. Sonra da, «Anlıyorum,» dedi. «Alderton... Walsire'de bu. Evet,

iş birliği edeceğiz tabii. Evet, Müdür bey. O halde ben burada tahkikata devam ederim.» Ahizeyi yerine bırakarak, bir müddet konuşmadı. Düşüncelere dalmıştı. Sonra başını kaldırdı. «Bu sabah Emir'e bir mektup gelmiş, Corona marka yeni bir makinede yazılmış bu. Portsmouth'dan postaya verilmiş. Ama bunun bir şaşırtmaca olduğundan eminim.»

Alan, sordu. «Nerede ve nasıl?»

— «Alderton'un iki üç kilometre kuzeyindeki dört yol ağzında. Orası kırlıktır. Gece saat ikide içinde para bulunan zarf oradaki elektrik direğinin arkasında, bir taşın altına konulacak.»

— «Kaç para istemişler?»

— «Yirmi bin Sterlin...» Başını salladı. «Bu bana pek amatörce bir işmiş gibi geldi.»

Miss Bulstrode, «Ne yapacaksınız?» diye sordu.

Kelsey, ona baktı. Müfettiş değişmiş, bambaşka bir adam olmuştu sanki. Ciddi, resmî ketumiyet havasına bürünmüştü. «Mesuliyet bana ait değil, madam. Bizim de usullerimiz var.»

Miss Bulstrode, mırıldandı. «İnşallah muvaffak olursunuz.»

Alan «Kolay bir iş bu,» dedi.

Müdire, onların kullanmış olduğu bir kelimeyi hatırlamıştı. «Amatörce... Acaba?...» Sonra sert bir sesle, «Yanımda çalışanlar ne olacak?» diye sordu. «Yani geri kalan öğretmenler? Onlara itimat edebilir miyim, yoksa edemez miyim?»

Müfettiş Kelsey'in tereddüt ettiğini görünce atıldı. «Bana henüz kimlerin temize çıkmadığını söylemekten çekiniyorsunuz, değil mi? Onların hareketlerinden vaziyeti anlayacaklarını sanıyorsunuz? Halbuki yanılıyorsunuz. Ben kimseye bir şey belli etmem.»

Kelsey, başını salladı. «Belli etmiyeceğinizi biliyorum. Fakat hiç bir tehlikeyi göze alamam. İlk bakışta aradığımız kimse mektepte çalışanlardan biri olamazmış gibi gözüküyor. Tahkik ettiğimiz kadarı böyle! Mektebe bu sômestr gelenlerin üzerinde bilhassa durduk. Yani—Matmazel Blanche, Miss Springer ve Sekreterimiz Miss Shapland'ın üzerinde. Ann Shapland'ın mazisi tamamiyle anlattığı gibi. Orta halli

bir ailenin kızı o. Bahsettiği yerlerde çalışmış. Eski patronları kendisini çok methediyorlar. Üstelik Ann Shapland dün gece mektepte değilmiş. Miss Vansittart öldürüldüğü sırada Dennis Rathbone adlı bir genç adamla, gece kulüplerinden birindeymiş. Oradakiler ikisini de tanıyorlar. Sonra Dennis Rathbone fevkalâde dürüst bir insanmış. Matmazel Blanche'in mazisi de tetkik edildi. İngiltere'nin kuzeyinde bir lise de Almanya'da iki mektepte öğretmenlik etmiş. Müdürler kendisini çok methetmişler. Fevkalâde bir öğretmenmiş o.»

Miss Bulstrode, dudaklarını büktü. «Bizim standartlarımıza göre değil.»

— «Fransa'da da tahkikat yaptık. Miss Springer'e gelince... Onun hakkında fazla bir şey öğrenemedik. Hakikaten bahsettiği mektepten mezun olmuş. Çalıştığı yerler de malûm. Yalnız arada bazı seneler var. O sırada ne yaptığı meçhul.» Bir an durdu. Sonra ilâve etti: «Fakat öldürülmüş olması onu temize çıkarıyor.»

Miss Bulstrode, istihzayla güldü. «Ben de o fikirdeyim. Miss Springer'le Miss Vansittart şüpheliler listesine giremezler. Artık onlar savaş harici. Biraz makul olalım. Matmazel Blanche'dan--mazisinin lekesiz olmasına rağmen--ölmediği, sağ kaldığı için mi şüphe ediyorsunuz?»

Kelsey, «Her iki cinayeti de işlemiş olabilir,» diye cevap verdi. «Dün gece burada, mektepteymiş. Erkenden yatıp, uyduğunu, mekteptekiler ayaklanıncaya kadar da uyanmadığını **söylüyor**. Bunun aksini ispat etmek imkânsız. Elimizde kadının aleyhinde bir tek delil yok. Fakat Miss Chadwick kat'i bir tavırla onun sinsisi olduğunu söylüyor.»

Miss Bulstrode, sabırsız bir tavırla elini salladı. «Miss Chadwick bütün Fransızca hocalarını sinsisi bulur.» Alan'a baktı. «Siz ne dersiniz?»

Alan, ağır ağır: «Matmazel Blanche biraz mütecessis bir kadın,» diye cevap verdi. «Höş bu normal bir merak olabilir. Fakat daha başka bir şey olması ihtimali de var. Matmazel, katile benzemiyor. Ama bu hususta kat'i bir şey söylenemez ki.»

Kelsey, atıldı: «Tamam! İşte bütün mesele de bu. Burada bir katil var. İki cana kıyan, vicdansız bir canı. Onun,

mekteptekilerden biri olduğuna inanmak zor. Miss Johnson, dün kız kardeşinin yanındaymış, üstelik o yedi seneden beri yanınızda çalışıyormuş. Miss Chadwick, mektep açıldı açılalı buradaymış. Zaten her ikisi de Miss Springer'i öldürmüş olamazlar. Miss Eileen Rich, bir sene kadar evvel Meadowbank'e gelmiş. Dün gece de buradan yirmi beş kilometre ötede, Alton otelinde kalmış. Miss Blake, arkadaşlarıyla berabermiş. Miss Rowan, bir senedir yanınızdaymış. Onun mazisi de tertemiz. Müstahdeme gelince, doğrusu onlardan birinin katil olabileceğini sanmıyorum. Zaten hepsi de buralı.»

Miss Bulstrode, nazik nazik başını salladı. «Vardığınız netice fevkalâde. Ben de aynı fikirdeyim. Fakat geriye pek kimse kalmıyor, değil mi? Onun için--» Susarak gözlerini Alan'a dikti. Onu ithama hazırlanıyordu. «Onun için--katil her halde sizsiniz.»

Alan'ın ağzı bir karış açık kaldı.

Müdire, düşünceli düşünceli mırıldandı. «Mekteptesiniz... İstedığınız gibi gelip gidiyorsunuz... Buraya neden geldiğinizi izah için de güzel bir hikâye uydurmuşsunuz... İddia ettiğiniz gibi ajan da olabilirsiniz. Fakat memleketine ihanet eden ajan çok.»

Alan, kendini topladı. Hayran hayran, «Miss Bulstrode, sizi hürmetle selâmlıyorum,» diye eğildi. «Her ihtimali düşünüyorsunuz!...»

II

Alan, spor pavyonunda yalnızdı... O usta parmaklarıyla dolaplardaki eşyaları yokluyordu. Aslında pek bir şey bulacağına sanmıyordu. Neticede polis muvafakiyetsizliğe uğramıştı. Fakat Kelsey'in dediği gibi her grubun kendine göre bir usulü vardı.

Jimnastikhane de esrarengiz yerler, dolaplarda da gizli çekmeler yoktu... Dolaplardaki eşyalar da insanın merhametini uyandıracak kadar basitti. Evet bunlar da bazı sırları saklıyordu. Ama bunlar mektep hayatıyla alâkalı sırlardı. Film aktörlerini resimleri, sigara paketleri, bir iki uygunsuz cep ki-

tabı... Alan'ı bilhassa Şaista'nın dolabı alâkadar ediyordu. Miss Vansittart, buna bakarken öldürülmüştü. Kadın orada ne bulacağını sanmıştı? Aradığını bulmuş muydu? Katil, bunu onun cansız elinden alıp, Miss Chadwick gelmeden biraz önce pavyondan kaçmış mıydı?»

Eğer öyleyse, Alan'ın bunu araması lüzumsuzdu. Zira o 'şey' çoktan alınmıştı.

Dışarıdan akseden ayak sesleri onu daldığı düşüncelerden uyandırdı... Julia, mütereddit bir tavırla eşikte belirlediği zaman o da salonun ortasında durmuş, sigara yakıyordu.

Terbiyeli terbiyeli, «Bir şey mi istediniz, Miss?» diye sordu.

— «Tenis raketimi alabilir miyim acaba?»

Alan, başını salladı.. «Almamanız için bir sebep yok ki.» Genç adam, hemen bir yalan uydurdu. «Polis memuru beni buraya nöbetçi bıraktı. Kendisi bir şey için karakola gitmek mecburiyetindeydi. O yokken burada beklememi söyledi.»

Julia, mırıldandı. «Her halde onun geri dönüp dönmediğini anlamak için...»

— «Polisin mi?»

— «Hayır, hayır, katilin. Onlar, muhakkak cinayet işledikleri yere dönerlermiş. Öyle değil mi? Buna mecburlarmış. Zira bir kuvvet onların cinayet yerine sürüklermiş.»

Alan, «Her halde,» diyerek, preslere konmuş olan tenis raketlerine baktı. «Sizinki nerede?»

Julia, cevap verdi: «U kısmında. Ta şu uçta.» Genç adam raketini ona uzatırken üzerindeki flasteri işaret etti. «Üstle-
rinde adımız yazılı.»

Alan, gülümsedi. «Epey kullanılmış bu. Fakat bir zamanlar iyi bir raketmiş.»

Julia, «Jennifer'inkini de alabilir miyim?» diye sordu.

Alan, raketi verirken takdirle başını salladı. «Yeni...»

Julia, cevap verdi. «Yepyeni. Teyzesi daha geçen gün gönderdi.»

— «Şanslı kızmış, Jennifer.»

— «Onun yeni raketle oynaması şart. Çünkü iyi bir tenisçi. Hele bu sömestr 'Back hand'i çok düzeldi.» Etrafına

bakındı. «Acaba gelmiyecek mi?»

Alan, onun kimi kasedtiğini neden sonra anladı. «A! Katil mi? Doğrusunu isterseniz pek sanmıyorum. Bu onun için biraz tehlikeli olmaz mı?»

— «Yani siz, katillerin cinayet yerine dönmek için dayanılmaz bir istek duyduklarını sanmıyor musunuz?»

— «Sanmıyorum ya. Tabii geride bir şey bırakmışlarsa o başka.»

— «Bir ipucu mu yani? Doğrusu ben bir ipucu bulmak isterim. Polis buldu mu bari?»

— «Bana söylemediler.»

— «Tabii söylemezler... Cinayetler sizi ilgilendirir mi?» Merakla Alan'a baktı. Genç adam da bu bakışlara mukabele etti. Julia'nın henüz kadınca bir tarafı yoktu. Şaista'yla aynı yaştaydı her halde, fakat gözlerinde sadece çocuksu bir merak vardı.

— «Şey--galiba--bir dereceye kadar hepimizi ilgilendirir bu.»

Julia, aynı fikirde olduğunu belirtmek için başını salladı. «Evet... Ben de öyle düşünüyorum... Bir sürü hal çaresi buldum ama ekserisi saçma. Fakat cinayeti çözmeye çalışmak çok eğlenceli.»

— «Bunu hiç düşünmedim. İyi bir kadındı o. Biraz Bul-l'a--yani Miss Bulstrode'a benzerdi ama--tamamiyle değil. Onda daha çok bir dublör hali vardı. Miss Vansittart'ın ölmesini eğlenceli bulduğumu söylemek istemedim. Bilâkis buna üzüldüm.» Elinde iki raket, dışarı çıktı...

Alan durmuş etrafına bakınıyor, «Acaba burada ne vardı?» diye homurdanıyordu.

III

Jennifer, Julia'nın attığı topa vurmaya unuttu. «Allah Allah! Annem geldi.»

İki arkadaş dönerek yola baktılar. Mrs. Sutcliffe, yanın-

da Miss Rich, hızla yaklaşıyordu. Kadın telâş ve endişeyle ellerini sallıyarak bir şeyler anlatmaktaydı.

Jennifer, bıkkın bıkkın içini çekti. «Yine mesele çıkacak tabii. Bunların hepsi cinayet yüzünden. Çok şanslısın, Julia. Annen otobüsle Anadolu'yu dolaşıyor!»

— «Ama İsaibel teyzem var.»

— «Teyzeler anneler, kadar telâşlı değildir.» Mrs. Sutcliffe, yanlarına geldiği için ilâve etti: «Merhama anneciğim.»

— «Gel eşyalarımı topla, Jennifer. Seni götüreceğim.»

— «Eve mi?»

— «Evet.»

— «Fakat—yani—bütün bütün mü? Buraya bir daha dönmiyecek miyim? Bunu mu söylemek istiyorsun?»

— «Evet. Onu söylemek istiyorum.»

— «Her halde ciddi değilsin. Tenisim çok ilerledi. Tek'lerde maçları kazanacağımı sanıyorum. Sonra Julia'yla çift'leide de kazanmamız kabil... Ama—pek zannetmiyorum.»

— «Bugün benimle eve geleceksin.»

— «Neden?»

— «Sual sorma.»

— «Her halde Miss Springer'le Miss Vansittart öldürüldü diye... Fakat kimse talebeleri öldürmedi ki. Öldürmek istemiyeceklerinden de eminim. Sonra Spor bayramına da üç hafta kaldı. Atlama şampiyonu olacağımı sanıyorum. Manialı koşuyu kazanma ihtimalim de var.»

— «Benimle münakaşa etme, Jennifer. Bugün benimle eve geleceksin. Baban bu hususta ısrar etti.»

— «Fakat anne—»

Jennifer, annesiyle münakaşa ederek mektebe doğru yürümeye başladı. Sonra da birdenbire dönerek tenis kortuna doğru koşmağa başladı.

— «Allahaismarladık, Julia. Annemin sınırları iyice bozulmuş. Babamın da çok endişelendiği belli. Ne saçma değil mi? Allahaismarladık, sana mektup yazarım.»

— «Ben de sana. Olanların hepsini anlatırım.»

— «İnşallah bu sefer de Chaddy'i öldürmezler. Katilin Matmazel Blanche'ı ortadan kaldırmasını tercih ederim. Ya sen?»

— «Ben de öyle. Gözden çıkarabileceğimiz bir o var. Hişşt... Dikkat ettin mi? Miss Rich, çok hiddetli.»

— «Ağzını açıp tek kelime söylemedi. Annemin buraya gelip, beni götürmeğe kalkmasına fena halde hiddetlendi sanırım.»

— «Belki Miss Rich annene mâni olur. O dediğini yaptıran bir kadın. Öyle değil mi? Diğerlerinden çok farklı.»

Jennifer, mırıldandı. «Miss Rich bana birini hatırlatıyor.»

— «Bence kimse Miss Rich'e benzemez. O bana herkesten çok farklıymış gibi geliyor.»

— «Orası öyle. Miss Rich hakikaten bambaşka bir kadın. Ben görünüşünü kastediyorum. Fakat bahsettiğim kimise çok şişmandı.»

— «İnsan Miss Rich'in şişman halini düşünemiyor.»

Mrs. Sutcliffe, seslendi: «Jennifer!»

Jennifer, hiddetle: «Şu annelerle babalar da insanın sabrını tüketiyorlar,» diye homurdandı. «Her şey mesele! Dır dır dır. Hiç durup dinlenmek bilmiyorlar. Doğrusu Julia, sen çok şanslı—»

— «Biliyorum. Bunu demin de söyledin. Fakat şu anda annemin Anadolu da, otobüste değil yakınımnda olmasını tercih ederdim.»

— «Jennifer!»

— «Geliyorum...»

Julia, Spor pavyonuna doğru yürümeye başlamıştı. Adımları yavaşladı... yavaşladı. Nihayet kızcağız durakladı. Kaşlarını çatmış, derin düşüncelere dalmıştı.

Öğle yemeğini haber veren zil çaldı. Julia bunu güçlükle duydu âdeta. Elindeki rakete bakıp duruyordu. Yolda bir iki adım attı. Sonra da hızla dönerek, kat'î bir tavırla mektebe

doğru yürümeğe başladı. Talebelere yasak olan ön kapıdan girdi ve böylece diğer kızlarla karşılaşmaktan kurtuldu. Hol bomboştu. Julia, merdivenlerden çabucak çıkarak, küçük yatak odasına koştu. Telâşla etrafına bakındıktan sonra, karyolasındaki yatağı kaldırıp, raketi bunun altına itti. Saçlarını düzelterek, uslu uslu aşığıya, yemek salonuna indi.

17. Alâeddin'in mağarası

O gece kızlar odalarına her zamankinden daha sessiz sadasız çıktılar. Bir kere sayıları iyice azalmıştı. İçlerinden en aşığı otuz kişi evlerine gitmişlerdi. Geri kalanlar ise karakterlerine uygun bir şekilde hareket ediyorlardı. Heyecan, korku... Sinir bozukluğundan dolayı kıkır kıkır gülme. Bazı talebeler ise gayet sakin ve düşünceliydiler.

Julia Upjohn, yukarı çıkanların arasındaydı. Sessiz sadasız odasına giderek, kapısını kapadı. Durduğu yerden dışarıdan akseden fısıltıları, kahkahaları, ayak seslerini ve haykırışmaları dinledi. «İyi geceler!» «İyi geceler!» Nihayet bina sessizleşti. Veya sessizleşir gibi oldu. Uzaktan sesler geliyordu. Banyolara gidip gelen kızların ayak sesleri duyulmaktaydı.

Oda kapısında kilit yoktu. Julia, bir sandalye çekerek, kapıya dayadı. Bunun arkalığını tam tokmağın altına sokmuştu. Biri içeri girmeğe kalktığı takdirde haberi olacaktı. Hoş, kimsenin geleceği yoktu ya. Kızların birbirlerinin odalarına gitmeleri yasaktı. Odalara yalnız Miss Johnson--talebeler hasta veya keyifsiz olduğu zaman--girebilirdi.

Julia, karyolasına giderek, yatağını kaldırdı ve elini bunun altına soktu. Raketi çıkararak bir an hareketsiz durdu. Raketi daha sonra değil hemen tetkik etmeğe karar vermişti. Zira daha sonra elektriklerin söndürülmesi lâzımdı. O sırada kapısının altından ışık sızdığı görülebilirdi. Bu dikkati

çekerti tabii. Halbuki şu ara soyunmak için ışığı rahatça yakabilirdi. Üstelik kızların yataklarında on buçuğa kadar kitap okumalarına izin veriliyordu.

Rakete gözlerini dikmiş, duruyordu, Julia. «Bir tenis raketin neresine bir şey saklanırdı?»

Julia, kendi kendine: «Fakat saklanmış olması lâzım,» dedi. «Öyle olması lâzım! Jennifer'lerin evine giren hırsız.. Jennifer'e o saçma masalı anlatıp yeni raketi veren kadın...» Julia, istihkarla dudak büktü. «Böyle uydurma bir hikâyeye de yalnız Jennifer inanırdı zaten... Hayır, bu 'eski lâmbalara yenisi verilir' gibi bir şey. O halde tıpkı Alâeddin'in hikâyesinde olduğu gibi, bu rakette de dikkati çeken, acap bir şey var... Jennifer'le raketlerimizi değiştirdiğimizi kimseye söylemedik. Daha doğrusu ben bundan hiç bahsetmedim.. O halde herkesin Spor pavyonunda aradığı bu raketti! Bunun sebebi ni anlamak da bana düşüyor artık...»

Raketi dikkatle tetkik etti. Bunun öyle merakı uyandıracak bir tarafı yoktu... Çok kullanılmış, fakat yeni tel geçirilmiş olduğu için gayet işe yarıyacak, iyi bir cins raketti bu. Jennifer, müvazenesinin bozuk olduğundan şikâyet etmişti.

Raketin yalnız bir tek yerine bir şey saklanabilirdi. Sapına! Julia, «Her halde gizli bir yer yapmak için sapı oyulabilir,» diye düşündü. Bu biraz saçma bir ihtimaldi ama her şey mümkündü. Sapla oynadıkları sırada, raketin müvazenesini de bozmuş olabiliyorlardı.

Uçta üzeri yazılı, yuvarlak bir deri vardı. Harflerin çoğu silinmişti. Deri oraya yapıştırılmıştı tabii. Fakat çıkarılabilirdi... Sonra? Julia, tuvalet masasının önüne oturarak, çakıyı aldı. Biraz sonra o yuvarlak deri parçası çıkmıştı. Altta ince tahtadan bir daire vardı. Fakat bu tam yerine oturmuşa benzemiyordu. Julia, çakıyı tahtanın etrafındaki ince çizgiye soktu. Çakı kırılıverdi. Neyse, tırnak makası daha işe yaradı. Nihayet o yuvarlak tahta yerinden fırladı. Şimdi ortaya mavili kırmızılı bir şey çıkmıştı. Julia, parmağıyla hafifçe dokundu--ve meseleyi anladı. **Plastirin**'di bu! Her halde aslında te-

nis raketlerinin sapını plastirinle doldurmuyorlardı? Kız, makası sıkıca tutarak, plastirini parça parça çıkarmağa başladı. Bunu bir şeyi etrafına sarmışlardı âdeta. Düğmelere--veya çakıl taşlarına benzer bir şeylerin!

Julia, plastrini heyecanla temizlemeğe devam etti.

Nihayet--masaya bir şey yuvarlandı--sonra, bir şey daha. En sonunda masada küçük bir yığın meydana geldi.

Julia, arkasına yaslanarak derin bir nefes aldı.

Baktı... Baktı... Baktı...

Taşlar alev alev yanıyordu âdeta. Kırmızı, yeşil, koyu mavî ve göz kamaştırarak kadar beyaz...

O anda Julia, büyüdü. O çocuk değildi artık. Bir kadın halini almıştı. Mücevherlere bakan bir kadın...

Gözlerinin önünde türlü acaip hayal canlanıyordu. Alâeddin'in mağarası... Marguerite ve mücevherler dolusu kutu... (Onları bir hafta evvel Faust operasını dinlemeğe Covent Garden'e götürmüşlerdi.) Uğursuz taşlar... Hope elması... Aşk... Sırtında siyah tuvaleti, boynunda göz kamaştıran gerdanlığıyla Julia...

Kız, oturduğu yerde âdeta aç gözlülükle taşlara bakıyor ve hayal kuruyordu...

Taşları avuçladı. Bunların ateşten bir şelâle--göz kamaştırıcı bir nehir gibi parmaklarının arasından kayışını seyretti.

Sonra bir şey--belki de hafif bir gürültü aklını başına getirdi.

Julia, düşünmeğe başladı. Mantığını kullanmağa, ne yapması lâzım geldiğini tayine çalışıyordu. O hafif ses kendisini korkutmuştu. Taşları topharak musluğa gitti. Bunları süngerin durduğu lâstik torbaya koydu. Üstüne de süngeriyile tırnak fırçasını tıktı. Sonra masaya dönerek plastrini raketin sapına doldurdu. Yuvarlak tahta parçasını yerine yerleştirerek, üzerine deri parçasını yapıştırmağa çalıştı. Nedense bunun yanları yukarı kıvrılıp duruyordu. Nihayet, plasteri ince ince keserek tahtaya yapıştırdı, deriyi de bunun üzerine bastırdı.

Olmuştu işte. Raket yine eskisi gibiydi. Görünüşü değişmemişti. İnsana ağırlığı da aynıymış gibi geliyordu. Julia, rakete dikkatle baktıktan sonra bunu lâkayt bir tavırla sandalyeye attı.

Dönüp, karyolasına baktı. Yorganı açılmıştı. Yatağı kendisini bekliyordu. Fakat Julia soyunmadı. Bilâkis oturarak etrafı dinlemeğe başladı. «Dışarıdan akseden ayak sesi mi?»

Birdenbire, beklemediği bir anda korkunun ne olduğunu anladı. İki kişi öldürülmüştü. Mücevherleri bulduğu öğrenildiği takdirde, onu da öldüreceklerdi.

Odada meşeden yapılmış, oldukça ağır bir şifonyer vardı. Bunu bin güçlülle kapıya kadar çekti. Bir taraftan da, «Şu Meadowbank'de kapılara kilit taktırmak âdeti olsaydı ya...» diyordu. Pencereye giderek, sıkıca kapadı ve açılması için mandallamayı da unutmadı. Camın önünde ağaç yoktu, duvarlara da sarmaşık sarılmamıştı. Yani birinin pencereye tırmanıp içeriye girmesi imkânsızdı ama Julia kendisini tehlikeye atmak niyetinde değildi.

Küçük saatine baktı. On buçuk olmuştu. Derin bir nefes alarak elektriği söndürdü. Kimse bir acailik olduğunu fark etmemeliydi. Perdeyi hafifçe araladı. Ayın on dördüydü. Onun için artık kapıyı kolaylıkla görebiliyordu... Nihayet içini çekerek yatağın kenarına ilişti. Eline ise altı en kalın ayak kabısının tekini almıştı.

Kendi kendine: «Eğer biri içeriye girmeğe kalkarsa,» dedi. «Bu ayakkabıyı olanca gücümle duvara vuracağım. Yandaki odada Mary uyuyor. Bu gürültüden uyanır. Sonra--olanca sesimle de bağıracağım. Eğer herkes koşup gelirse, o zaman kâbus gördüğümü söyleyeceğim. Mektepte olanlardan sonra kâbus görmek gayet normal bir şey...»

Hiç kımıldamadan oturuyordu artık. Dakikalar geçti... Sonra dışarıdan hafif bir ses aksetti. Biri koridorda usulca ilerliyordu. Adımlar nihayet kapısının önünde durdu. Derin, --uzun,--bir sessizlik oldu. Sonra Julia tokmağın yavaş yavaş döndüğünü gördü.

— «Acaba bağırayım mı? Hayır, hayır, biraz daha bekli-
yeyim.»

Kapı usulca itilerek aralandı. Fakat sadece bir santim...
Kanat şifonyere dayanarak durdu. Her halde dışardaki bu
vaziyete çok şaşmıştı.

Yine derin bir sessizlik oldu. Sonra kapıya usulca vu-
ruldu.

Julia, nefesini tuttu. Etraf bir mezar sessizliğine bürün-
müştü. Kapı tekrar vuruldu. Ama yine usulca, sinsice...

Julia, kendi kendine, «Ben uyuyorum,» dedi. «Onun için
kapının vurulduğunu duymuyorum.»

Julia, uzun zaman yatağın kenarında oturdu. Kapıya tek-
rar vurulmadı. Tokmak da kımıldamadı. Fakat Julia'nın bü-
tün vücudu gerilmişti, heyecanla bekliyordu.

Böylece saatler geçti. Kimbilir kaç saat sonra kız birden-
bire uykuya dalıverdi. Mektebin ziliyle uyandığı zaman yata-
ğın kenarında büzülmüş, rahatsız bir vaziyette yatıyordu.

II

Kızlar kahvaltıdan sonra odalarına çıkarak yataklarını
yaptılar. Sonra aşağıya inerek büyük salonda dua ettiler ve
nihayet muhtelif sınıflara dağıldılar.

Talebelerin her biri telâşla bir tarafa koşarken, Julia da
bir sınıfa girerek, dipteki kapıdan tekrar dışarı çıktı. Mek-
tebin köşesini sür'atle dönen bir gruba karıştı. Fidanların ar-
kasına gizlendi, çömele doğrula bahçe duvarının dibine kadar
gitti. Burada dalları âdeta yere kadar inen bir ıhlamur ağacı
vardı. Julia, ıhlamura kolaylıkla tırmandı. Ömrü ağaca tır-
manmakla geçmişti onun. Sık yapraklı dalların arasına giz-
lenerek oturdu. Arada sırada saatine bakıyordu. Kendisini
daha bir müddet aramıyacaklarından emindi. Programlar alt
üst olmuştu. İki öğretmen eksikti. Kızların çoğu evlerine git-
mişlerdi. Yeniden program yapılması lâzımdı. Bu yüzden de

Julia Upjohn'un ortalıkta görülmediğini ancak öğle yemeğin-
de farkedeceklerdi. Fakat o zamana kadar--»

Julia tekrar saatine göz attıktan sonra, ağacın dalları
arasından süzülerek, aşağıya indi. Duvara ata biner gibi otu-
rarak, etrafına bakındı. Sonra da çabucak dışarı atladı. Yüz
metre kadar ilerde bir durak vardı. Bir iki dakika sonra bir
otobüs gelmesi lâzımdı. Hakikaten de öyle oldu. Julia elini
kaldırarak otobüsü durdurdu ve çabucak atladı. Elbisesinin
içinden bir fôtr şapka çıkarmış ve bunu biraz karışmış olan
saçlarının üzerine oturtmuştu. İstasyonda inerek Londra tre-
nine bindi.

Odasındaki musluğa Miss Bulstrode'a yazdığı pusulayı
dayamıştı.

«Sevgili Miss Bulstrode;

Beni kaçırmadılar. Kendim mektepten kaçmış da deği-
lim. Onun için endişelenmeyin. Kabil olduğu kadar çabuk
dönmeğe çalışacağım.

Saygılar
Julia Upjohn.»

III

Hercule Poirot'nun nazik ve kibar uşağı George, White-
house apartmanındaki dairenin kapısını açtı. Dışarda bekli-
yen, yüzü oldukça kirli mektepli kıza hafif bir hayretle baktı.

— «Affedersiniz. Mösyö Hercule Poirot'yu görebilir mi-
yim?»

George, her zamanki gibi çabucak cevap veremedi. Doğ-
rusu böyle bir ziyaretçi beklemiyordu.

— «Mösyö Poirot, randevusu olmıyanlarla görüşemez.»

— «Korkarım, randevu alıp bekliyecek vaktim yok. Ken-
disini muhakkak görmem lâzım. Çok mühim bir mesele var.
Bu birkaç cinayet ve hırsızlıkla alâkalı.»

George, mırıldandı. «Mösyö Poirot'ya sorayım. Bakalım sizi görmek istiyecek mi?»

Kızı holde bırakarak, meseleyi Hercule Poirot'ya anlatmağa gitti.

— «Genç bir lady sizi birkaç cinayet ve hırsızlık için görmek istiyor.»

Poirot, kaşlarını kaldırdı. «Biraz cinayet ve bir hırsızlık. Çok enteresan. Bu küçük kıızı—yani genç lady'i getir bakalım.»

Julia odaya, oldukça hürmetle girdi. Terbiyeli ve gayet tabii bir tavırla konuşmağa başladı.

— «Nasılsınız, Mösyö Poirot? Ben Julia Upjohn'um. Zannedersen annemin samimi arkadaşlarından birini tanıyorsunuz. Yani Mrs. Summerhayes'i. Geçen yaz onda kaldık. Durmadan sizden bahsetti.»

— «Mrs. Summerhayes...» Poirot, bir tepenin eteğindeki köyü ve en yukardaki evi hatırladı. Gözlerinin önünde çilli, şirin bir çehre, yayları fırlamış bir divan, bir sürü köpek, hoş olan ve olmiyan bir sürü şey canlandı. «Maureen Summerhayes...» dedi. «Evet..»

— «Ben onu Maureen teyze diye çağırıyorum. Ama aslında teyzem değil. Bize ne kadar harikulâde bir insan olduğunuzu, cinayet yüzünden hapse atılan bir adamı nasıl kurtardığınızı anlattı. Ben de ne yapacağımı, kime gideceğimi düşünürken, sizi hatırladım.»

Poirot, ciddi ciddi, «Bana şeref verdiniz,» diye mırıldandı. Kızın oturması için bir sandalye çekti. «Şimdi anlatın bakalım. Uşağım George sizin benimle bir hırsızlık ve birkaç cinayet hakkında konuşmak istediğinizi söyledi. Demek birden fazla cinayet işlendi?»

Julia cevap verdi: «Evet. Miss Springer'le Miss Vansittart öldürüldü. Tabii bir kaçırılma hâdisesi de var. Fakat bunun üstüme vazife olduğumu sanmıyorum.»

Poirot, «Beni şaşırtıyorsunuz,» dedi. «Bütün bu heyecanlı hâdiseler nerede oldu?»

— «Bizim mektepte--Meadowbank'de yani.»

Poirot, haykırdı. «Meadowbank! Ya» İntizamla yanına konmuş olan gazetelere uzandı. Bunlardan birini alarak açtı. İlk sahifeye bir göz atarak, başını salladı. «Anlamağa başlıyorum. Şimdi--anlatın, Julia... Meseleyi başından sonuna kadar anlatın.»

Julia, istenileni yaptı. Bu oldukça uzun ve teferruatlı bir hikâyeydi. Fakat kız bunu iyice anlaşılacak bir şekilde anlattı. Sadece arada sırada durup, geriye dönüyor ve unuttuğu bir hâdiseden bahsediyordu. Nihayet bir gece evvel yatak odasında raketi tetkik edişine geldi.

— «Anlıyacağınız ben bunu Alâeddin'in macerasına benzetmeğe başlamıştım. Hani adam, 'Eski lâmbalara yenisi verilir,' diye bağırır.. İşte bu yüzden rakette bir şey olduğunu düşündüm.»

— «Hakikaten var mıydı?»

— «Evet.» Julia, yalandan utanan kızlardan değildi. Eteğini kaldırarak, külotunun paçasını yukarı sıyırdı. Şimdi meydana bacağına flasterle yapıştırılmış, kurşuni yakıya benzer bir şey çıkmıştı. Julia, «Ay... Ay...» diye bağırarak, flasterleri bir bir çıkardı. O arada Poirot da yakıya benzettiği şeyin kurşuni muşambadan yapılmış bir sünger torbasının bir kısmına sarılmış bir paket olduğunu anladı. Julia, paketi açarak, hiç sesini çıkarmadan içindekileri masaya boşalttı. Şimdi masada pırlıtlı taşlardan meydana gelmiş bir yığın vardı.

Poirot, donmuş kalmıştı. Usulca, «**Nom d'un nom d'un nom!**» diye fısıldadı. Taşları alarak bunların parmaklarının arasından kayışını seyretti. «**Nom d'un nom d'un nom!** Fakat bunlar **sahici! Hakiki!**»

Julia, başını salladı. «Öyle olması lâzım. Yoksa herkes bunlar için birbirlerini öldürmezdi değil mi? Fakat bu taşlar için cinayet işlenmesini anlıyorum...» Ve birdenbire, tıpkı bir gece evvel olduğu gibi çocuğun gözlerinde kadınca bir ifade belirdi.

Poirot, onu dikkatle süzerek, başını salladı. «Evet--anlı-

yorsunuz... Taşların cazibesini hissediyorsunuz... Onlar sizin için güzel renkli, alelâde birer taş değil. Çok yazık.»

Julia, heyecanla, «Onlar mücevher!» diye bağırdı.

— «Demek siz bunları tenis raketinin içinde buldunuz?»

Julia, gece olanları hikâye etti.

— «Zannederim. Tabii bazı yerlerde biraz mübalâğaya kaçmış olabilirim. Bazen öyle yaparım... Bakın arkadaşım Jennifer, bana hiç benzemez. O da en heyecanlı hâdiseleri iç sıkıcı bir hale sokar.» Tekrar o pırıltılı yığına baktı. «Mösyö Poirot, bu taşlar aslında kimin?»

— «Her halde bu suali cevaplandırmak güç. Fakat bu taşlar ne sizin, ne de benim. Şimdi ne yapmamız lâzım geldiğine karar vermeliyiz.»

Julia, merakla ona baktı.

Poirot, «Demek her şeyi bana bırakıyorsunuz?» dedi. «Ala» gözlerini kapayıp, düşündü. Bir kaç dakika geçti. Poirot, birdenbire gözlerini açarak, sür'atle konuşmağa başladı. «Anlaşılan bu sefer tahkikatı oturduğum yerden idare edemeyeceğim... Halbuki bunu tercih ederim. Her yerde bir intizam ve medot olmalı. Fakat anlattıklarınız da ne intizam var ne de medot. Bunun sebebi de bir sürü hadisenin birbirine girmiş olması. Tabii bunların hepsi de Meadowbank'la alakalı. Başka başka menfaatleri temsil eden,— başka başka maksatları olan, değişik kimseler, Meadowbank'de toplanmışlar. O halde benim de Meadowbank'e gitmem lâzım. Size gelince—anneniz nerede?»

— «Annem, otobüsle Anadoluyu dolaşiyor.»

— «Ah! Demek anneniz otobüsle Anadoluyu dolaşiyor?»

İl ne manquait que ça! Onun Mrs. Summerhayes'in arkadaşı olduğu belli! Söyleyin Julia, Mrs. Summerhayes'in yanında eğlendiniz mi?»

— «Ah! Evet! Çok-- çok eğlendim. Köpekler pek güzel.»

— «Köpekler... Evet, onları gayet iyi hatırlıyorum.»

— «Onlar pencereden girip çıkıyorlardı. Tıpkı pandominlerdeki gibi.»

— «Çok haklısınız! Ya yemekler? Yemekleri beğendiniz mi?»

Julia, itiraf etti. «Şey... Yemekler bazen biraz acıptı.»

— «Acı de söz mü? Acı de söz mü?»

— «Fakat Maureen teyze fevkalade omlet yapıyor!»

— «Fevkalâde omlet yapıyor demek?...» Poirot, sevinmişti. İçini çekti. «O halde Hercule Poirot, ömrünü boşu boşuna geçirmemiş sayılır. Çünkü Maureen teyzenize omlet yapmasını ben öğrettim.» Telefona uzandı. «Sayın Mudireniz emniyette olduğunuzu,—benim de sizinle birlikte Meadowbank'e gideceğim haber vereyim.»

— «O benim emniyette olduğumu biliyor. Zira kendisine bir pusula bırakıp, kaçırılmamış olduğumu bildirdim.»

— «Olsun. Bunu kendisine kat'i surette söylersek, daha memnun olur.»

Nihayet, Miss Bulstrode'un çalışma odasını bağlayıp, Müdüreyle görüşebileceğini söylediler.

— «Ah, Miss Bulstrode? Ben, Hercule Poirot'yum. Yanımda talebelerinizden biri, --- Miss Julia Upjohn var. Derhal arabaya atlayıp Meadowbank'e geleceğim. Tahkikatı idare eden Müfettişe söyleyin. Kıymetli bir paket bankadaki kasaya konuldu.» Telefonu kapıyarak Julia'ya döndü. «Şerbet içer misiniz?»

Julia, vişne şerbeti istedi. Sonra da, «Fakat mücevherler bankada değil ki...» dedi.

Poirot başını salladı. «Biraz sonra olacak... Telefonda mahsus öyle söyledim. Konuşmayı dinliyenlerin, duyanların veya öğrenenlerin taşların sizde olmadığına inanmaları daha doğru olurdu. Mücevherleri bir bankadan alabilmek için zamana ve iyi bir organizasyona ihtiyaç vardır. Doğrusu size bir şey olmasını istemem, yavrum. Cesaret ve zekânıza hayran olduğumu itiraf edeceğim.»

Julia, hem sevindi, hem de utandı.

18. Müzakere:

Hercule Poirot, bir İngiliz mektebinin Müdiresinin sivri burunlu rügan iskarpinler giyen, pos bıyıklı bir yabancıya karşı besliyeceği düşmanlığı yenmek, onun peşin hükümlerini değiştirmek için mücadeleye hazırlanmıştı. Fakat Meadowbank'de hoş bir sürprizle karşılaştı. Miss Bulstrode onu nezaket ve sükûnetle selâmladı. Kadının şöhretini duymuş olması da hafiyenin çok hoşuna gitti tabii.

Miss Bulstrode, «Bize hemen telefon edip, endişelerimizi giderdiğiniz için size minnettarız, Mösyö Poirot,» diye gülümsedi. «Henüz endişelenmeğe başlamadığımız için daha da müteşekkirimiz.» Kıza baktı. «Öğle yemeğinde olmadığını fark etmişler, Julia. Sabahleyin çocuklardan çoğunu gelip aldılar. Masada o kadar çok boş yer vardı ki, mektebin yarısı kaybolursa yine kimse farkına varmayacak, endişelenmiyecekti.» Tekrar Poirot'ya döndü. «Fevkalâde haller bunlar. Emin olun her zaman bu kadar gevşek davranmayız. Siz telefon edince Julia'nın odasına koştum ve onun bıraktığı pusulayı buldum.»

Julia, mırıldandı. «Kaçırıldığımı sanmanızı istemiyordum, Miss Bulstrode.»

— «Bunu takdir ediyorum. Fakat bana gelip ne yapmak istediğini anlatabilirdin, Julia.»

Kız, «Bunu doğru bulmadım,» dedi. Sonra da beklenmeyen bir şey yaptı. Ve Fransızca, «Düşman kulakları bizi dinliyor,» diye ilâve etti.

Miss Bulstrode, başını salladı. «Anlaşılan Matmazel Blanche, aksanını düzeltmeğe muvaffak olamamış... Fakat-- seni azarlamıyorum, Julia.» Bir kıza baktı, bir Poirot'ya. «Lütfen şimdi olanları anlatır mısınız? Her şeyi öğrenmek istiyorum.»

Hercule Poirot, «Müsaadenizle,» diye mırıldanarak, ilerledi. Kapıyı açarak, dışarıya baktı. Sonra mübalâğalı hare-

ketlerle kapıyı kapayıp, döndü. Gülümsüyordu. Esrarengiz bir tavırla, «Artık yalnızız,» dedi. «Devam edebiliriz.»

Miss Bulstrode, bir ona baktı, bir kapıya. Sonra tekrar Hercule Poirot'ya döndü. Kaşlarını kaldırdı. Belçikalı hafiyenin ısrarlı bakışlarına aynen mukabele ederek Julia'ya döndü. «Anlat bakalım yavrum. Dinliyoruz.»

Julia, olanları tekrar hikâye etti. Tenis racketlerinin değiştirilmesi. O esrarengiz kadın. Nihayet racketin sapının içinde buldukları... Miss Bulstrode, Poirot'ya bir göz attı. Adam, yavaşça başını salladı.

— «Matmazel Julia, her şeyi olduğu gibi anlattı. Onun getirdiklerini ben aldım. Bunlar şimdi bir bankada emniyette. Onun için artık burada sizi endişelendirecek bir hâdise cereyan edeceğini sanmıyorum.»

Miss Bulstrode, mırıldandı. «Anlıyorum. Evet, anlıyorum...» Bir müddet sessiz sedasız oturdu. Sonra da, «Ne dersiniz?» diye sordu. «Julia'nın burada kalması doğru mu? Yoksa Londra'ya teyzesinin yanına gitmesi daha iyi mi olur?»

Julia atıldı. «Rica ederim! Müsaade edin burada kalayım.»

Miss Bulstrode, kıza baktı. «Demek mektepten memnunsunuz?»

— «Tabii. Burayı çok seviyorum. Sonra mektepte o kadar heyecanlı şeyler oluyor ki.»

Miss Bulstrode, istihzayla, «Bunlar Meadowbank'ın programına dahil değil,» diye cevap verdi.

Hercule Poirot, söze karıştı. «Bence Julia, artık tehlikede değil. Rahatça mektepte kalabilir.» Kapıya doğru baktı.

Miss Bulstrode, «Galiba-- anlıyorum,» dedi.

Poirot, başını salladı. «Bütün bunlara rağmen ketumiyet şart.»

Julia, «Evet,» dedi.

Poirot, gülümsedi. «Aslında bu tam arkadaşlarına anlatılacak bir hikâye. Gece olanlar... Raketten buldukların. Fakat

bu hikâyeyi anlatmamamı tenbih etmemin sebepleri var. Hususi sebepleri.»

Julia, başını salladı. «Anlıyorum.»

Miss Bulstrode, «Sana güvenebilir miyim, Julia?» diye sordu.

Julia, hemen cevap verdi. «Güvenebilirsiniz. Yemin ediyorum, kimseye bir şey söylemeyeceğim.»

Miss Bulstrode, tebessüm etti. «Annenin yakında döneceğini ümit ederim.»

— «Annem mi? Ah, İnşallah!»

Müdire devam etti. «Müfettiş Kelsey, annenle temasa geçmek için her şeyin yapıldığını söyledi.» Bir an durdu. Sonra da ilâve etti. «Fakat annen Anadolu'yu dolaşırken, sık sık otobüs değiştirmiş sanırım...»

Julia, sordu. «Olanları anneme anlatabilirim değil mi?»

— «Tabii. Eh, her şey kararlaştırıldı artık. Gidebilirsin, Julia.»

Kız, odadan çıktı. Kapıyı da arkasından sıkıca kapadı. Miss Bulstrode, gözlerini Poirot'ya dikti.

— «Sizi anladığımı sanıyorum. Biraz evvel kapıyı kaparmış gibi yaptınız. Halbuki aslında mahsus aralık bırakmıştınız.»

Poirot, başını salladı. «Evet.»

— «Yâni konuştuklarımızın duyulmasını istiyordunuz.»

— «Evet. Konuşmamızı dinleyen biri olabilirdi. Bunu sırf çocuğun hayatını emniyete alabilmek için yaptım. Bu işle alâkası olanların, Julia'nın bulduğu mücevherlerin onda olmadığını, taşların bankaya yatırıldığını duymaları lâzım.»

Miss Bulstrode, Belçikalı hafiyeye uzun uzun baktı. Sonra da huşunetle dudaklarını büzdü. «Bütün bunlara bir son vermeli artık.»

II

Polis Müdürü, «Mesele şu...» dedi. «Fikirlerimizi ve bil-

hasa elde ettiğimiz malûmatı bir araya getireceğiz...» Kısa bir sessizlikten sonra ilâve etti. «Bize yardım edeceğiniz için çok memnunuz, Mösyö Poirot. Müfettiş Kelsey, sizi çok iyi hatırlıyor.»

Müfettiş Kelsey, «Sizinle seneler önce karşılaştık,» diye gülümsedi. «Tahkikatı baş Müfettiş Warrender idare ediyordu. Bense yeni Komiser muavini olmuştum. Haddimi biliyordum.»

Polis Müdürü konuşmasına devam etti. «Mösyö Poirot, bazı sebeplerden dolayı kendisini Mr. Alan Goodman diye çağırdığımız bu beyi tanıdığınızı sanmıyorum. Fakat onun-- şey-- şefini bildiğinizden eminim.» Usulca ilâve etti. «Hususi Servis'den o.»

Hercule Poirot, düşünceli düşünceli mırıldandı. «Albay Pikeway?... Ah, evet... Kendisini görmiyeli çok oldu.» Alan'a döndü. «Yine her zamanki gibi uyukluyor mu?»

Genç adam, güldü. «Onu hakikaten tanıdığınızı anlaşıyor, Mösyö Poirot. Onu hiç bir zaman tam manasıyla uyanık vaziyette görmedim. Eğer bu halini yakalarsam o zaman ilk defa hâdiselere aldırmadığını anlıyacağım.»

Polis Müdürü Mr. Stone, «Şimdi,» dedi. «İşimize devam edelim. Ukalâhğa kalkacak, fikirlerimi kabul etmenizi ısrarla isteyecek değilim. Ben buraya, tahkikatı idare edenlerin bildiklerini, düşüncelerini öğrenmeye geldim. Bu hadisenin bir çok cephesi var. Zannedersen evvelâ mühim bir şeyden bahsetmem doğru olacak. Bunu-- öhhö-- yüksek mevkilerdeki bazı kimselerin müracaatları dolayısıyla yapmak mecburiyetindeyim.» Poirot'ya döndü. «Küçük bir kızın-- bir mektep talebesinin size geldiğini ve bir tenis raketinin sapında bir şeyler bulunduğuna dair bir hikâye anlattığını farzedelim. Kendisini çok heyecanlandıran bir hadise bu. Raketin içinde-- meselâ-- sahte mücevherler bulmuş. Güzel, pırlıl pırlıl şeyler bunlar. Veya raketten fazla kıymetli olmıyan fakat diğerleri kadar parlak hakiki taşlar çıkmış. Her ne hal ise... Kız, bir çocuğu heyecanlandırarak bir şeyler bulmuş, diyelim. Hattâ

kız, bunların kıymeti hakkında da mübalâğaya kaçmış. Bu pekalâ mümkün değil mi?» İsrarla Hercule Poirot'ya bakıyordu.

Belçikalı hafiye, cevap verdi. «Tabii... Tabii... Pekalâ mümkün.»

Polis Müdürü Mr. Stone, «Alâ,» dedi. «Bu--şey--bu renkli taşları memlekete sokan, bunu bilmeyerek, işin farkında olmadan yapmış. Onun için ortaya bir kaçakçılık meselesinin çıkmasını istemiyoruz...» Derin bir nefes aldı. «Sonra dış siyasetimizi de gözönüne almamız lâzım. Anladığıma göre, şu ara vaziyet çok nazik. Hatırı sayılır petrol ve maden hisseleri dolayısıyla iktidardaki hükümetle münasebet kurmak zorundayız. Acaip sualler sorulmasını istemiyoruz. Cinayeti basından saklamak imkânsızdır. Biz de saklamadık zaten. Fakat bununla alâkalı olarak mücevherlerden bahsedilmedi. Hiç olmazsa şimdilik, buna lüzum yok.»

Poirot, mırıldandı. «Ben de o fikirdeyim. İnsan daima hariçteki akisleri gözönüne almalı.»

Polis Müdürü, başını salladı. «Tamam! Ramat'ın eski Şeyhinin bu memleketin dostu addedildiğini rahatça söyleyebilirim. Onun burada bulunması ihtimal dahilinde olan mal veya mülküyle alâkalı isteklerini-- veya vasiyetinin yerine getirilmesinde her halde bir mahzur görülüyor. Bu mal mülkün kıymeti nedir? Bunu henüz kimse bilmiyor. Yeni Ramat hükümeti, bazı şeylerin kendisine ait olduğunu iddiaya kalabilir. O zaman bu memlekette böyle mal mülk olduğunu bilmemezlikten gelmek daha yerinde olur. Bu kıymetli şeyleri vermediği açıkça reddetmek hoş kaçmaz.»

Hercule Poirot, gülümsedi. «Siyasette 'açıkça red etmek' diye bir şey yoktur. İnsan onun yerine, 'Bu meseleyle derhal meşgul olacağız' der. Fakat şimdiki halde eski Ramat Şeyhinin İngiltere'de bulunması muhtemel küçük-- öhhö-- serveti hakkında kat'i birşey bilinmiyor. Bu halâ Ramat'da da olabilir. Belki merhum Prens Alî Yusuf bunu sadık bir dostuna verdi. Belki bunu bir sürü tanıdığından biri memleket hari-

cine çıkardı veya Ramat'da bir yere sakladı.» Omuzunu silk-ti. «'Bu hususta bir tahminde bulunmak güç.»

Polis Müdürü Mr. Stone rahat bir nefes aldı. «Teşekkür ederim... Ben de bunu kastediyordum. Mösyö Poirot, bu memlekette yüksek mevkideki şahıslar arasında dostlarınız var. Hepsi de size çok inanıyorlar. Onlar-- resmi olmayan bir şekilde-- bazı şeyleri size teslim etmek istiyorlar. Buna bir itirazınız var mı?»

Poirot, «Hayır,» diye cevap verdi. «Bir itirazım yok... Şimdi-- görüşülecek daha mühim şeyler var, değil mi?» Etrafına bakındı. «Belki de siz o fikirde değilsiniz. Fakat insan hayatının yanında bir milyon sterlinin ne kıymeti vardır?»

Polis Müdürü Mr. Stone «Doğru,» dedi. «Hakkınız var, Mösyö Poirot.»

Müfettiş Kelsey, «Siz daima haklısınız, Mösyö Poirot,» diye atıldı. «Bize lâzım olan o katil.» Bir an durdu. «Bu husustaki fikrinizi öğrenmek istiyoruz. Zira bu vak'ada ancak tahminler yürütülebilir. Tahminler... Tahminler ve yine tahminler... Sizin tahminleriniz de herkesinkinden kuvvetlidir. Mesele artık arap saçına döndü.»

Poirot, cevap verdi. «Vaziyeti çok güzel izah ettiniz. Şimdi bütün mesele arabın saçlarını güzelce açıp, dikkatle taramakta. Böylece katili yakalayabiliriz. Öyle değil mi?»

— «Öyle...»

— «O halde bana şimdiye kadar olanları anlatın. Her halde bunu tekrarlamaktan sıkıldınız ama ne yaparsınız?... Hikâyeyi rahatça dinlemek için koltuğuna iyice yerleşti.

Evvelâ Müfettiş Kelsey anlattı, sonra da Alan Goodman. En sonunda da Polis Müdürü, vaziyeti kısaca hülâsa etti. Hercule Poirot, arkasına yaslanarak, gözlerini kapadı ve ağır ağır başını salladı.

— «İki cinayet... Aynı yerde, hemen hemen aynı şartlar altında işlenen iki cinayet. Bir kaçırma hadisesi. Bir komp-lonun esas kahramanlarından biri olabilecek bir kızın kaçırılması. Evvelâ kızın neden kaçırıldığını anlamağa çalışalım.»

Kelsey, «Size sadece kızın anlattıklarını tekrarlayabilirim.» Şaista'nın söylediklerini nakletti. Poirot, onu dikkatle dinliyordu.

Nihayet, «Fakat bundan bir mana çıkmıyor ki,» diye şikâyet etti.

— «Ben de o zaman böyle düşündüm. Hatta kızın, kendisine ehemmiyet verilmesi için bu yalanları uydurduğunu bile sandım.»

— «Fakat kız hakikaten kaçırıldı. Neden?»

Kelsey, ağır ağır, «Bir kaç defa fidye de istendi,» diye cevap verdi. «Fakat--»

— «Fakat, bu taleplerin uydurma olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi? Bunların kaçırma hâdisesini desteklemek için gönderildiğine kanisiniz?»

— «Evet. Fidyeye isteyenler randevulara gelmediler.»

— «O halde Şaista başka bir sebepten dolayı kaçırıldı... Hangi sebepten?»

Alan, «O-- öhhö-- kıymetli şeylerin nerede olduğunu söylettirmek için...» Genç adamın buna pek ihtimal vermediği belliydi.

Poirot, başını salladı. «Kız bunların nerede saklı olduklarını bilmiyordu ki... Bu muhakkak... Hayır başka bir şey olmalı...» Sesi hafifledi. Kaşlarını çatarak bir müddet düşündü. Sonra da doğrularak bir soru sordu. «Prensesin dizleri... Onun dizlerine hiç dikkat ettiniz mi?»

Alan, ona hayretle baktı. «Hayır... Neden dikkat ediyim?»

Poirot, adeta hiddetle, «Bir erkeğin bir kızın dizlerine bakması için muhtelif sebepler vardır,» diye cevap verdi. «Ne yazık ki siz Şaista'nın dizlerine bakmamışsınız.»

— «Dizlerinde bir acıplık mı vardı? Veya bir yara izi? Buna benzer bir şey? Doğrusu farkında değilim. Talebelerin ekserisi uzun çorap giyiyorlar. Etekleri de öyle kısacık değil...»

Poirot, ümitle sordu. «Belki dizlerini yüzme havuzunda görmüşsünüzdür?»

Alan, «Onun havuza girdiğini hiç görmedim ki» dedi. «Her halde suyu çok soğuk buluyordu. Sıcak iklime alışmıştı o... Fakat,-- neyi kastediyorsunuz, Mösyö Poirot? Dizlerinde yara mı vardı? Veya böyle belirli bir şey?»

— «Hayır, hayır. Ben bambaşka bir şeyin peşindeyim. Onun bu söylediklerimizle hiç alâkası yok! Neyse... Çok yazık...» Mr. Stone'a döndü. «Müsaadenizle Cenevre'ye telefon edeceğim. Eski dostlarımdan olan Polis Müdürüyle konuşacağım. Onun bize yardım edebileceğini sanıyorum.»

— «Yâni kız orada mektepteyken bir şey olduğunu mu sanıyorsunuz?»

— «Bu mümkün... Müsaade ediyor musunuz? Alâ. Küçük bir ihtimal bu.» Bir an sustu. Sonra da, «Gazetelerde bu kaçırılma hâdisesi hakkında bir haber çıkmadı değil mi?»

— «Emir bu hususta çok ısrar etti.»

— «Fakat sosyete sütunundaki bir haber dikkatimi çekti. Bunda meşhur bir Prensesin mektepten birdenbire ayrıldığını yazıyordu. Hatta dedikodu yazarı buna yeni başlayan bir aşkın sebep olduğunu ima etmekteydi. Daha doğrusu doğmadan ölüme mahkûm olan bir aşkın...»

Alan, gülümsedi. «Bu benim fikrimdi. Hadiseyi en iyi bu şekilde izah edebilirdik.»

— «Fevkalâde! Şimdi kaçırma hâdisesinden daha mühim bir şeye geçelim. Cinayete... Meadowbank'de işlenen iki cinayete.»

19. Müzakere Devam Ediyor:

Poirot, düşünceli bir tavırla tekrarladı. «Meadowbank'de işlenen iki cinayet...»

Kelsey, «Size olanları anlattık,» dedi. «Eğer bir fikriniz varsa--?»

Poirot, mırıldandı. «Neden Spor pavyonunda?» Alan'a baktı. «Bu sizin sualinizdi değil mi? Neyse, artık bunun cevabını verebiliriz. Çünkü içinde milyonluk mücevherlerin bulunduğu tenis raketi spor pavyonunda duruyordu. Biri o raketi biliyordu sanırım. Kimdi bu? Bu Miss Springer'in kendisi olabilirdi. Hepinizin de söylediği gibi kadının hali bir acıptı, Spor pavyonuna sahip çıkmıştı adeta. Başkalarının daha doğrusu sporla alâkası olmıyan kimselerin oraya girmesine kızıyordu. Onların maksatlarından şüphe etmekteydi. Bilhassa Matmazel Blanche hadisesinde bunu açıkça belli etti.»

Kelsey, düşünceli düşünceli, «Matmazel Blanche,» dedi.

Hercule Poirot, tekrar Alan'a döndü. «Siz de Matmazel Blanche'in Spor pavyonundan çıkarken pek acıip bir tavır takındığını düşünmüştünüz.»

Alan, «Fazla izahat verdi,» diye içini çekti. «Haddinden fazla izahat verdi. Eğer o kadar çok konuşmasaydı onun spor pavyonuna girmesinin üzerinde durmıyacaktım,— oraya gitmeğe hakkı olup olmadığını düşünmiyecektim.»

Poirot, başını salladı. «Tabii. Böyle şeyler insanı düşündürür... Fakat biz kat'i olarak sadece Miss Springer'in Spor pavyonunda, gece saat birde, orada hiç bir işi olmadığı sırada öldürüldüğünü biliyoruz.» Kelsey'e baktı. «Miss Springer, Meadowbank'e gelmeden evvel nerede çalışıyormuş?»

Müfettiş, cevap verdi. «Bunu bilmiyoruz. Son çalıştığı yerden--» Meşhur bir mektebin adını söyledi. Geçen yaz ayrılmış. Ondan sonra nereye gitmiş? Bunu öğrenemedik! İstihzayla ilâve etti. «Bu suali sormak lüzumunu ancak o öldükten sonra hissettik. Kadının yakın akrabası veya arkadaşı yok.»

Poirot, düşünceli düşünceli çenesini oğuşturdu. «Yâni Ramat'a gitmiş olabilir.»

Alan, atıldı. «Zannedersem ihtilâl sırasında Ramat'da bir öğretmen gurubu varmış.»

— «O halde Miss Springer'in Ramat'da olduğunu ve her-

hangi bir şekilde raketin sırrını öğrendiğini farzedelim... Kadın, Meadowbank'e iyice alışmak için bir müddet bekledi. Sonra da bir gece Spor pavyonuna gitti. Raketi bulup aldı ve tam mücevherleri saptaki oyuktan çıkaracağı sırada--» Durakladı. «-- biri içeri girdi. Kendisini gözetleyen biriydi bu. Veya o gece peşine takılmış olan bir kimse. Bu şahsın tabancası vardı. Kadını vurdu. Fakat mücevherleri çıkarmak veya raketi almak için vakti yoktu. Zira silâh sesi duyulmuştu. Başkaları spor pavyonuna doğru koşuyorlardı.» Sustu.

Polis Müdürtü Mr. Stone, «Sizce hadise böyle mi oldu?» diye sordu.

Poirot, ellerini açtı. «Bilmiyorum. Bir ihtimal bu. Diğer ihtimale gelince... Tabancalı şahıs Pavyona Miss Springer'den önce gitmişti. Miss Springer kendisini orada yakaladı. Zaten o kadının şüphe ettiği biriydi. Bana Miss Springer'in öyle bir insan olduğunu anlattınız. Herkesten şüphelenen, başkalarının sırlarını meydana çıkarmağa çalışan bir tipti o.»

Alan, «Ya öbür kadın?» dedi.

Poirot, ona baktı. Sonra da ağır ağır diğerlerini süzdü. «Bunu siz bilmiyorsunuz. Ben de bilmiyorum. Bu dışardan gelmiş biri olabilirdi--» Sesi sual sorarmış gibi hafifçe yükselmışti.

Kelsey, başını salladı. «Hayır sanmıyorum. Civardakiler hakkında esaslı tahkikat yaptık. Bilhassa yabancıların üzerinde durduk. Meselâ otellerden birinde Madam Kolinsky adında bir kadın kalyordu. Alan onu biliyor... Araştırmalar sonunda kadının cinayetlerle bir alâkası olmadığı meydana çıktı.»

— «Yine döndük dolaştık, Meadowbank'e geldik. Hakikati ancak bir tek şekilde öğrenebiliriz. Şüpheliler listesindeki isimleri tek tek çıkararak. Geri kalan katildir.»

Kelsey, içini çekti. «Evet. Başka çare yok. Birinci cinayeti alalım. Şüpheliler listesi uzun. Miss Springer'i hemen herkes öldürmüs olabilir Miss Johnson'la Miss Chadwick ve

bir de kulağı ağrıyan talebe hariç tabii. Fakat ikinci cinayet, listenin kısılmasına yardım ediyor. Miss Blake ve Miss Shapland'ın bu hadiseyle alâkası yok. Miss Rich yirmi kilometre ötede bir otelde kalyormuş. Miss Blake akrabalarının yanındaymış. Miss Shapland ise Mr. Dennis Rathbone'la Londra'da «Le Nid Sauvage» gece kulübündeymiş.»

— «Anladığıma göre, Miss Bulstrode de mektepte yokmuş. Öyle değil mi?»

Alan, güldü. Fakat Polis Müdürü fena halde şaşalamıştı. Müfettiş, ciddi ciddi, «Miss Bulstrode'u da listeden çıkarırız» diye cevap verdi. «O zaman geriye kim kalıyor?»

— «Mektepte yatan iki müstahdem. Yâni ahçı Mrs. Gibbons'la bir hizmetçi kız. Bence onların üzerinde durmak bile lüzumsuz. Böylece Miss Rowan'la Miss Blanche kalıyor.»

— «Ve bir de talebeler.»

Kelsey, hayretle ona baktı. «Herhalde onlardan şüphe etmiyorsunuz?»

— «Doğrusu etmiyorum. Fakat listeyi tam yapmak lâzım.»

Kelsey'in böyle şeylere aldıracak hali yoktu. Sözlerine devam etti. «Miss Rowan mektebe bir sene evvel girdi. Aleyhinde hiçbir şey bilmiyoruz. Mazisi temiz.»

— «O halde artık Matmazel Blanche'a geldik. Galiba böylece liste de sona erdi.»

Kısa bir sessizlik oldu.

Kelsey, «Elimizde delil yok,» dedi. «Referanslar hakiki sanırım.»

Poirot, başını salladı. «Öyle olması da şart.»

Alan, mırıldandı. «Sağda solda usulca dolaşiyor. Mütecessiz. Ama bunlar cinayet işlediğine delâlet etmez.»

Kelsey, atıldı. «Bir dakika! Bir dakika! Bir anahtar meselesi vardı. Onunla ilk konuştuğum zaman-- sonra dosyaya bakacağım-- pavyonun anahtarının düştüğünü, bunu yerden aldığını fakat sonra kilide sokmağı unuttuğunu-- elinde anah-

tarla dışarı çıktığı için Miss Springer'in kendisine bağırdığını anlattı.»

Poirot, kaşlarını kaldırdı. «Gece pavyona gidip, raketi aramak isteyen birinin içeri girebilmek için anahtarı olması şarttı. Bu yüzden de anahtarın kalıbını çıkarmak lâzımdı tabii.»

Alan, «Fakat,» diye itiraz etti. «Kadının böyle bir niyeti olsaydı, anahtar hadisesini sana anlatmazdı.»

Kelsey, başını salladı. «Şart değil. Miss Springer anahtar hadisesinden başkalarına bahsetmiş olabilirdi. Matmazel Blanche de bu yüzden mevzuu lâkayit bir tavırla açmasının doğru olacağını düşündü.»

Poirot, «Bu noktayı unutmamalı,» diye mırıldandı.

Kelsey, içini çekti. «Fakat bu o kadar işimize yarıyacak bir şey değil.» Ümitsiz bir tavırla Poirot'ya baktı.

Belçikalı hafiye, «Eğer hadise bana yanlış anlatılmadıysa bir ihtimal daha var demektir,» diye cevap verdi. «Anladığıma göre, Julia Upjohn'un annesi mektep açıldığı gün bahçede birini görmüş ve tanımış. Hatta onun Meadowbank'de olmasına hayret de etmiş. Konuşmasından Mrs. Upjohn'un gördüğünün yabancı bir ajan, bir casus olduğu neticesi çıkıyor. Eğer Mrs. Upjohn, tanıdığı kimsenin Matmazel Blanche olduğunu kat'i surette söyleyebilirse, o zaman işimiz de kolaylaşmış olur. Daha emniyetle çalışırız.»

Kelsey, içini çekti. «Söylemesi kolay. Kaç gündür. Mrs. Upjohn'la temasa geçmeğe çalışıyoruz. Sanki derdimiz azmış gibi bir de bu çıktı. Çocuk otobüs deyince ben de onun, dikkatle tertip edilmiş, programlı bir gezintiden bahsettiğini sandım. Yâni, bir gurup otobüse binecek ve Anadolu'yu dolaşacak zannettim. Fakat kadın öyle yapmamış. Bir yerden hoşlandı mı orada iniyor, sonra başka bir otobüsle diğer bir şehre gidiyormuş. Tanınmış bir seyahat acentasına da baş vurmamış. Anlıyacağınız Mrs. Upjohn tek başına Anadolu'da dolaşıp duruyor. Böyle bir insanla başa çıkılabilir mi? Kadın kimbilir nerede? Neticede Anadolu koskoca bir yer!»

Poirot, bıyığını düzeltti. «Evet. Mesele biraz güç.»

Müfettiş, hiddetle. «Anadolu'yu dolaşan gayet rahat otobüsler var,» diye homurdandı. «Her şey programlı. Görülecek yerlerde duruyorsunuz. Belirli yerlerde kalıyorsunuz. Her türlü kolaylık temin edilmiş. Üstelik, yalnız bir defa para veriyorsunuz. Masrafların hepsi buna dahil.»

— «Fakat Mrs. Upjohn'un böyle yolculuklardan hoşlanmadığı belli.»

Kelsey, devam etti. «O yüzden biz de burada bekliyoruz! Çıkmaza girdik! O Fransızca öğretmeni istediği anda çıkıp gidebilir. Kendisini alkoymamız imkânsız. Zira delil yok.»

Poirot, başını salladı. «O öyle bir şey yapmaz.»

— «Bundan emin olamazsınız.»

— «Bilâkis. Eminim. Cinayet işlerseniz, dikkati üzerine çekmemek için, acaip şeyler yapmaktan kaçınırsınız. Matmazel Blanche de Sömestr'in sonuna kadar burada sessiz sedasız oturacak.»

— «Yanılmış olmanızı temenni ederim.»

— «Yanılmadığımdan eminim. Sonra şunu da unutmayın. Mrs. Upjohn'un tanıdığı kimse **kadın tarafından görüldüğünü bilmiyor**. Bu yüzden müthiş bir sürprizle karşılaşacak.»

Kelsey, içini çekti. «Eğer elimizde yalnız bu koz varsa—»

— «Başka şeyler de var. **Meselâ— konuşmalar.**»

— «Konuşmalar mı?»

— «Evet, konuşmalar çok önemlidir. Bir şey saklamak isteyen bir kimse er veya geç fazla konuşur.»

— «Yâni kendisini ele mi verir?» Polis Müdürünün bu na pek ihtimal vermediği anlaşılıyordu.

— «Mesele o kadar basit değil. Bir insan saklamak istediği mesele hususundâ gayet dikkatli davranır. Bu yüzden de ekseri diğer mevzularda fazla konuşur... Sonra-- konuşmanın başka faydaları da vardır. Cinayete alâkası olmıyan bazı kimseler, bir şeyler bilirler. Fakat bu bildiklerinin farkında değildirler. Sahi, aklıma geldi--» Ayağa kalktı. «Müsadenizi

rica edeceğim. Miss Bulstrode'a gidip mektepte resim yapmasını bilen bir kimse olup olmadığını soracağım.»

— Resim yapmasını mı?»

— «Resim yapmasını.»

Poirot, dışarı çıkarken, Alan, mırıldandı. «Alâ... Evvelâ kızın dizleri,-- şimdi de ressamlık. Daha ne olacak bakalım?»

II

Miss Bulstrode, Poirot'nun suallerine en ufak bir hayret emaresi göstermeden cevap verdi.

Çabucak, «Resim öğretmenimiz Miss Laurie'dir,» dedi. «Fakat kendisi bugün burada değil.» Sonra, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi şefkatle ilâve etti. «Onun sizin için nasıl bir resim yapmasını istiyordunuz?»

Poirot, «Birkaç çehre çizdirecektim.»

— «Miss Eileen Rich, insan resmi yapmasını iyi bilir. Yüzlerdeki ifadeyi kolayca canlandırır.»

— «İşte bana da bu lâzım.» Hercule Poirot, Miss Bulstrode'un bunun sebeplerini sormayışını takdirle karşılamıştı. Müdire sessiz sedasız odadan çıktı. Bir iki dakika sonra da yanında Miss Eileen Rich'le döndü.

Tanıştırıldıktan sonra, Poirot Sordu: «Karakalem resim çizebilir misiniz? Çabucak?»

Eileen Rich, başını salladı. «Sık sık resim yaparım. Vakit geçirmek için tabii.»

— «Çok iyi. O halde bana lütfen Miss Springer'i çizin.»

— «Bu biraz güç. Kendisini pek az gördüm. Fakat elimden geleni yapacağım.»

Gözlerini kısararak, sür'atle çizmeğe başladı.

Poirot, resmi ondan alarak, «**Bien,**» diye mırıldandı. «Lütfen şimdi de Miss Bulstrode, Miss Rowan, Matmazel Blanche ve--evet--bahçıvan Alan'ın resimlerini yapın.»

Eileen, bir an tereddütle baktı. Sonra da tekrar kâğıdın

üzerine eğildi. Poirot, bir kaç dakika sonra karakalem resimlere bakıyor ve takdirle başını sallıyordu.

— «Çok kabiliyetlisiniz... Hakikaten çok kabiliyetlisiniz. Bir kaç çizgi-- fakat buna rağmen karşımızda o şahıs canlanıyor adeta. Sizden şimdi daha güç bir şey istiyeceğim. Miss Bulstrode'un resmini yapın, ama saç şekli tamamiyle başka olsun. Hatta kaşlarını da değiştirin.»

Eileen Rich, sanki Poirot'un çıldırdığına hükmetmiş gibi bir tavırla ona baktı.

Poirot, gülümsedi. «Hayır, çıldırmadım. Ben sadece bir tecrübe yapıyorum, işte o kadar. Lütfen istediğimi yapiverin.»

Miss Rich, bir iki dakika sonra, «Buyurun,» dedi.

— «Fevkalâde! Şimdi aynı şeyi Matmazel Blanche'le Miss Rowan için yapın.»

Genç kadın bu isteğini de yerine getirdikten sonra üç resmi yanyana dizdi. «Şimdi size bir şey göstereceğim. Miss Rich, yaptığınız bütün değişikliklere rağmen yine de Miss Bulstrode'un resmini gören bunun o olduğunu anlar. Fakat bir de şu ikisine bakın. Yüz hatları keskin değil. etmiş olduğunuzu anlıyorum. Söylediklerinizde tamamiyle le değişmişler. Sanki onlar gitmiş yerlerine başkaları gelmiş.»

Eileen Rich, mırıldandı. «Ne demek istediğinizi anlıyorum.» Dikkatle resimleri katlıyan Poirot'ya baktı. «Onları ne yapacaksınız?»

Poirot, eğildi. «Kullanacağım tabii.»

20. Konuşma:

Mrs. Sutcliffe, «Şey--» dedi. «Ne söyleyeyim bilmem ki?... Emin olun, ne söyleyeceğimi bilmiyorum--» Poirot'ya bariz bir tiksintiyle bakıyordu. «Tabii Henry evde değil.»

Kadının bu son sözleriyle neyi kastedtiği pek belli değildi. Fakat Poirot onun kafasından neler geçtiğini anladığını

saniyordu. Kadın, «Henry,» diye düşünüyordu. «Böyle meselelerin üstesinden gelir. Henry yabancılarla daima temasta. Durmadan Orta Doğu'ya, Ghana'ya Güney Amerika'ya, Cenevre'ye--- pek sık olmamakla beraber-- arada sırada da Paris'e uçuyor.»

Mrs. Sutcliffe, Belçikalı hafiyeye baktı. «Çok üzülecek hadiseler bunlar. Jennifer, yanımda emniyette olduğu için çok memnunum. Yalnız--» Hafif bir hiddetle ilâve etti. «Jennifer'in bütün hırçınlığı üstünde. Evvelâ Meadowbank'e gitmeği hiç istememiş, bir hayli gürültü etmişti. Oradan hoşlanmıyacağını, Meadowbank'in züppelere göre olduğunu, öyle bir mektepte okumak istemediğini söyleyip durmuştu. Şimdi de kendisini mektepten aldığım için somurtuyor. Ne yapmalı bilmem?»

Hercule Poirot, «Meadowbank, çetin bir devre geçiriyor,» dedi. O anda aklına bundan daha iyi bir şey gelmemişti. Sözlerinin kifayetsiz olduğunun farkındaydı. Mrs. Sutcliffe de öyle.

Kadın, hemen atıldı. «Çetin sözü pek hafif kalıyor. İki cinayet! Kaçırılan bir kız. İnsan çocuğunu, öğretmenleri durmadan katledilen bir mektebe gönderemez!» Makul bir düşünceydi bu.

Poirot, «Bu cinayetler bir tek kişinin işiyse-- ve o şahıs da yakalanırsa--» diye mırıldandı. «O zaman vaziyet değişir değil mi?»

— «Şey-- her halde. Evet.» Mrs. Sutcliffe, tereddütle konuşuyordu. «Yâni benim kasdim,-- yâni sizin maksadınız-- Ha, anladım. Siz katilin 'Karn deşek Jak' veya --- diğer adam gibi biri olduğunu düşünüyorsunuz. Neydi onun adı? Neal-- Neal-- Hayır, Neil Cream! Şu düşmüş kadınları öldüren cani. Her halde bu katil de yalnız öğretmenleri öldürüyor. Eğer o adamı yakalarsanız ve kendisini asarlarsa-- Onu asacaklarını umarım-- zira insanın sadece bir cinayet işlemesine müsaade ediyorlar-- Öyle değil mi? Köpeklerin ısırması

gibi... Ne diyordum? A, evet. Adam yakalandığı takdirde vaziyet değişir. Her halde onun gibi bir sürü cani yok. Öyle değil mi?»

Hercule Poirot, eğildi. «Öyle olduğunu umarım.»

Mrs. Sutcliffe, «Fakat,» dedi. «Kaçırma hâdisesi de var. İnsan kızını kaçırılabilceği bir mektebe yollamağı da istemez, değil mi?»

— «Tabii istemez, Madam. Bütün meseleyi iyice tahlil etmiş olduğunuzu anlıyorum. Söyledikleriniz de tamamiyle haklısınız.»

Mrs. Sutcliffe, bu sözlerden biraz memnun olmuş gibiydi. Uzun zamandanberi kimse ona böyle bir şey söylememişti. Meselâ Henry, «Onu neden Meadowbank'e gönderdin bilmem ki?» demişti. Jennifer ise somurtmuş, suallerine cevap vermemişti.

Başını salladı. «Evet. Bu meseleyi uzun uzun düşündüm.»

— «O halde ben sizin yerinizde olsam o «kaçırma» hâdisesi dolayısıyla endişelenmezdim. **Entre Nous**, galiba Prenses Şaista meselesi sanıldığı gibi değil. Size itimat ettiğim için söylüyorum... İnsan bir aşk macerasından şüphe ediyor--»

— «Yâni o yaramaz kız, biriyle evlenmek için mektepten mi kaçmış?»

Hercule Poirot, ellerini açtı. «Başka bir açıklamada bulunamayacağım. Anlıyacağınız bir skandal olmasını istemiyorlar. Tabii bunlar aramızda kalacak. Size itimadım var. Kimseye birşey söylemeyeceğinizden eminim.»

Mrs. Sutcliffe, ciddi ciddi, «Tabii,» diye başını salladı. «Tabii,» Polis Müdürü Mr. Stone'nun Hercule Poirot'yla yollanmış olduğu mektuba baktı. «Yalnız-- ne iş yaptığınızı anlıyamadım, Mösyö --öhhö-- Poirot. Siz, kitaplarda bahsi geçen-- şey-- hususî hafiyelerden misiniz?»

Hercule Poirot, gururla cevap verdi. «Ben Müşavirim.»

Bu kibar iş Mrs. Sutcliffe'in cesaretini bir hayli arttırdı. Usulca, «Jennifer'le ne konuşmak istiyorsunuz?» dedi.

Poirot, mırıldandı. «İntibalarımı öğrenmeyi arzu ediyorum. O dikkatli bir çocuk değil mi?»

Mrs. Sutcliffe, içini çekti. «Maalesef Jennifer'in pek dikkatli olduğunu söyleyemeyeceğim. Bence o etrafına aldırان çocuklardan değil. Yâni, bir hayli lâkayıt.»

Poirot, gülümsedi. «Her halde bu olmamış vakaları olmuş gibi anlatmaktan daha iyi.»

Mrs. Sutcliffe, kat'i bir tavırla cevap verdi. «Yo! Jennifer böyle bir şey katiyyen yapmaz.» Ayağa kalkarak pencereye gitti ve kızını çağırdı. Tekrar yerine geçerken, «Mösyö Poirot,» diye içini çekti. «Babasıyla her şeyi onun iyiliği için yaptığımıza kendisini ikna etmeğe çalışırsanız çok memnun olurum.»

Jennifer, somurtkan bir çehreyle odaya girerek, müthiş bir şüpheyle Hercule Poirot'ya baktı.

Poirot, tebessüm etti. «Merhaba. Ben Julia Upjohn'ın eski arkadaşlarımdanım. Beni bulmak için Londra'ya geldi.»

Jennifer, biraz şaşırmişti. «Julia, Londra'ya mı gitti? Neden?»

Belçikalı Hafiye, «Benim fikrimi almak için tabii,» diye cevap verdi. Jennifer, buna pek inanmamıştı. Poirot, devam etti. «Neyse kendisine bu hususta yardım edebildim. Julia tekrar Meadowbank'e döndü. Şimdi orada.»

Jennifer, annesine hiddetle bir göz attı. «Demek Isabel teyzesi onu alıp götürmedi.»

Poirot, Mrs. Sutcliffe'e baktı. Kadın nedense kalkıp sessiz sedasız odadan çıktı. Bunun sebebi ya Poirot geldiği sırada keten takımları saymakta olması, ya da izah edilmeyecek bir kuvvetin tesirinde kalmasıydı.

Jennifer, «Şimdi Meadowbank'de kimbilir neler oluyor?» diye mırıldandı. «Ama benim hiç bir şeyden haberim yok. Bu olur mu? Annemle babam ortalığı velveleye verdiler. Anneme bunun saçma olduğunu söyledim. Neticede talebelerden hiç biri öldürülmedi.»

Poirot, sordu. «Cinayetler hakkında bir fikriniz var mı?»

Jennifer, başını salladı. «Hayır, fakat bu işleri bir deli yapmış olmasın?» Düşünceli bir tavırla ilâve etti. «Her halde Miss Bulstrode yeni öğretmenler almak zorunda kalacak?»

Poirot, «Bu mümkün,» diye cevap verdi. «Matmazel Jennifer, beni eski raketinize karşılık size yenisini veren kadın alâkadar ediyor. Onu hatırlıyor musunuz?»

Jennifer, «Hatırlamaz olur muyum?» dedi. «Raketi kimin gönderdiğini halâ öğrenemedim. Onu yollayan Gine teyze değilmiş ki...»

Poirot sordu. «Kadın nasıldı?»

— «Raketi getiren mi?» Jennifer düşünüyormuş gibi, gözlerini yarı kapadı. «Hım... Bilmem ki. Zannedersen arkasında fazla süslü bir elbise---hatta pelerin vardı. Maviydi bu. Başına da çok geniş kenarlı bir şapka giymişti.»

Poirot, «Ya?» dedi. «Fakat ben elbiselerini değil daha ziyade yüzünü kastedtim.»

Jennifer, dalgın dalgın mırıldandı. «Yüzü fazla boyalıydı... Yâni-- daha ziyade şehire yakışacak bir makyaj yapmıştı. Saçları sarıydı. Sonra-- galiba Amerikalı'ydı.»

Poirot, «Kendisini daha evvel görmüş müydünüz?» diye sordu.

Jennifer, «Hayır,» dedi. «Kadının o civarda oturduğunu sanmıyorum. Zaten oraya öğle yemeği veya bir kokteyl parti için geldiğini söyledi.»

Poirot, düşünceli bakışlarla kızı süzdü. Jennifer'in kendisine söylenen her şeye inanıvermesi dikkatini çekmişti. Şefkatle, «Fakat kadın doğruyu söylememiş olabilir, değil mi?»

Jennifer, hayretle baktı. «A... Evet, her halde söylemedi.»

— «Onu daha evvel görmediğinizden emin misiniz? Meselâ-- O kızlardan biri olamaz mı? Tabii kıyafetini değiştirmiştir. Veya-- öğretmenlerden biri?»

— «Kıyafetini mi değiştirmiştir?» Jennifer, büsbütün şaşalamıştı.

Poirot, kızın önüne Eileen Rich'in yaptığı resimlerden

birini, Matmazel Blanche'inkini koydu. «Kadın bu değildi sanırım...»

Jennifer, resme tereddütle baktı. «Kadına biraz benziyor ama-- o olduğunu sanmıyorum.»

Poirot, düşünceli bir tavırla başını salladı. Jennifer gördüğünün Matmazel Blanche'ın resmi olduğunu da anlamıştı galiba.

Kız, «Doğrusu,» dedi. «Kadına dikkatle bakmadım. Amerikalıydı o. Yabancıydı. Bana raketten bahsedince--» Jennifer'in ondan sonra yeni raketten başka hiç bir şeye bakmadığı anlaşılıyordu.

Poirot, mırıldandı. «Anlıyorum... Peki, Meadowbank'de Ramat'da gördüğünüz bir kimseye rastladınız mı?»

— «Ramat'da mı?...» Jennifer, düşündü. «Hayır-- daha doğrusu-- sanmıyorum.»

Bu hafif tereddüt Poirot'nun gözünden kaçmadı tabii. Hemen atıldı. «Fakat bundan pek de emin değilsiniz. Öyle mi, Matmazel Jennifer?»

— «Şey...» Jennifer, endişeli bir tavırla alnını kaşdı. «Yâni insan sık sık başkalarına benzeyen kimselerle karşılaşır. O zaman onların kimi andırıldığını hatırlamıyorsunuz. Bazen tanıştığınız kimselerle karşılaşıyorsunuz. Fakat o zaman da onların kim oldukları aklınıza gelmiyor. Size, 'Beni hatırlamıyorsun tabii...' diyorlar. O zaman çok sıkılıyorsunuz. Zira bu hakikaten çok doğru. Yâni-- yüzleri size aşına geliyor ama ne isimlerini hatırlıyorsunuz, ne de nerede karşılaştığınızı.»

Poirot, «Bu çok doğru,» diye cevap verdi. «Hakikaten çok doğru.» Bir an durdu. Sonra da Jennifer'i yine belli etmeden konuşmağa zorladı. «Mesele Prenses Şaista. Her halde onu hemen tanıdınız. Çünkü kendisini Ramat'da görmüştünüz.»

— «A, o Ramat'da mıydı?»

Poirot, «Her halde,» dedi. «Neticede o Şeyhin akrabası. Onu Ramat'da görmediniz mi?»

Jennifer, kaşlarını çattı. «Sanmıyorum. Zaten o Ramat' da yüzü açık dolaşamazdı. Öyle değil mi? Oradakilerin hepsi peçeli. Fakat zannedersen Kahire veya Paris'e gidince yüzlerini açıyorlar.» İlâve etti. «Londra'da da tabii.»

— «Yâni kısaca siz Meadowbank'de daha evvel görmüş olduğunuz biriyle karşılaşmadınız.»

— «Evet. Karşılaşmadığımdan eminim. İnsanların çoğu birbirine benziyor. Onlarla herhangi bir yerde karşılaşmış olabilirsiniz. Eğer gördüğünüz kimsenin Miss Eileen Rich'in gibi acaip bir yüzü varsa, o zaman bunun farkına varırsınız tabii.»

— «Miss Rich'i daha evvel bir yerde görmüş olduğunuzu mu sanıyorsunuz?»

— «Hayır, pek sanmıyorum. Fakat ona benzer birini görmüş olmam lâzım. Yalnız o kadın Miss Rich'den daha şişmandı.»

Poirot, düşünceli bir tavırla tekrarladı. «Çok daha şişman...»

Jennifer, usulca güldü. «İnsan Miss Rich'in şişman halini düşünemiyor. O çok ince. Kemikleri sayılıyor. Zaten Miss Rich'in biz oradayken Ramat'a gelmesi imkânsız. Zira kendisi geçen sömestr hastaymış ve izin almış.»

Poirot, «Ya talebeler?» dedi. «Talebelerden daha evvel gördükleriniz var mıydı?»

Jennifer, «sadece eskiden tanıdığım kızları gördüm,» diye cevap verdi. «Talebelerden bir ikisini biliyordum. Zaten ben Meadowbank'de sadece üç hafta kaldım. Mekteptekilerin çoğu doğru dürüst görmedim. Yarın onlarla burun buruna gelsem, yine de tanımam.»

Poirot, ciddi ciddi, «Etrafınıza daha dikkat etmelisiniz,» dedi.

Jennifer, itiraz etti. «İnsan her şeyin farkına varamaz ki... Eğer Meadowbank hâlâ açıksa, ben de geri gitmek isterim. Ne olur, annemi kandırmağa çalışın... Fakat galiba asıl

mani babam. Burayı hiç sevmiyorum. Tenisimi ilerletmek için elime hiç fırsat geçmiyor.»

Poirot, eğildi. «Emin olun. Elimden gelen her şeyi yapacağım.»

21. İp Uçları toplanıyor:

Miss Bulstrode, «Seninle konuşmak istiyorum, Eileen,» dedi.

Eileen Rich, Müdirenin peşi sıra onun oturma odasına girdi. Meadowbank'de acaip bir sessizlik hüküm sürüyordu. Mektepte yirmi beş kadar talebe vardı. Anne ve babalarının almalarına imkân olmadığı, veya bunu yapmağı istemedikleri için Meadowbank'de kalan yirmi beş kız. Anneler ve babalar, Miss Bulstrode'nın umduğu gibi, paniğe kapılarak mektebe koşmaktan vazgeçmişlerdi artık. Tabii bu Müdirenin tedbirleri sayesinde olmuştu. Artık herkes gelecek sömestr vaziyetin değişeceğinden emindiler. «Miss Bulstrode, mektebi kapamakla iyi etti,» diye düşünüyorlardı.

Öğretmenlerden hiç biri Meadowbank'den ayrılmamışlardı. Miss Johnson, boş vakti bol olduğu için çok sıkılıyordu. İşlerinin azalmasından hiç hoşlanmazdı o. Daha da ihtiyarlanmış gibi duran Miss Chadwick, dalgın ve üzüntülü bir tavırla dolaşıyordu. Görünüşte bu hadiseler onu Miss Bulstrode'dan daha da fazla sarsmış gibiydi. Müdire, galiba hiç güçlük çekmeden eski vaziyetini muhafaza edebilmişti. Gayet sakindi. Öyle üzülmiş, bitmiş gibi bir hali de yoktu. İki genç öğretmenin boş saatlere bir diyecekleri yoktu. Yüzme havuzuna giriyor, arkadaşlarına ve akrabalarına mektuplar yazıyor, gelecek yaza hazırlık olmak üzere seyahat acentalarından broşür getirtiyorlardı. Ann Shapland'ın da bol vakti vardı artık. Bu vaziyete üzülmediği anlaşılıyordu. Zamanının çoğunu bahçede geçiriyordu o. Kendini, umulmıyacak bir us-

talıkla bahçivanlığa vermişti. İhtiyar Briggs'den ziyade Alan'dan malûmat almağı tercih etmesi de her halde o kadar şaşılacak bir şey değildi.

Eileen Rich, «Buyurun, Miss Bulstrode,» dedi.

Miss Bulstrode, «Seninle konuşmak istiyordum,» diye mırıldandı. «Mektep açık kalacak mı, yoksa tamamıyla kapanacak mı bunu bilmiyorum. İnsanların hislerini, düşüncelerini evvelden hesaplamak imkânsızdır. Zira hepsi ayrı ayrı şeyler düşünür ve hissederler. Fakat neticede en kuvvetlileri diğerlerini ikna eder. Onun için Meadowbank, ya mahvoldu—»

Eileen Rich, onun sözünü kesti. «Hayır! Mahvolmadı!» Neredeyse ayağını da hiddetle yere vuracaktı. Topuzu gevşedi, saçları yüzüne dökülmeğe başladı. «Buna göz yummamalısınız. Günah bu! Bir cinayet!»

Miss Bulstrode, başını salladı. «Kuvvetli sözler bunlar.»

— «Mektebe karşı duyduğum sevgi de kuvvetli! Dünyada kıymet verilecek şey o kadar az ki. Meadowbank bunlardan biri işte. Bunu, daha buraya ilk geldiğim gün anladım.»

Miss Bulstrode, «Sen mücadeleci bir kadınsın,» diye cevap verdi. «Ben senin gibi insanlardan hoşlanırım. Şunu da bil, Eileen. Mektebin mahvolmasına kolay kolay göz yumacak değilim. Bir bakıma bu mücadele çok hoşuma gidecek. İşler yolunda gitmeğe, her şey kolaylaşmağa başlayınca, insana da bir hal geliyor. Nasıl anlatayım, bilmem ki? Her şeyi hoş mu görüyor? İçi mi sıkılıyor? İşte böyle bir şey. Veya bu iki hissin karışımı. Fakat artık canım sıkılmıyor. Hiç bir şeyi de hoş göreceğim değilim! Bütün gücümle mücadele edeceğim. Paramı da son santimine kadar harcıyacağım. Şimdi sana söylemek istediğim şu: Eğer Meadowbank bütün bütün kapanmazsa, benimle ortak olur musun?»

— «Ben mi?» Eileen Rich, Müdireye hayretle baktı. «Ben mi?»

Miss Bulstrode, başını salladı. «Evet, yavrum. Sen»

Eileen Rich, «İmkânsız!» diye haykırdı. «Kâfi derecede

tecrübem yok. Çok gencim. Bende ne istediğiniz bilgi var, ne de tecrübe.»

Miss Bulstrode, hafifçe gülümsedi. «Bırak da ne istediğimi ben bileyim... Şunu da unutma. Şimdiki halde bu öyle parlak bir teklif sayılmaz. Her halde kendine daha iyi bir iş bulabilirsin. Fakat sana şunu söylemek istiyorum. Bana inanan da lâzım. Zavallı Miss Vansittart feci bir şekilde ölmeden evvel bile mektebimi idare etmesini istediğim insanın sen olduğuna kanaat getirmiştik.»

Eileen Rich, şaşkın şaşkın Müdireye baktı. «Daha o zamandan böyle mi düşünüyorsunuz? Fakat ben-- herkes-- sizin Miss Vansittart'ı.»

Miss Bulstrode, elini kaldırdı. «Miss Vansittart'la bir anlaşmaya varmamıştık. Onun üzerinde durduğumu itiraf ederim. Şu son iki senedir Eleanor Vansittart'ı düşünüyordum. Fakat nedense bir şey onunla kat'i şekilde konuşmama daima mani oldu. Muhakkak ki herkes Miss Vansittart'ın yerime geçeceğini sanıyordu. Her halde kendisi de öyle düşünüyordu. Ben de son zamanlara kadar yerime onu bırakacağımdan emindim. Ama sonra istediğimin Miss Vansittart olmadığını anladım.»

Eileen Rich, «Fakat o bu mevkie o kadar uygundu ki,» diye mırıldandı. «Mektebi sizin usullerimize, sizin fikirlerinize uyararak idare ederdi.»

Miss Bulstrode, «Evet,» dedi. «İşin kötülüğü de buydu zaten. Maziye takılıp kalamazsınız. An'ane iyi şeydir ama fazlası zararlıdır. Mektep, bugünün çocuklarının gittiği bir yerdir. Elli veya otuz sene önceki talebelerin değil. Bazı mekteplerde an'ane herşeyden üstün tutulur. Fakat Meadowbank onlardan değil. Bu mektep asırlık bir an'anesi olan bir yer değil,-- müsaadenle-- bir kadının yarattığı bir eser. Benim eserim! Bazı şeyler düşündüm, bunları elimden geldiği kadar tatbik ettim. Mektebi açtığım zaman senin yaşındaydım. Fakat sen de artık benim hiç bir zaman sahip olamayacağım bir şey var. Bundan mukaddes kitaplarda da bahsedilir. «İh-

tiyarları, hayal kurar, gençleri istikbali görür.» Burada bize hayaller değil, ileriye görececek kimseler lâzım. Sende bu var işte. Bu yüzden yerime Eleanor Vansittart'ın değil, senin geçmen lâzım geldiğini düşündüm.»

Eileen Rich, «Ne fevkalâde birşey olurdu bu,» diye fısıldadı. «Harikulâde bir şey. Dünyada bundan başka birşey istemezdim.»

Bundan sanki artık olamayacak bir şeymiş gibi bahsetmesi, Miss Bulstrode'ü biraz şaşırtmıştı. Fakat bunu belli etmedi. Onun yerine hemen, «Evet,» dedi. «Hakikaten fevkalâde birşey olurdu... Fakat artık fevkalâde bir taraf kalmadı, öyle mi?... Doğru... Bir bakıma sana hak vermiyor değilim.»

Eileen Rich, haykırdı. «Hayır! Hayır! Yanlış anladınız! Ben onu kastetmedim! Bu-- bu meseleyi teferruatıyla anlatamayacağım. Fakat bana bu teklifi bir hafta veya onbeş gün önce yapsaydınız,-- benimle bu şekilde konuşsaydınız, size derhal cevap verirdim. «Teklifinizi kabul edemeyeceğim,» derdim. «Bu imkânsız.» Şimdi bunun imkân dahilinde-- olmasının sebebi-- şey-- mücadele etmemiz lâzım gelmesi... Uğraşp didinmek zorunda oluşumuz. Bu teklifinizi--düşünmememe-- düşünmememe müsaade eder misiniz, Miss Bulstrode?»

Müdire başını salladı. «Tabii.» Şaşkınlığı hâlâ geçmemişti. «İnsanları tanımak kabil değil,» diye düşüntüyordu.

II

Bir çiçek tarhının üzerine eğilmiş olan Ann Shapland, yavaşça doğrularak, «İşte Miss Rich, geliyor.» dedi. «Saçları yine topuzundan kaçmış. Madem uzun saç idare edemiyor, bari kessin! Başının biçimi güzel. Kısa saçla daha hoş olur.»

Alan, «Bunu kendisine söyle,» diye cevap verdi.

Ann Shapland, mırıldandı: «Miss Rich'le o kadar samimi değilim...» Kısa bir sessizlikten sonra devam etti. «Acaba mektep açık kalabilecek mi?»

Alan, «Bu güç bir sual,» dedi. «Ben kimim ki Meadowbank hakkında karar vereyim.»

Ann Shapland, güldü. «Sen de bu işten diğerleri kadar anlarsın herhalde. Bence mektep bu felâketten kurtulabilir. Kızların tabiriyle 'ihtiyar Bull' fevkalâde bir kadın. O, anne ve babaları ipnotize ediyor adeta... Sömestr başlıyalı ne kadar oldu? Sadece bir ay mı? Bana bir sene geçmiş gibi geliyor. Sömestr'in sona ermesine bayağı sevineceğim.»

— «Mektep açık kalırsa, sen de burada çalışmağa devam edecek misin?»

Ann, kat'i bir tavırla, «Hayır,» diye cevap verdi. «Asla! Bu kadar mektep hayatı ömrümün sonuna kadar bana yeter. Zaten ben bir sürü kadınla bir yere kapanıp çalışacak bir insan değilim. Sonra-- açıkçası cinayetler hoşuma gitmez. Cinayet haberlerine gazetede göz atmak veya yatakta polisiye romanlar okumak zevklidir. Ama hakikisi o kadar zevkli değil.» Düşünceli bir tavırla ilâve etti. «Galiba sömestrin sonunda buradan ayrılınca Dennis'le evlenip, oturacağım.»

Alan, mırıldandı. «Dennis mi? Bana bahsettiğin oydu değil mi? Hatırladığıma göre Dennis, iş icabı Birmanya'ya, Malaya'ya, Japonya'ya, Singapur'a veya buna benzer yerlere gidiyordu. Onunla evlenince galiba kolay kolay oturamayacak-sın.»

Ann, birdenbire bir kahkaha attı. «Evet. Galiba öyle... Fiziki veya Coğrafi bakımdan böyle söylenebilir.»

Alan, «Bence Dennis'den daha iyi biriyle evlenebilirsin,» dedi.

Ann, kaşlarını kaldırdı. «Bana teklifte mi bulunuyorsun?»

Alan, başını salladı. «Ne münasebet! Sen haris bir kızsın. Benim gibi mütevazi bir bahçıvanla evlenemezsin.»

Ann, ona yan yan baktı. «Ben, Scotland Yard'dan biriyle evlenmeği düşünüyordum.»

Alan, «Ben Scotland Yard'dan değilim,» diye cevap verdi.

Ann, mırıldandı. «Tabii, Tabii değilsin... Konuşurken ağzımızı bozmıyalım değil mi? Sen, Scotland Yard'dan değilsin. Şaista kaçırılmadı. Her şey yolunda. Hayat çok güzel.» Etrafına bakındı. «Bahçe de öyle...» Kısa bir sessizlikten sonra, «Doğrusu Şaista'nın birdenbire İsviçre'de ortaya çıkmasını anlayamadım.» dedi. «Kız oraya nasıl gitmiş? Galiba sizler işi gevşek tuttunuz. Yoksa kızı İngiltere'den kolay kolay çıkaramazlardı.»

Alan, içini çekti. «Maalesef dilimi tutmamı emrettiler.»

Ann, «Hah,» diye güldü. «Senin bu hususta hiç bir şey bilmediğinden eminim.»

Alan, «Her şeyi Mösyö Hercule Poirot'ya borçlu olduğumuzu itiraf ediyorum,» dedi. «Onun aklına pek parlak bir fikir geldi.»

— «Ne? Şu, Julia'yı geri getiren ve Miss Bulstrode'la konuşan ufacak, tefecik, gülünç adamı mı kastediyorsun?»

Alan, başını salladı. «Evet. O kendinden 'Müşavir dedektif' diye bahsediyor.»

Ann, dudak büktü. «Bence onun zamanı çoktan geçti.»

Alan, içini çekti. «Onun ne yapmak istediğini bir türlü anlayamıyorum? Adam gidip annemi bile görmüş. Poirot veya bir arkadaşı...»

Ann, hayretle ona baktı. «Annemi mi? Neden?»

— «Bilmem ki. Poirot nedense annelere karşı derin bir alâka duyuyor. Gidip Jennifer'in annesini de görmüş.»

— «Ya Miss Rich'inkini? Veya Chaddy'inkini?»

Alan, omuzlarını kaldırdı. «Anladığıma göre Miss Rich'in annesi yokmuş. Olsaydı, hemen ona da giderdi tabii.»

Ann, «Miss Chadwick annesinin Cheltenham'da oturduğunu söyledi,» dedi. «Zannedersen kadın seksenini geçmiş. Zavallı Miss Chadwick, artık kendisi de sekseninde duruyor. Bak, bizimle konuşmağa geliyor.»

Alan, başını kaldırdı. «Evet. Zavallı bu son hafta zarfında iyice çöktü.»

— «Çünkü mektebi hakikaten seviyor. Meadowbank her şeyi onun. Mektebin mahvolmasına dayanamıyor.»

Hakikaten Miss Chadwick, sömestr başındaki halini kaybetmişti. En aşağı on yaş birden ihtiyarlanmış, o çevik halini kaybetmişti. Artık eskisi gibi neşeyle sağa sola koşmuyordu. Ayaklarını hafifçe sürüyerek Alan'la Ann'a yaklaştı.

Genç adam, «Lûtfen Miss Bulstrode'e gider misin?» dedi. «Sana bahçe hakkında talimat verecek.»

Alan, «Peki, efendim,» diye cevap verdi. «Yalnız evvelâ elimi yüzümü yıkamam lâzım...» Elindeki çapayı bırakarak, hortum vesairenin durduğu küçük kulübeye gitti.

Ann'la Miss Chadwick mektebe doğru yürüdüler.

III

Matmazel Blanche, Fransız Edebiyatı öğrettiği sınıftan çıktı. Saatine bir göz attı. Evet, yapmak istediği iş için zamanı vardı. Son günlerde talebe çok az olduğu için insan her şeye vakit bulabiliyordu.

Yukarı, odasına çıkarak şapkasını giydi. Şapkasız gezen kadınlardan değildi o. Aynadaki hayafını memnuniyetle seyretti. Dikkati çeken bir tip değildi. E, bazen bu da işe yarıyordu. Kendi kendine gülümsedi. Bu sayede kız kardeşinin referanslarını kullanabilmişti. Pasaporttaki resimden bile şüphelenmemişlerdi. Kızkardeşi Angela öldükten sonra o fevkalâde referansları, tavsiyeleri kaldırıp atmamış, çok da akıllılık etmişti. Angela, hakikaten öğretmenlik etmeğe bayılırdı. Fakat kendisi bu işten fena halde sıkılıyordu. Yalnız aylık çok dolgundu. Şimdiye kadar bu kadar para kazanmamıştı doğrusu. Sonra-- işleri ummadığı kadar iyi gitmişti. Artık vaziyeti değişecekti. Parlak bir istikbal bekliyordu onu. Evet, vaziyeti çok değişecekti. Silik Matmazel Blanche adeta yeniden dünyaya gelecek, yepyeni bir kadın olacaktı. Her şeyi kolaylıkla tahayyül edebiliyordu. Riviera. Güzel makyaj ya-

pan, fevkalâde şık bir kadın: Kendisi! Dünyada paradan daha mühim bir şey yoktu. Evet, evet, herşey düzelecekti. Bu kasvetli İngiliz mektebine geldiği iyi olmuştu.

Çantasını alarak, odadan çıktı ve koridordan ilerlemeğe başladı. Bir kadın eğilmiş, yeri siliyordu. «Yeni bir hademe! Polislerin casusu tabii! Ne de aptallar? İnsanın farkına varmayacağını sanıyorlar.»

Dudaklarında istihkâr dolu bir tebessüm, mektepten çıktı. Çakıllı yoldan ilerliyerek bahçe kapısına gitti. Otobüs durağı, hemen hemen tam karşıya düşüyordu. Matmazel Blanche, durakta beklemeğe başladı. Bir iki dakika sonra bir otobüs gelmesi lâzımdı. Bu sessiz sokakta ancak bir iki kişi vardı. Bir kenarda bir araba durmuş, bir adam motörün üzerine eğilmişti. Bir duvara bir bisiklet dayanmıştı. Durakta bir adam kendisi gibi otobüs bekliyordu. Muhakkak bunlardan biri peşine takılacaktı. Bunu belli etmeden, ustalıkla yapacaktı tabii. Matmazel Blanche bunu gayet iyi biliyordu ama aldıracağı da yoktu. Peşindeki «Gölge» nereye gittiğini ne yaptığını görebilirdi.

Otobüs gelmişti. Matmazel Blanche, çabucak bindi. Bir çeyrek sonra yakındaki kasabanın meşhur meydanında otobüsten iniyordu. Arkasına bakmak lüzumunu duymadı bile. İleri büyük mağazanın vitrinine en son model tuvaletler konulmuştu. Matmazel Blanche, «Biçimsiz şeyler,» diye dudağını büktü. «Tam taşralılara göre.» Fakat durmuş sanki elbisele bayılmış gibi dikkatle bakıyordu... Nihayet içeri girerek basit bir iki şey aldı. Sonra da birinci kata çıkarak kadınlara ayrılmış olan dinlenme salonuna girdi. Burada bir yazı masası, birkaç koltuk ve bir de telefon kulübesi vardı. Matmazel Blanche, kulübeye girerek, lüzumlu parayı attı ve istediği numarayı çevirdi. Artık umduğu kimsenin cevap verip vermiyeceğini bekliyordu.

Nihayet memnuniyetle başını sallıyarak, düğmeye bastı ve konuşmağa başladı.

— «Burası **Blanche** mağazası. Anladınız mı? **Blanche**

mağazası. Sizinle açtığımız hesap hakkında konuşmak istiyorum. Bize borcunuz var. Size yarın akşama kadar mühlet veriyorum. Yarın akşama kadar. Londra'daki Credit Nationale'in Ledbury şubesine, **Blanche** mağazası hesabına bildireceğim miktarı yatırırınız.» Bir meblâğ söyledi. «Eğer bu para bankaya yatırılmazsa, o zaman bu ayın on ikinci gecesi gördüklerimi alâkalı kimselere açmak mecburiyetinde kalacağım. Yâni-- dikkat-- edin-- Miss Springer'den bahsediyorum. Yirmi dört saatten biraz daha fazla zamanınız var.»

Telefonu kapıyarak, kulübeden çıktı. Aynı anda salona bir kadın girdi. Belki bu hakikaten mağazanın müşterilerindendi, belki de değildi. Polis ise de bu konuşmayı dinlemek için çok geç kalmıştı.

Matmazel, yandaki odada makyajını tazeledikten sonra aşağıya inip, bir iki blüz prova etti. Fakat bunları almadı. Yine kendi kendine gülmüseyerek sokağa çıktı. Bir kitapçıya uğradı ve sonra Meadowbank'e giden otobüse atladı.

Çakıllı yoldan ilerlerken hâlâ tebessüm ediyordu. Evet. Vaziyeti iyi idare etmişti. İsteddiği öyle mühim bir meblâğ da değildi. Yâni yirmi dört saat içersinde fazla güçlülükle karşılaşmadan temin edilebilirdi bu. Telefon ettiği kimse parayı vermekle yerinde bir hareket yapmış olurdu. Zira-- Matmazel Blanche, ondan ileride de yine bir takım taleplerde bulunacaktı.

Evet, kendisine fevkalâde güzel bir gelir kaynağı bulmuştu. Matmazel Blanche'in vicdan azabı çektiği de yoktu. Gördüğünü, bildiğini polise anlatmak lüzumunu hissetmiyordu. O Springer denilen kadın iğrenç bir mahlûktu. Kaba ve terbiyesizdi. Üzerine vazife olmıyan şeylere burnunu sokuyordu. Neyse... O lâyığını bulmuştu.

Zil çalmağa başlamıştı. Matmazel Blanche, birinci sınıfa girdi. Çocuklar yine derse aldırıyor, gürültü ediyorlardı. Fakat kadın bunun farkında değildi bile. Pek yakında ders vermekten tamamiyle kurtulacaktı.

Akşam yemeğine hazırlanmak için odasına çıktı. Yine

düşünceye dalmıştı. Bahçede dolaşırken giydiği pardesüsünü her zamanki gibi asmayıp, kösedeki koltuğun üzerine atmış olduğunu hayal meyal farketti.

Eğilerek, aynada yüzüne baktı. Pudra ve dudak boyası sürdü--

Düşman öyle ani saldırdı ki... Tam bir profesyonele yakışacak şekilde, sessiz sedasız hareket etti. Matmazel Blanche gafil avlanmıştı. Koltuktaki pardesü adeta canlanıp, toparlandı ve yere düştü. Bir saniye sonra Matmazel Blanche'nin arkasında, bir kum torbasını sıkı sıkı tutan bir el havaya kalktı. Kadın, bağırarak için ağzını açarken torba başının arkasına indi...

22. Anadoluda

Mrs. Upjohn, derin bir uçurumun kenarından kıvrılarak uzanan yolun kenarında oturuyordu. Şişmanca bir Türk hanımıyla yarı Fransızca, yarı işaretlerle konuşmağa çalışıyordu. Kadın, bütün bu konuşma güçlüğüne rağmen ona çocuklarını anlatmaktaydı. Dokuz çocuğu olmuştu. Sekizi erkekti.

Mrs. Upjohn'a dostça gülümsedi. «Ya siz? Kaç tane? Erkek? Kız? Kaç?» Elleri kaldırdı. Çocukları sayacaktı.

Mrs. Upjohn, «Bir kız,» diye cevap verdi.

— «Ya erkek?»

Türk hanımının gözünden düşeceğini hisseden Mrs. Upjohn'un milliyetçiliği tutmuştu. «Beş,» dedi.

— «Beş erkek? Çok güzel.» Kadın takdir ve hürmetle başını salladı. Sonra da ilâve etti. «Keşke kuzinim burada olsaydı. Onun Fransızcası çok iyidir.»

Diğer yolcular da biraz ilerde çimenlerin üzerlerine yerleşmişlerdi. Yanlarındaki küçük sepetlerden çıkardıkları yiyecekleri yiyorlardı. Biraz çamurlanmış olan otobüsü yüksek bir kayanın gölgesine çekmişlerdi. Soförle, yardımcısı motö-

rün üzerine eğilmiş, çalışıyorlardı. Mrs. Upjohn, zaman merhumunu kaybetmişti artık. İki yol, seller yüzünden kapandığı için, daha aşağıya inmek zorunda kalmışlardı. Bir arada üzerlerinden aşacakları nehrin sularının yatışması ve köprüünün geçilebilir bir hale gelebilmesi için tam yedi saat beklemişlerdi. Mrs. Upjohn'un bütün bildiği artık Ankara'ya yaklaşmış olduklarıydı. Yol arkadaşının heyecanlı konuşmasını dinliyor, onun ne söylediğini anlamaya çalışıyordu. Nerde, «Evet,» demeli, nerede «Hayır,» makamında başını sallamalıydı?

Birdenbire bir ses onu daldığı düşüncelerden uyandırdı. Etrafa hiç uymıyan bir sesdi bu.

Biri İngilizce, «Siz Mrs. Upjohn'sunuz değil mi?» diye soruyordu.

Mrs. Upjohn, başını kaldırdı. Biraz geride bir otomobil durmuştu. Karşısında bekleyen bu genç adam o arabadan inmişti herhalde. Sesi gibi yüzünden de İngiliz olduğu anlaşılıyordu. Sırtında gri flanelden zarif bir elbise vardı.

Mrs. Upjohn, gülümsedi. «Allah Allah! Doktor Livingstone'la Stanley'in buluşmalarına benzedi bu.»

Yabancı, nezaketle cevap verdi. «Hakikaten öyle. Adım Atkinson. Ankara'daki sefarettenim. İki üç gündür sizinle temasa çalışıyoruz.»

— «Benimle temasa mı geçmek istiyordunuz? Neden?» Mrs. Upjohn ayağa fırladı. O Neşeli seyyah hali kaybolmuştu. Şimdi sadece bir anneydi o. Telâşla, «Julia?» diye haykırdı. «Julia'ya bir şey mi oldu?»

Mr. Atkinson, korkularını gidermeğe çalıştı. «Hayır, hayır! Julia'nın hiç bir şeyi yok. Fakat Meadowbank'de bir mesele çıkmış. Sizi kabilsen derhal İngiltere'ye göndermek istiyoruz. Sizi Ankara'ya götürürüm. Bir saat sonra da uçakta olursunuz.»

Mrs. Upjohn, itiraz için ağzını açtı. Sonra da tekrar kapadı: «Bavulumu otobüsün tepesinden indirmemiz lâzım. Su-- koyu mavi.» Dönerek Türk arkadaşının elini sıktı. «Çok

müteessirim. Memleketime dönmem lâzım.» Diğer yolculara da dostça elini salladı. Türkçe bir iki kelime biliyordu. «Allahaismarladık,» diyerek Mr. Atkinson'u sual sormadan derhal takibe hazırlandı.

Adam da, o zamana kadar birçok kimsenin yaptığı gibi, «Bu Mrs. Upjohn, hakikaten makul bir kadın,» diye düşündü.

DEDEKTİF OLABİLİR MİSİNİZ?

Güvercinlerin arasına karışan **KEDİ**'nin kim olduğunu anladınız mı?

Romanın bu kısmına kadar cinayetin çözülebilmesi için lüzumlu bütün ip uçları verildi. Şimdi siz de Hercule Poirot gibi bunları değerlendirerek katilin kim olduğunu tahmin edebilirsiniz.

Evet... **KATİL** Kim?

23. Maskeler Düşüyor:

Miss Bulstrode, küçük sınıflardan birinde toplanmış olan gruba baktı. Öğretmenlerin ve yardımcılarının hepsi de oradaydı. Miss Chadwick, Miss Johnson, Miss Rich ve diğer iki genç öğretmen. Ann Shapland, önünde not defteriyle oturuyordu. Müdire ondan konuşulanları not etmesini istiyebilirdi. Miss Bulstrode'un yanına Müfettiş Kelsey'le Hercule Poirot yerleşmişlerdi. Alan ise kendi tabiriyle «idarecilerle» diğerleri arasındaki hudutta oturuyordu.

Miss Bulstrode, ayağa kalkarak rahat ve kat'i bir tavırla konuşmağa başladı. Buna alışıktı o.

— «Yardımcım olduğunuz ve mektebin akıbetiyle ilgilendiğiniz için tahkikatın hangi safhada olduğunu bilmek de hakkınız. Müfettiş Kelsey, bana bazı hakikatleri açıkladı. Bir çok memleketlerle alâkası olan Mösyö Hercule Poirot'ya İsviçre'deki dostlarının büyük yardımı dokunmuş. Kendisi bunu bizzat anlatacak. Maalesef tahkikat henüz sona ermemiş. Yalnız, bazı küçük meseleler haledilmiş. Vaziyetin şimdi ne merkezde olduğunu öğrenmek her halde hepinizi ferahlatır.» Miss Bulstrode, Müfettişe doğru baktı. Kelsey, ayağa kalktı.

— «Resmen, bütün bildiklerimi açıklayacak vaziyette değilim tabii. Sadece tahkikatın çok ilerlediğini ve mektepte işlenen üç cinayetin failinin kim olduğunu anlamağa başladığınızı söyleyebilirim. Bundan başka bir açıklama yapmam. Mösyö Hercule Poirot, benim gibi değil. Ketumiyetini muhafaza etmesine lüzum yok. Sonra sizlere kendi fikirlerini istediği şekilde anlatmakta da serbest. Onun için şimdi sizlere öğrendiği bazı şeyleri açıklayacak. Hepinizin de hem Meadowbank'e hem de Miss Bulstrode'a bağlı olduğundan eminim. Muhakkak ki Mösyö Poirot'nun açıklıyacağı, yabancıları alâkadar etmeyen bu malûmatı kendinize saklıyacaksınız. Bu hususta ne kadar az dedikodu yapılırsa o kadar iyi olur. Onun için sizlerden bugün öğrendiklerinizi başkalarına nakletmemenizi rica edeceğim... Anlatabiliyor muyum?»

Evvelâ Miss Chadwick, kat'i bir tavırla cevap verdi. «Tabii! Hepimizin de Meadowbank'e sadakatle bağlı olduğunu umarım.»

Miss Johnson atıldı: «Tabii.»

İki genç öğretmen, «Orası muhakkak,» dediler.

Eileen başını salladı: «Öyle.»

— «O halde, Mösyö Poirot'dan rica edelim...»

Belçikalı hafiye ayağa kalkarak, dinleyicilerine tatlı tatlı gülümsedi. Bıyığını dikkatle burdu. İki genç öğretmen birdenbire müthiş bir gülme arzusuna kapıldılar. Dudaklarını ısırarak, birbirlerine bakmamağa çalıştılar.

Hercule Poirot, «Hepiniz de çetin, endişeli günler geçir-

diniz,» diye başladı. «Vaziyetinizi, üzüntülerinizi anladığımı bilmenizi isterim. Tabii en fazla Miss Bulstrode ıstırap çekti. Fakat hepiniz de sarsıldınız. Bir kere üç meslektaşınızı kaybettiniz. Bilhassa bunlardan biri uzun senelerdenberi Meadowbank'deydi. Miss Vansittart'ı kastediyorum. Tabii Miss Springer'le Miss Blanche, yeniydiler. Fakat onların ölümlerinin de sizi sarstığından, şaşırttığından eminim. Sonra--her halde bir hayli de korktunuz. Zira katil sanki Meadowbank'in öğretmenlerine karşı bir kan dâvası güdüyormuş gibi hareket ediyordu. Fakat sizi temin ederim aslında vaziyet böyle değil. Müfettiş Kelsey de size aynı şeyi söyleyecektir. Meadowbank, bazı tesadüfler yüzünden uygunsuz kimselerin dikkatini üzerine çekti. Yani--güvercinlerin arasına bir kedi karıştı. Üç cinayet işlendi ve bir kaçırma hâdisesi oldu. Evvelâ kaçırma hâdisesini ele alacağım. Zira bu meselede en büyük güçlük, mühim olan fakat cinayetlerle hiç alâkası bulunmayan hâdiseleleri, esas vak'alardan ayırmaktaydı. Çünkü bu hâdiseleler, en mühim ipuçlarını, aramızdaki azimli ve hain katilin izlerini örtüyordu.» Cebinden bir fotoğraf çıkardı. «Evvelâ bu resme bakmanızı istiyorum.»

Kelsey, fotoğrafı alarak Miss Bulstrode'a uzattı. O da buna baktıktan sonra diğerlerine verdi. Nihayet resim Poirot'ya iade edildi. Belçikalı hafiye odadakileri teker teker süzdü. Hepsinin de yüzü ifadesizdi. «Şimdi--size soruyorum. Resimdeki kızı tanıdınız mı?»

Hepsi de, «Hayır,» makamında başlarını salladılar.

Poirot, mırıldandı. «Tanımanız lâzım. Çünkü bu Prenses Şaista. Fotoğrafı ta Cenevre'den getirttim.»

Miss Chadwick, haykırdı. «Fakat o Şaista değil ki?»

Poirot: «Yaa,» diye cevap verdi. «Hâdise aslında Ramat'da başladı. Bildiğiniz gibi üç ay kadar evvel orada bir ihtilâl oldu. Prens Ali Yusuf, hususî pilotunun yardımıyla uçağına binerek kaçmağa muvaffak oldu. Fakat uçak Ramat'ın kuzeyindeki dağlara çarptı. Enkaz çok sonra bulunabildi. Prens Ali Yusuf'un daima yanında taşıdığı kıymetli bir (şey) i orta-

dan kaybolmuştu. Bu, enkazda bulunamadı. O kıymetli (şey) in İngiltere'ye getirildiğine dair bir takım rivayetler çıkmıştı. Aynı ayrı bir kaç grup o 'nesneyi' ele geçirmek niyetindeydi. Ellerindeki ipuçlarından biri de Prens Ali Yusuf'un tek yakın akrabası olan kuziniydi. Kız o ara İsviçre'de tahsildeydi. Bu adamlar 'O kıymetli şey Ramat'dan çıkarıldıysa, bunu belki Prenses Şaista'ya, onun akrabalarına veya vasisine teslim ederler,' diye düşündüler. Bir takım ajanları Prensesin amcası Emir İbrahim'i, bir kısmını da Şaista'nın kendisini gözetlemeğe memur ettiler. Kızın bu sömestr Meadowbank'e geleceği biliniyordu. Onun için bir ajana burada bir iş bulmasını, Prenses'e yaklaşanlara, telefonlara, mektuplara dikkat etmesinin söyleneceği tabii idi. Yalnız--sonradan daha elverişli fakat kolay bir usul bulundu. Şaista kaçırılacak, onun yerine kendi ajanlarından biri Prensesin yerini alarak mektebe gönderilecekti. Bu plân muvaffakiyetle de tatbik edilebilirdi. Zira Emir İbrahim Mısırdıydı, İngiltere'ye de kısa doğru gitmeği düşünüyordu. Miss Bulstrode, Prenses Şaista'yı tanımiyordu. Kızın mektebe kabulü için bütün hazırlıklar Londra'daki Sefaret tarafından yapılmıştı... Plân, gayet--gayet basitti. Asıl Şaista yanında Londra Sefaretinden bir memur olduğu halde İsviçre'den ayrıldı. Daha doğrusu öyle zannedildi. Halbuki aslında Londra'daki Sefarete kızı İsviçre'deki mektebe mensup bir şahsın İngiltereye getireceği bildirilmişti... Şaista, İsviçre'de güzel bir villâya götürüldü. Bugüne kadar da orada kaldı. Onun yerine geçen bir ajan da Londra'ya geldi. Kendisini Sefaret erkânı karşıladı. Nihayet sahte Prenses buraya Meadowbank'e getirildi. Asıl Şaista'nın yerine geçen ajan mecburen Prensesten çok büyüktü tabii. Fakat bu pek dikkati çekmiyecekti. Zira Doğulu kızlar ekseri yaşlarından daha olgun duruyorlardı. Sahte Prenses aslında, bilhassa talebe rollerindeki muvaffakiyetiyle dikkati çekmiş olan genç bir Fransız aktrisiydi...» Hercule Poirot, durdu. Sonra da düşünceli bir tavırla mırıldandı. «Herkes Şaista'nın dizlerine dikkat edip etmediklerini sordum. Dizler insa-

nın yaşını ortaya koyar. Yirmi üç--yirmi dört yaşındaki bir kadının dizleri de, on dört-on beş yaşlarındaki bir kızın dizlerinden çok farklıdır... Ne yazık ki kimse Şaista olduğunu iddia eden kızın dizlerine bakmamıştı... Neyse... Bu plân umulan neticeyi vermedi. Kimse Şaista'yla temasa geçmeğe kalkmadı. Kıza ne mektup geldi, ne de telefon edildi. Öyle işe yarıyacak bir haber de gönderilmedi. Zaman geçtikçe ajanların endişesi de artıyordu. Emir İbrahim İngiltere'ye daha önce gelmeğe kalkabilirdi. O plânlarını önceden haber veren adamlardan değildi. Zannedersem bir akşam, 'Ben yarın Londra'ya gidiyorum,' diyor ve ertesi günü derhal yola çıkıyordu... Yani sahte Prenses her an asıl Şaista'yı tanıyan birinin çıkıp geleceğini biliyordu. Bilhassa cinayetten sonra bu tehlike daha da artmıştı. Bu yüzden bir 'kaçırma' hâdisesine hazırlık olmak üzere Müfettiş Kelsey'e bir hikâye anlattı. Aslında ortada kaçırma hâdisesi diye bir şey yoktu. Sahte Prenses, Emir'in ertesi sabah kendisini almak için birini yollayacağını öğrenince, derhal suç ortaklarına telefon etti. Mektebe Emir'in yolladığı asıl arabadan yarım saat evvel gayet gösterişli bir otomobil geldi. Buna sahte 'C.D.' plâkası da takılmıştı. Ve böylece Şaista resmen kaçırılmış oldu. Tabii araba sahte Prensesi ilk büyük şehirde bıraktı. Fransız aktrisi de kendi kılığına girdi. Masalı devam ettirmek için bir iki uydurma fidye mektubu da yollandı.» Hercule Poirot, başını salladı. «Gördüğünüz gibi bu bir nevi 'hokkabaz' lıktı. Dikkati başka tarafa çekmek! Herkes buradaki 'kaçırma' hâdisesine dalmıştı. Bu yüzden de asıl kaçırma hâdisesinin üç hafta önce İsviçre'de cereyan ettiği kimsenin aklına gelmiyordu.» Belçikalı hafiye, «Benden başka kimsenin aklına gelmiyordu.» demek istemişti ama bunu açık açık söylemeyecek kadar kibardı. «Şimdi,» dedi. «Kaçırma hâdisesinden daha mühim bir şeye--cinayete geçiyorum... Tabii sahte Prenses, Miss Springer'i vurmuş olabilirdi. Fakat Miss Vansittart'ı veya Matmazel Blanche'ı öldürmüş olması imkânsızdı. Zaten olmayet işemesi için bir sebep yoktu. Kendisinden böyle bir

şey de istenmemişti. Onun asıl vazifesi getirildiği takdirde-- o kıymetli paketi almak veya bunun nerede olduğunu öğrenmekti. Şimdi--maceranın ilk başladığı Ramat'a dönelim. Ramat'da Prens Ali Yusuf'un o kıymetli paketi hususî pilotu Bob Rawlinson'a verdiği, genç adamın da bunu İngiltere'ye gönderebilmek için bazı tedbirler aldığına dair bazı dedikodular dolaşıyordu. Bahis mevzuu olan gün, Rawlinson Ramat'ın meşhur oteline gitti. Ablası Mrs. Sütcliffe'le kızı Jennifer orada kalıyordu. Mrs. Sutcliffe'le Jennifer sokaktalardı ama Bob Rawlinson onların odasına çıkarak orada en aşağı yirmi dakika kaldı. Bu bir bakıma uzun bir müddetti. Tabii genç adam ablasına uzun bir mektup yazmış olabilirdi. Fakat böyle bir şey yapmamıştı. Ablasına bir iki dakikada karalanabilecek bir püsula bırakmıştı, işte o kadar... Kıymetli paketin peşinde olan muhtelif gruplar Rawlinson'un o müddet zarfında peşinde oldukları şeyi ablasının eşyalarının arasına soktuğunu ve kadının da bunu İngiltere'ye getirdiğine karar verdiler. Şimdi--grupların ikiye ayrıldığı yere geldik. Bunlardan bir kısmı Mrs. Sutcliffe'in kıymetli paketi İngiltereye getirdiğinden emindiler. Bu yüzden de kadının evi altüst edilip, iyice arandı. Bundan da ajanların o kıymetli paketin nerede olduğunu bilmedikleri anlaşılıyordu. Onlar sadece paketin eşyaların arasında bir yerde olduğuna inanıyorlardı.

«Fakat başka biri kıymetli paketin nerede olduğunu kat'i surette biliyordu. Zannederseniz artık size Bob Rawlinson'un bunu nereye sakladığını açıklamamın bir mahzuru yok. Genç adam bunu bir raketin sapına gizlemişti. Raketin sapını iyice oymuş, sonra da üstündeki tahta ve deri parçasını dikkatle yapıştırmıştı. Onun için vaziyeti farketmek imkânsızdı. Aslında tenis raketini Mrs. Sutcliffe'nin değil, kızı Jennifer'indi. Kıymetli paketin nerede olduğunu kat'i surette bilen biri bir gece Spor pavyonuna gitti. Daha önce anahtarı çalarak, bunun kalıbını çıkarmış ve kendisine gizlice bir anahtar da yaptırmıştı. Gece o saatte herkesin yataklarında, uykuda olması lâzımdı. Pencereden bakan Miss Springer Spor pavyo-

nundaki ışığı gördü. El fenerinin ışığını... Ve meseleyi tetkike karar verdi. Atlet yapılı, kuvvetli bir kadındı. Pavyonda karşılaşacağı kimseyle başa çıkacağından hiç şüphesi yoktu. Bahsettiğimiz şahıs ise her halde o sırada tenis raketlerini karıştırıyor, aradığını bulmağa çalışıyordu... Miss Springer kendisini yakaladı. Üstelik onun kim olduğunu da biliyordu. Raketini arayan, cinayet işlemekten çekinecek bir insan değildi. Miss Springer'i tereddüt etmeden vurdu. Tabii ondan sonra da sür'atle hareket etmek mecburiyetinde kaldı. Silâh sesi duyulmuştu. Birileri pavyona doğru geliyordu. Ne olursa olsun kimseye gözükmekten jimnastikhaneden çıkması lâzımdı. Raketini olduğu yerde bırakmaktan başka çare yoktu... Katil, birkaç gün sonra başka bir çareye başvurdu. Uydurma bir Amerikan aksaniyle konuşan, yabancı bir kadın tenis kortundan gelen Jennifer'in karşısına çıktı. Kızın bir akrabasının kendisine yeni bir raket gönderdiğine dair, akla yakın bir hikâye anlattı. Jennifer, hiç bir şeyden şüphelenmedi tabii. Anlatılan hikâyeye hemen inanarak elindeki eski raketini verdi. Yabancıyı getirdiği yepyeni pahalı raketini memnuniyetle aldı. Halbuki daha evvel başka bir hâdise olmuştu. Amerikan aksaniyle konuşan kadının bundan haberi yoktu işte. Yani birkaç gün önce Jennifer Sutcliffe'le Julia Upjohn, raketlerini değiştirmişlerdi. Yabancı kadının alıp götürdüğü aslında Julia Upjohn'un eski raketiydi. Sapında Jennifer'in adı yazılı olan bir etiket vardı, o da başka. Şimdi gelelim ikinci faciaya... Miss Vansittart, bilinmiyen bir sebepten dolayı gece herkes yattıktan sonra el fenerini alarak Spor pavyonuna gitti. Belki de buna sebep Şaista'nın o gün kaçırılmış olmasıydı... Peşinden pavyona giren biri, Şaista'nın dolabını açmış olan Miss Vansittart'ı, kafasına matrak veya kum torbası vurmak suretiyle öldürdü. Cinayet yine çabucak ortaya çıktı. Penceresinden, spor pavyonunda ışık olduğunu gören Miss Chadwick hemen oraya koştu... Tabii polis tekrar Spor pavyonunun araştırmağa başladı. Böylece katilin pavyona girip, raketleri tetkik etmesi yine geriye kalmış oluyordu. Fa-

kat o arada son derecede zeki bir kız olan Julia olanları düşünmüş ve Jennifer'den aldığı raketin bir sebepten dolayı çok önemli olduğuna inanmağa başlamıştı. Kendi başına bir araştırma yapınca, yanılmadığını da anladı. Ve--raketin sapından kıymetli paketi bana getirdi... Bunlar şimdi emin ellerde. Onun için artık o kıymetli şeylerin üzerinde duracak değilim...» Bir an sustu. Sonra da, «Üçüncü cinayete gelince--» diye devam etti. «Matmazel Blanche ne biliyordu? Neden şüphelenmişti? Bunu hiç bir zaman öğrenmeyeceğiz. Belki Miss Springer'in öldürüldüğü gece birinin mektepten çıktığını görmüştü. Her ne hal ise... Matmazel Blanche'ın bazı şeylerden haberi vardı. Daha da mühimmi, o katilin kim olduğunu biliyordu. Bunu kimseye söylemedi. Bu sükûtuna karşılık para almağa karar vermişti.» Hercule Poirot, ani bir hiddetle haykırdı. «Dünyada, belki iki kişi öldürmüş olan birine şantaj yapmağa kalkmaktan daha tehlikeli bir şey olmazdı. Belki Matmazel bazı tedbirler almıştı. Ama bunlar muhakkak ki kâfi değildi. Katilden para istedi ve--öldürüldü.» Tekrar sustu. Odadakilere bakarak: «İşte,» dedi. «Bütün hâdiseyi öğrendiniz.»

Hepsi de ona bakıyorlardı. Evvelâ, alâka hayret ve heyecanlarını belirtmiş olan çehreleri iyice ifadesizleşmişti. Donmuş kalmışlardı âdeta. Sanki hislerini belli etmekten korkuyorlarmış gibi hareketsiz oturuyorlardı.

Hercule Poirot onları süzerek, başını salladı. «Evet. Neler hissettiğinizi biliyorum. Artık katilin içinizde olduğunu anladınız. İşte bu yüzden Müfettiş Kelsey, Mr. Alan Goodman ve ben böyle derin bir tahkikat yaptık. Çünkü güvercinlerin arasında hâlâ bir kedi olup olmadığını öğrenmemiz lâzımdı. Ne demek istediğimizi anlıyor musunuz? Yani aranızda görüldüğü gibi olmıyan biri var mı?»

Odadakiler, hafifçe kımıldadılar. Birbirlerine usulca yan yan baktılar. Yanlarındakine doğru dönmek istiyorlar, fakat buna cesaret edemiyorlardı.

Poirot, «Aranızda görüldüğü gibi olmıyan kimse yok,»

diye gülümsedi. «Bunu size memnuniyetle haber veriyorum. Meselâ--Miss Chadwick... Onun Miss Chadwick olduğundan şüphe edilmez. Kendisi Meadowbank açıldığı günden beri burada. Miss Johnson da muhakkak ki yine Miss Johnson. Miss Rich,--Miss Rich. Miss Ann Shapland,--Miss Ann Shapland. Miss Blake'le Miss Rowan da--yine Miss Blake'le Miss Rowan... Daha da ileri gidelim.» Poirot, döndü. «Burada bahçıvanlık eden Alan Goodman. Tam mânasiyle de Alan Goodman sayılmazsa da elindeki vesaike bu isim yazılı. E? O halde?...» Derin bir nefes aldı. «O halde başka birinin yerine geçmiş bir sahtekâr değil,--asıl adıyla tanınan katili aramız lâzım.» Oda iyice sessizleşmiş, hava elektriklenmişti. Poirot devam etti. «Bize evvelâ,--üç ay önce Ramat'da olan biri lâzım. Kıymetli paketin tenis raketinin sapının içine saklanmış olduğu ancak bir tek şekilde öğrenilebilirdi. Yani biri, Bob Rawlinson'un paketi oraya gizlediğini gördü. O halde--içinizden kim üç ay evvel Ramat'daydı? Miss Chadwick, buradaydı. Miss Johnson da öyle.» İki genç öğretmene baktı. «Miss Rowan'la Miss Blake de buradaydılar.» Parmağıyla işaret etti. «Fakat Miss Ric--Miss Rich, son sümestr burada değildi sanırım. Öyle değil mi?»

— «Ben--hayır. Hastaydım.» Eileen Rich, telâşlı telâşlı konuşuyordu. «Bir sümestr gelmedim.»

Hercule Poirot, «İşte bundan haberimiz yoktu,» diye cevap verdi. «Bunu bir iki gün evvel bir konuşma sırasında öğrendik. Polis sizi sorguya çektiği zaman sadece bir buçuk senedir Meadowbank'de olduğunuzu söylemişsiniz. Bir bakıma bu doğru tabii. Fakat son sümestr burada değildiniz. O arada Ramat'a gitmiş olabilirsiniz. Zannedersen, hakikaten Ramat'daydınız! Dikkatli olun. Hakikati pasaportunuzdan öğrenebiliriz.»

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Eileen Rich başını kaldırdı. Sakin sakin: «Evet,» dedi. «Ramat'daydım. Oraya girmek yusak mıydı?»

— «Ramat'a neden gittiniz, Miss Rich?..»

— «Bunun sebebini biliyorsunuz. Hastaydım. Bana istihale rahat etmemi, seyahate çıkmamı söylediler. Miss Bulstrode'a mektup yazarak son sümestre gelmiyeceğimi bildirdim ve kendisinden izin istedim. Kendisi çok anlayış gösterdi.»

Miss Bulstrode, söze karıştı: «Eileen'in anlattıkları doğru. Mektubuna doktorun raporunu ilâştirmişti. Bundan Eileen Rich'in son sümestr derslere devam etmesinin doğru olacağını bildiriliyordu.»

Hercule Poirot, mırıldandı. «Böylece--kalkıp Ramat'a gittiniz.»

— «Ramat'a gitmemem için bir sebep var mıydı?» Eileen Rich'in sesi hafifçe titriyordu. «Seyahat acentaları öğretmenlere tenzilât yapıyor. Dinlenmek istiyordum. Güneşe ihtiyacım vardı. Kalkıp Ramat'a gittim. Orada iki ay kaldım. Gitmemem için bir sebep var mıydı? Efendim? Var mıydı?»

— «İhtilâl sırasında Ramat'ta olduğunuzdan hiç bahsetmediniz.»

— «Bahsetmem şart mıydı? Bunun mekteptekilerle ne alakası vardı? Ben kimseyi öldürmedim! Ben kimseyi öldürmedim!»

Hercule Poirot, «Sizi tanıdıklarını biliyor musunuz?» dedi. «Kat'i şekilde değil ama olsun. Jennifer adlı bir kız bir şeyler anlattı. Şöyle--vuzuhsuz bir takım şeyler... Sizi Ramat'da gördüğünü sanıyordu. Fakat sonra gördüğünün siz olamayacağını söyledi. Zira o kadın zayıf değil bilâkis çok şişmandı.» Eğildi. Gözlerini Eileen Rich'in yüzünden ayırmıyordu. «E? Buna ne diyeceksiniz, Miss Rich?»

Genç kadın dönerek, «Ne yapmak istediğinizi biliyorum» diye haykırdı. «Bu cinayetleri gizli bir ajanın veya buna benzer birinin işlemediğini ispata çalışıyorsunuz. Katilin, tesadüfen Ramat'a gitmiş,--yine tesadüfen o hazinenin raketin sapına saklandığını görmüş biri olduğuna kanisiniz. Caninin, çocuğun Meadowbank'e gideceğini anladığını ve bu sayede o gizli şeyi alabileceğini düşündüğünü sanıyorsunuz. Fakat--itihamlarınız doğru değil!»

Poirot, «Hâdise hakikaten öyle oldu,» diye cevap verdi. «Evet. Biri mücevherlerin saklandığını gördü. Onlara sahip olmağa karar verdi. O arada diğer vazifelerini veya alâkalarını da unuttu.»

— «Yanıyorsunuz! Emin olun, yanıyorsunuz! Ben hiç bir şey görmedim,--»

Poirot, döndü. «Müfettiş Kelsey...»

Müfettiş, başını sallıyarak kapıya gitti. Tokmağa uzandı. Kapıyı açtı ve--içeriye Mrs. Upjohn girdi.

II

Mrs. Upjohn, biraz mahcup olmuş gibiydi. «Nasılsınız, Miss Bulstrode? Affedersiniz, saçım başım biraz karışık. Fakat dün--Ankara yolunda bir yerdeydim. İngiltere'ye biraz evvel geldim. Üstüm başım berbat. Duş yapmak veya elbisemi değiştirmek için vakt de bulamadım.»

Hercule Poirot, eğildi. «Bu mîhim değil. Size bir sual sormak istiyoruz, Madam.»

Kelsey, «Mrs. Upjohn,» dedi. «Sümestr'in ilk günü kızınızı buraya getirdiğiniz zaman, Miss Bulstrode'un oturma odasında, kendisiyle konuşmuşsunuz. O arada pencereden--çakıllı yolu gören pencereden de dışarı bakmış ve sanki bahçede dolaşan birini tanıyormuş gibi hayretle bağırmissiniz. Öyle mi?»

Mrs. Upjohn, şaşkın şaşkın ona bakıyordu. «Miss Bulstrode'un oturma odasında mı? Pencereden--A! Evet, evet! Tabii! Hakikaten birini gördüm.»

— «Ve buna da çok hayret ettiniz?»

— «Şey... Evet, öyle... Zira onunla yıllar önce karşılaşmıştım.»

— «Yani harbin sonlarına doğru Entelijans Serviste çalıştığınız sıralarda.»

«Evet. On beş sene önce. Tabii artık o da eskisi gibi»

değildi. Seneler tesirini göstermişti. Buna rağmen kendisini hemen tanıdım. Ve, 'Allah Allah,' dedim. Bu kadının burada ne işi var?»

— «Mrs. Upjohn, etrafınıza bakar ve o kadının burada olup olmadığını söyler misiniz?»

Mrs. Upjohn, başını salladı. «Tabii söylerim... Kadını içeri girer girmez gördüm. İşte--o.»

Parmağını uzatarak işaret etti. Müfettiş Kelsey, süratle hareket etti. Alan de öyle. Fakat yine de geç kalmışlardı. Ann Shapland, ayağa fırlamıştı bile. Elinde ufak olmasına rağmen insanın tüylerini ürperten bir tabanca vardı. Mrs. Upjohn'a nişan almıştı. Miss Bulstrode, Alan'la Kelsey'den daha atik davranarak öne doğru atıldı. Fakat Miss Chadwick ondan da çevikti. Yalnız Mrs. Upjohn'u değil, onunla Ann Shapland'ın arasında duran arkadaşını korumak azmindeydi.

Chaddy, «Hayır! Olmaz!» diye haykırarak, Miss Bulstrode'un boynuna atıldı. Aynı anda Ann Shapland, o küçük otomatığın tetiğini çekti. Miss Chadwick sendeledi. Sonra da ağır ağır yere yığıldı. Miss Johnson hemen onun yanına koştu. Alan'la Kelsey, Ann Shapland'ı yakalamışlardı artık. Kadının, dişi bir pars gibi mücadele ediyordu. Fakat o küçük tabancayı zorla elinden aldılar.

Mrs. Upjohn, boğulur gibi, «O zamanlar onun soğukkanlı bir katil olduğunu söylerlerdi,» diye fısıldadı. «Halbuki o kadar da gençti ki. Onların en tehlikeli ajanlarından biriydi. Şifrelerde kendisinden 'Angelica' diye bahsederlerdi.»

Ann Shapland, tükürür gibi, «Yalancı köpek!» dedi.

Hercule Poirot, homurdandı. «Yalan söylemiyor! Sen hakikaten tehlikeli bir mahlûksun. Maceralar ve tehlikelerle dolu bir hayat geçirdin. Asıl adın Ann Shapland tabii. Şimdiye kadar kimse senin o tehlikeli ajan 'Angelica' olduğundan şüphelenmedi. Kendi adını kullanarak dürüst işlere girdin. Verilen vazifeleri de dikkatle yaptın. Fakat--o işleri de yine bir maksatla seçtin. Yani--malûmat topluyabilmek için. Şimdiye kadar bir Petrol şirketinde, işi icabı belli bir memlekete giden bir arkeoloğun, tanınmış bir politikacının himaye ettiği

bir artistin yanında sekreterlik ettin. On yedi yaşından beri bir ajan olarak çalışıyorsun--ama efendilerin sık sık değişiyor. Kiralık bir ajansın sen. En fazla para verene hizmet ediyorsun. Daima çifte rol oynadın. Ekseri vazifeleri asıl adınla çalışarak yerine getiriyordun. Fakat sana zaman zaman kılık, kıyafet, hüviyet değiştirmeni icap ettirecek işler veriliyordu. İşte o zaman, sekreterliğini yaptığın kimseye, evine, annenin yanına gitmek mecburiyetinde olduğunu söylüyordun. Fakat, o küçük köyde ziyaret ettiğim yaşlı kadının asıl annen olduğundan eminim. Yanında hastabakıcılıktan anlıyan bir kadının bulunduğu o zavallı hakikaten bir akıl hastası. Hemen hiç bir şeyi hatırlamıyor. Sen senelerce işten çıkmak, arkadaşlarının yanından uzaklaşmak için onu bahane ettin. 'Annenin fenalaştığı ve bu yüzden evden ayrılmadığın' o üç ayı aslında Ramat'da geçirdin. Tabii oraya Ann Shapland adıyla gitmedin. Hayır, bu sefer İspanyol--veya melez--bir dansöz olan Angelica de Toredoydun sen. Otelde, Mrs. Sutcliffe'in yanındaki odada kalıyordun. Nasıl olduysa Bob Rawlinson'un mücevherleri raketin sapsına sakladığını gördün. Fakat raketi çalmak fırsatını bulamadın. Zira İngilizler çabucak Ramat'dan çıktılar. Lâkin bavulun üzerindeki isim ve adresleri okumuştun. Onların kim olduğunu çabucak öğrendin. Meadowbank'o sekreter olarak girmek de o kadar güç değildi. Bu hususta ufak bir tahkikat yaptım. Miss Bulstrode'un eski sekreterine sinir bozukluğunu bahane ederek işten çıkması için bol para vermişsin. Tabii ona makul bir hikâye anlatmış, meşhur kız mektepleri hakkında bir yazı serisi hazırlamanı istediklerini söylemişsin. 'Bu serinin mekteplerde çalışan birinin ağzından yazılması da şart' demişsin.» Hercule Poirot, derin bir nefes aldı. «Aslında bu iş sana çok kolay gözüktü değil mi? Raketin çalınması öyle mühim bir hâdise sayılmazdı... Ama daha iyisi gece Spor pavyonuna gidip, mücevherleri alırdın. Fakat Miss Springer'i hesaba katmamıştın. Belki kadın daha önce senin raketleri araştırdığını görmüştü. Veya belki o gece o saatte uyanıverdi. Peşinden Spor pavyonuna geldi ve sen onu vurdun. Daha sonra Matmazel Blanche, sana şantaj yapmağa kalktı. Onu da öldürdün. Öldürmek senin için nefes almak gibi bir şey değil mi?» Sustu...

yerek Ann Shapland'ı tevkif ettiğini bildirdi. Kadın onu dinlemedi bile. Hercule Poirot'ya dönerek alçak sesle küfretmeğe başladı. Ağzından dökülen galiz küfürler herkesi irkiltti.

Kelsey, Ann Shapland'ı çıkarırken Alan, «Vay vay vay,» diye mırıldandı. «Ben de onun hoş bir kadın olduğunu düşünüyordum!»

Miss Johnson, Miss Chadwick'in yanında diz çökmüştü. «Korkarım yarası ağır... Doktor gelinceye kadar yerinden kaldırmamamız doğru olur.»

24. Poirot anlatıyor

Meadowbank mektebinin koridorlarında şaşkın şaşkın dolaşan Mrs. Upjohn, o heyecanlı ve korkunç sahneyi unutmuştu. Şimdi o sadece yavrusunu arıyan bir anneydi. Nihayet Julia'yı boş bir sınıfta buldu. Kızı, dilini hafifçe çıkarak, masanın üzerine eğilmişti. Kan ter içinde kompozisyon vazifesiyle uğraşıyordu.

Başını kaldırarak hayretle baktı. Sonra da yerinden fırlayarak annesine sıkı sıkı sarıldı.

— «Anneciğim!»

Sonra da o yaşlara hâs mahcuplukla, hislerini böyle çekinmeden ortaya koyduğu için utandı. Annesinin kollarından sıyrılarak, lâkayit bir tavır takınmağa çalıştı. Bu yüzden de onu itham eder gibi, «Pek çabuk dönmedin mi, anneciğim?» diye sordu.

Mrs. Upjohn da öziir dilercesine «Uçakla döndüm,» dedi. «Uçağa Ankara'dan bindim.»

Julia, mırıldandı. «Ya? Şey--döndüğüne çok sevindim.»

Mrs. Upjohn, «Ben de öyle,» diye cevap verdi.

Mahcup mahcup birbirlerine baktılar. Mrs. Upjohn sıraya doğru yürüdü. «Ne yapıyordun?»

Julia, «Miss Rich'in verdiği vazifeyi yapmağa çalışıyordum. Doğrusu o çok hoş mevzular buluyor.»

Mrs. Upjohn, «Bu seferki nedir?» diyerek, sıranın üzerine eğildi.

Mevzuu sahifenin yukarisına yazılmıştı. Julia da bunun altına o kocaman, biçimsiz yazısıyla bir şeyler karalamıştı. Mrs. Upjohn okudu. «Macbeth'le Lady Macbeth'in cinayet karşısındaki tavırlarını mukayese edin.»

Genç kadın tereddütle mırıldandı: «Mevzuun zemin ve zamana uymadığı iddia edilemez.»

Kızının vazifesine bir göz attı. Julia, «Cinayet fikri Macbeth'in hoşuna gidiyordu,» diye yazmıştı. «Bunu sık sık düşünüyordu. Fakat işe başlamak için teşvik edilmesi lâzımdı. Teşvik görür görmez de insanları öldürmekten zevk almağa başladı. Ne üzülüyor, ne de korkuyordu. Lady Macbeth ise sadece aç gözlü ve haindi. İstedğini elde etmek için yapacağı şeylerin kendisine tesir etmiyeceğini sanıyordu. Fakat cinayetten sonra bunun hiç te hoşuna gitmediğini anladı.»

Mrs. Upjohn, gülümsedi. «Lisanın pek güzel değil, daha hoş kelimeler bulmalısın. Fakat--fikirlerine bir diyeceğim yok.»

II

Müfettiş Kelsey, şikâyet edermiş gibi, «Sizin için hava hoş,» diyordu. «Siz bizim yapamayacağımız, söyleyemeyeceğimiz çok şeyi kolaylıkla yapar ve söylersiniz. Her şeyi çok güzel idare ettiğinizle itirafa hazırım. Onu gafil avladınız. Kadının, tam bizim Lillean Rich'den şüphe ettiğimizi sandığı sırada, Mrs. Upjohn birdenbire karşısına çıktı. Ann Shapland da kendini kaybetti. Allahtan Miss Springer'i öldürdükten sonra otomatığı atmamıştı. Eğer kurşunlar aynı çıkarsa--»

Poirot, cevap verdi. «Çıkacak, mon ami,»

— «O zaman onu Miss Springer'i öldürmekle itham edeceğiz. Zannedersen Miss Chadwick de fena vaziyette. Fakat buraya bakın, Poirot. Kadının Miss Vansittart'ı nasıl öldürdüğünü bir türlü anlıyamıyorum. İmkânsız bir şey bu. Ann Shapland'ın bir sürü şahidi var. Yok, eğer Dennis Rathbone'la Le Nid Sauvage'de çalışanlar da onun suç ortağıysalar o başka.»

Poirot, başını salladı. «Yok yok. Kadın hakikaten o gece 'Le Nid Sauvage'daydı. Miss Springer'le Matmazel Blanche'ı

Ann Shapland öldürdü. Miss Vansittart'a gelince...» Bir an tereddütle durdu. Bakışları Miss Bulstrode'a doğru kaymıştı. Kadın oturduğu yerden dikkatle onları dinliyordu. Poirot, «Miss Vansittart'ı Miss Chadwick öldürdü,» dedi.

Miss Bulstrode'la Kelsey, bir ağızdan haykırdılar. «Miss Chadwick mi?»

Poirot, başını salladı. «Evet. Bundan eminim.»

— «Fakat--neden?»

Poirot, «Zannedersem,» diye içini çekti. «Miss Chadwick Meadowbank'i çok seviyordu...» Miss Bulstrode'a baktı.

Miss Bulstrode, fısıldadı. «Anlıyorum. Evet... Evet, anlıyorum. Bunu tahmin etmeliydim.» Bir an durdu. «Yani o--»

Belçikalı hafiye, «Yani,» dedi. «O Meadowbank'de mektep açıldığı gündən beri çalışıyordu. Ta başından beri buraya birlikte yarattığınız bir eser nazariyle bakmaktaydı.»

Miss Bulstrode, içini çekti. «Bir bakıma hakikaten öyleydi.»

Poirot, «Evet,» diye başını salladı. «Ama sadece malî cihetten. Siz işten çekilmekten bahsetmeğe başlayınca o da sizin yerinizi alacağını düşündü.»

Mrs. Bulstrode, itiraz etti. «Fakat o çok yaşlı.»

Belçikalı hafiye, «Evet,» dedi. «Miss Chadwick çok yaşlı. Sonra o müdirelik yapabilecek bir insan değil. Fakat kendisi öyle düşünmüyordu. Siz gidince, derhal Meadowbank'in müdürlüğüne getirileceğine inanıyordu. Sonra vaziyetin öyle olmadığını anladı. Sizin başka birini istediğinizi, Eleanor Vansittart'ın üzerinde durduğunu farkettiler. O Meadowbank'i çok seviyordu. Mektebe âdeta âşıktı. Eleanor Vansittart'tan ise hiç hoşlanmıyordu. Zannedersem sonunda kadından nefret etti.»

Miss Bulstrode, mırıldandı. «Belki etmiştir... Evet, Eleanor Vansittart--nasıl anlatayım bilmem ki? Kendinden emin bir kadındı. Kendisini çok beğenirdi. Kıskanç bir insanın tahammül edemeyeceği şeyler bunlar. Siz bunu kastediyorsunuz değil mi? Chaddy, onu kıskanıyordu.»

Poirot «Evet,» diye cevap verdi. «O Meadowbank'i ve Miss Vansittart'ı kıskanıyordu. Meadowbank'in Miss Vansit-

tart tarafından idare edileceğini düşünmeğe bile dayanamıyordu. Sonra--belki haliniz--fikrinizi yavaş yavaş değiştirdiğinizi düşünmesine sebep oldu.»

Müdire içini çekti. «Hakikaten fikrimi değiştirdim. Ama pek te Chaddy'nin tahmin ettiği şekilde değil. Yani--Miss Vansittart'dan daha da genç birini düşündüm. Vaziyeti tahlil ettim, sonra da 'Hayır' dedim. 'O çok tecrübesiz.' O sırada Chaddy yanımdaydı. Bunu hatırlıyorum.»

Poirot, atıldı. «Ve o Miss Vansittart'ı kastedtiğinizi sandı. Onu tecrübesiz bulduğunuza kanaat getirdi. Size hemen hak verdi. Kendisi akıllı ve tecrübeliydi. Miss Chadwick, bu mezihmetlerin çok mühim olduğuna inanıyordu. Fakat sonra siz yine ilk kararınıza döndünüz. Eleanor Vansittart'ın iyi bir müdire olacağını düşünerek, o hafta sonunda mektebin idaresini kendisine bıraktınız...» Bir an durdu. «Bence hâdiseye şöyle oldu. O pazar gecesi Miss Chadwick'in uykusu kaçtı. Yataktan kalktı ve Spor pavyonundaki ışığı gördü. Hakikaten anlattığı gibi de oraya gitti. Yalnız hikâyesinin bir yeri yalan. Pavyona götürdüğü golf sopası değildi. Miss Chadwick, o hücre gibi yerdeki kum torbalarından birini aldı. Zira bir hırsızla - pavyona ikinci defa giren bir adamla karşılaşacağını sanıyordu. Hırsız üzerine hücum ettiği takdirde kendisini kum torbasiyle koruyacaktı.. Fakat Spor pavyonuna girince kiminle karşılaştı?... Miss Vansittart'la Kadın Şaista'nın dolabının önünde diz çökmüştü. Miss Chadwick ne düşündü?...» Hercule Poirot, bir an durdu. «Ben kendimi başkalarının yerine koymasını iyi bilirim. Miss Chadwick, Miss Vansittart'ı görünce, 'Eğer ben bir hırsız,-bir haydut olsaydım, arkasından usulca sokulur, onu öldürürdüm!' Bunu düşünürken rüyada gibi elini kaldırdı ve kum torbasını kadının başına indirdi. İşte Vansittart ölmüştü, artık Meadowbank'i idare edemeyecekti. Zannedersem o zaman işlediği bu cinayet karşısında müthiş bir dehşete kapıldı. Ondandır bir daha kendine gelemedi. Çünkü o doğuştan katil olanlardan değil. O bu cinayeti--bazı kimseler gibi--sabit bir fikir ve kıskançlık yüzünden işledi. Meadowbank'e karşı duyduğu sevgi sabit bir fikir halini almıştı.. Artık Eleanor Vansittart öldüğü için sizden sonra Meadowbank'e Müdire olacağına inanıyordu. Hâ-

diseyi olduğu gibi polise anlattı. Yalnız çok mühim bir şeyi sakladı. Kum torbasını Miss Vansittart'ın başına indirenin kendisi olduğunu... Miss Vansittart'ın olanlardan endişelendiği için Spor pavyonuna giderken yanına aldığı golf sopası sorulunca telâşla, 'Onu ben götürdüm,' dedi. «Kum torbasını aldığını aklımıza bile getirmemizi istemiyordu.»

Miss Bulstrode, sordu. «Peki, Ann Shapland Matmazel Blanche'ı neden kum torbasiyle öldürdü?»

— «Bir kere mektebin içerisinde tabancayla ateş edemedi. Çok tehlikeliydi bu. Sonra--Ann Shapland çok zekiydi. Bu üçüncü cinayeti ikincisine bağlamamızı istiyordu. Zira ikinci cinayete bir alâkası olmadığını ispat edebilecek vaziyetteydi.»

Müdire, mırıldandı. «Miss Vansittart'ın Spor pavyonunda ne işi vardı? Bunu anlamıyorum.»

— «Bunu tahmin edebilirim. Belli etmemesine rağmen Şaista'nın kayboluşu onu çok endişelendirmişti. O da Miss Chadwick kadar üzüntülüydü. Bir bakıma vaziyet onun için daha da kötüydü. Zira siz mektebi ona bırakmıştınız. Kız da o Meadowbank'i idare ettiği sırada kaçırılmıştı. Üstelik hoşuna gitmiyen hakikatleri olduğu gibi kabul edemediği için, 'Canım, bu öyle mühim bir mesele değil,' demiş durmuştu.»

Miss Bulstrode, düşünceli bir tavırla, «Demek bütün o kuvvetli duruşuna rağmen Eleanor Vansittart'ın da zayıf tarafları vardı,» dedi. «Bazen bundan şüphe ederdim zaten...»

— «Zannedersen o gece onun da uykusu kaçtı. Kalkıp usulca Spor pavyonuna gitti. Şaista'nın dolabını aramak niyetindeydi. Belki Şaista'nın kaybolması hâdisesini aydınlatacak bir ipucu bulabilirdi.»

— «Her şeyi kolaylıkla izah ediyorsunuz, M. Poirot.»

Müfettiş Kelsey hafif bir kinle, «Bu da ona vergi,» diye homurdandı.

— «Peki neden Eileen Rich'e bazı öğretmenlerin resimlerini yaptırttınız?»

— «Jennifer'in birini görünce tanıyıp tanımadığımı iyice anlamam lâzımdı. Bir kaç dakika içerisinde Jennifer'in kendi işlerinden başka hiç bir şeyle alâkalanmadığını, yabancılara dikkatle bakmadığını, ancak birkaç teferrutun farkına vardığını anladım. Matmazel Blanche'in saç şekli değiştirilerek ya-

pılan resmini tanımadı. Bu yüzden sekreteriniz olduğu için yakından pek göremediği Ann Shapland'ı tanınması daha da imkânsızdı.»

— «Yani raketli kadının Ann Shapland'ın kendisi olduğundan eminsiniz.»

— «Evet. Ann Shapland'ın bu macerada suç ortağı, yardımcı yoktu. Tek başına çalışıyordu o. Hatırlıyor musunuz, o gün Julia'yı çağırtmak için zil çaldınız. Ann Shapland gelmeyince de koridordan geçen bir kızı Julia'yı bulması için yolladınız. Ann Shapland, kılığını çabucak değiştirmeye alıştı. Sarı bir peruk. Kalemle şekilleri değiştirilmiş kaşlar. Fazla süslü bir elbise ve geniş kenarlı şapka. Daktilo makinesinin başından yirmi dakika ayrılması kâfiydi. Miss Rich'in ustalikle yaptığı resimlerden kadınların bir iki şeyle kılıklarını değiştirmelerinin ne kadar kolay olduğunu anladım.»

— «Ya Miss Rich--acaba--» Miss Bulstrode'un yüzünde düşünceli bir ifade belirmişti.

Poirot, mânalı mânalı Kelsey'e baktı. Müfettiş, hemen artık gitmesi lâzım geldiğini söyleyerek dışarı çıktı.

Miss Bulstrode, tekrarladı: «Ya Miss Rich?»

Poirot, «Onu çağırın,» diye cevap verdi. «En iyisi bu.»

Eileen Rich, biraz sonra karşılarındaydı. Yüzü bembeyaz kesilmiş olan kadının hafifçe meydan okurmuş gibi bir hâl de vardı. Miss Bulstrode'a sordu. «Ramat'da ne yaptığımı öğrenmek mi istiyorsunuz?»

Miss Bulstrode, içini çekti. «Bunu tahmin ediyorum.»

Poirot, mırıldandı. «Evet. Zamane çocukları her şeyi biliyorlar ama--gözleri yine de masumiyetlerini muhafaza ediyor.» O da gitmesi lâzım geldiğini söyleyerek usulca dışarı süzüldü.

— «Mesele buydu değil mi?» Miss Bulstrode'un sesi ciddi ve sakindi. «Jennifer bunu şişmanlık sandı. Gördüğünün hâmile bir kadın olduğunun farkında değildi.»

Eileen Rich, «Evet,» dedi. «Mesele buydu. Çocuğum olacaktı. Buradaki işimden çıkmağı istemiyordum. İlk sömestr mesele yoktu. Fakat ondan sonra vaziyet barizleşmeğe başladı. Doktordan çalışamayacağıma dair bir rapor alarak, size hasta olduğumu vazdım. Uzaklara, tanıdıklarımınla karşı-

laşmıyacağımı sandığım bir yere gittim. Sonra İngiltere'ye dönerek--doğum yaptım. Çocuğum ölü doğdu... Bu sönestr mektebe döndüm. Meselenin ortaya çıkmıyacağını umuyordum... Artık size, Ortaklık teklifini daha evvel yapsaydınız, red cevabı verirdim,» dememin sebebini anlıyorsunuz değil mi? Fakat--şimdi--mektep mahvolmak üzereydi. Onun için size 'evet,' cevabı verebileceğimi düşünüyordum.» Bir an durdu, sonra da sakın bir sesle: «Mektepten hemen ayrılmamı ister misiniz?» diye sordu. «Yoksa sönestr sonuna kadar beklememi mi tercih edersiniz?»

Miss Bulstrode, cevap verdi: «Sönestr sonuna kadar kalırsın. Eğer mektep felâkettten kurtulursa o zaman tekrar gelirsin. Görüyorsun hâlâ ümidim var.»

Eileen Rich, fısıldadı. «Tekrar gelir miyim? Yani--beni hâlâ istiyor musunuz?»

Miss Bulstrode, bağırdı. «Sakın aptallık etme! Sana fevkalâde bir teklifte bulunuyorum. İşler düzelirse tabii. Seninle iki üç sene çalışır, Meadowbank'i eski haline getiririz. Bunun nasıl yapılacağı hususunda fikirlerin var tabii. Benimkinden farklı fikirlerin... Bunları anlatırsın, dinlerim. Belki bunlardan bazılarını tatbik etmeğe de razı olurum. Meadowbank'de bazı şeylerin değiştirilmesini istiyorsun her halde?»

Eileen Rich, «Bir bakıma istiyorum,» diye cevap verdi. «Yalan söyleyecek değilim. Ben mektebe kabiliyetli, kıymetli kızların alınmasına taraftarım.»

Müdire, «A,» dedi. «Anlıyorum. İşin züppeliğe kaçan tarafından hoşlanmıyorsun. Öyle mi?»

Eileen başını salladı. «Evet, bu her şeyi bozuyor.»

Miss Bulstrode, gülümsedi. «Sen bir şeyin farkında değilsin. İstedığın talebelerin gelmesi için mektebin züppece bir tarafı olması lâzım. Aslında bu öyle mübalâğalı bir şey de değil. Bir iki yabancı kral kızı veya akrabası. Tanınmış bir kaç isim. Ondan sonra hem bu memleketteki, hem de haricteki anne ve babalar kızlarını Meadowbank'de okutmak için birbirleriyle yarışa girerler. Neticede ne olur? Muracaat listesi kabardıkça kabarır. Ben kızları görüp, tetkik ederim ve içlerinden beğendiklerimi seçerim. Böylece mektebe seçme kızlar girer. Anlıyor musun? Kızlarımı ben seçerim. Kimisini

kafaca, kimisini karakteri, kimisini de çalışkanlığı için. Bazan, fırsat bulamıyan, fakat mükemmel birer insan olacak çocukları da alırım. Sen çok gençsin, Eileen. İdealistsin. Senin için öğretmenlik ve bunun ahlâki cepheleri mühim. Görüşün kuvvetli.»

Eileen Rich, haykırdı. «Burası İngiltere'nin en iyi mektebi olacak!»

Miss Bulstrode, «Alâ,» dedi. «Ha,--Eileen. Ben senin yerinde olsam, saçlarımı kestirip onlara güzel bir biçim verirdim. O topuzu pek idare edemiyorsun galiba. Ben de artık--» Sesi değişti. «Gidip Chaddy'i göreyim.»

İçeri girerek, yatağa yaklaştı. Miss Chadwick hareketsiz yatıyordu, yüzü bembeyazdı. Sanki bütün kanı çekilmişti. Görenlerde son nefesini veriyormuş gibi bir tesir bırakıyordu. Yakınında, elinde not defteri olan bir polis oturuyordu. Miss Johnson ise yatağın öbür tarafına geçmişti. Miss Bulstrode'a bakarak üzüntüyle başını salladı.

Miss Bulstrode, «E, Chaddy'ciğim?» diye mırıldanarak kadının cansız elini avucuna aldı. Miss Chadwick gözlerini açtı.

— «Sana--söylemem lâzım... Eleanor'u ben--ben--bunu yapan bendim.»

Miss Bulstrode, «Evet, yavrum,» dedi. «Biliyorum.»

Chaddy, inledi. «Kıskandım... İstedim ki--»

Miss Bulstrode, başını salladı. «Biliyorum.»

Gözyaşları ağır ağır Miss Chadwick'in yanaklarından süzüldü. «Ne feci?... Bunu yapmak istemezdim... Öyle korkunç bir şeyi--nasıl yaptığımı hâlâ bilmiyorum...»

Miss Bulstrode, mırıldandı. «Bunu düşünme artık.»

— «İmkânsız--sen hiç bir zaman--ben--kendimi aslâ affetmeyeceğim--»

Müdire, arkadaşının elini daha da sıkıca tuttu. «Dinle, yavrum. Hayatımı kurtardığını biliyorsun, değil mi? Benim ve pek iyi bir kadın olan Mrs. Upjohn'un. Bu da çok mühim değil mi?»

Miss Chadwick, «Ah,» dedi. «Keşke ikiniz için de canını verseydim... O zaman belki her şey düzelirdi.»

Miss Bulstrode, arkadaşına müthiş bir merhametle bak-

tı. Miss Chadwick, derin bir nefes aldı, gülümsüyerek başını yana çevirdi ve—öldü.

Miss Bulstrode, fısıldadı: «Canını hakikaten verdin, yavrum. Belki--artık bunun farkındasın.»

25. Vasiyet

— «Mr. Robinson adlı biri sizi görmeğe geldi, efendim.»

Hercule Poirot, «Ah,» diyerek, elini uzattı ve masada, önünde duran mektubu aldı. Düşünceli bir tavırla buna bir göz attı. «Kendisini buraya al, George.»

Mektup pek kısaydı.

«Azizim Poirot,

Pek yakında, Mr. Robinson adında biri seni ziyarete gelebilir. Her halde onun hakkında bazı şeyler duydun. Malûm çevrelerde çok tanınan bir şahıs. Bu modern dünyada onun gibilere de ihtiyaç var... Fakat zannedersen o bu meselede şeytandan değil de, meleklerden tarafa. Bunu, belki tereddüde düşersin diye bir tavsiye mahiyetinde yazıyorum. Tabii onun seninle hangi hususta görüşmek istediğini kat'iyen--kat'iyen bilmiyoruz.

Ha ha! Ve aynı şekilde ho ho!

Selâmlar,

E. Pikevay.»

Mr. Robinson odaya girerken Poirot da mektubu masaya bırakarak ayağa kalktı. Eğilerek misafirini selâmladı. Adamın elini sıktıktan sonra yer gösterdi.

Mr. Robinson, koltuğa yerleşerek, mendilini çıkardı. Bununla iri, sarımsı çehresini kuruladı. Havaaların sıcak gittiğinden bahsetti.

— «Bu sıcakta buraya kadar yürümediğinizi umarım.» Bu ihtimal Poirot'yu âdeta korkutmuştu. Aynı anda aklına bir şey geldi. Eliyle bıyığını usulca yokladı. Hayır, bıyıklarının ucu aşağıya sarkmamıştı.

Mr. Robinson de onun gibi dehşete düşmüştü. «Hayır, hayır! Buraya Rolls'umla geldim. Fakat trafik malûm. İnsan bazan yarım saat yolun açılmasını bekliyor.»

Poirot, anlayışlı bir tavırla başını salladı. «Öyle.»

Uzun bir sessizlik oldu. Havadan sudan bahseden iki kişinin esas mevzua girmeden evvelki sessizliği idi bu.

Nihayet Mr. Robinson, mırıldandı. «Kızlar mektebinin işiyle alâkadar olduğunuzu duydum. Bu dikkatimi çekti. Tabii insan bir sürü şey duyuyor--bunların çoğu da doğru çıkmıyor...»

Poirot gülümsedi. «A--şu mesele...» Arkasına yaslandı.

Mr. Robinson, düşünceli bir tavırla: «Meadowbank,» dedi. «İngiltere'nin en tanınmış mekteplerinden biri.»

— «Hakikaten Meadowbank fevkalâde bir mekteptir.»

— «Mekteptir mi? Yoksa mektepti mi?»

— «Meadowbank'in eski halini alacağını, kapanmıyacağını umarım.»

Mr. Robinson, başını salladı. «Ben de öyle... Fakat kararım şu ara vaziyet kritik. Neyse... İnsan elinden geleni yapmalı tabii. Meselâ--mektep kaçınılmasına imkân olmıyan sıkıntı devresini karşılamak için mâfi bakımdan desteklenebilir... Sonra--Meadowbank'e dikkatle seçilmiş birkaç talebe yollanabilir. Avrupada bazı çevrelerde nüfuzum var, diyebilirim.»

— «Ben de bazı çevreleri ikna ettim. Dedığınız gibi mektebi bu sıkıntılı devrede destekliyebiliriz. Neyse ki insanlar unutkanlardır.»

— «Evet. Bütün ümidimiz de bunda. Fakat Meadowbank'te olanlar müşfik annelerin--hattâ babaların asabını bozacak gibi. Beden terbiyesi öğretmeni,--Fransızca öğretmeni ve--sonra bir öğretmen daha... Hepsi cinayete kurban gittiler.»

— «Orası öyle...»

Mr. Robinson, «Duyduğuma göre--» diye mırıldandı. «--İnsan öyle çok şeyler duyuyor ki!-- Evet, duyduğuma göre bu faciaların mesulü olan o zavallı genç kadın ta küçükliğünden beri marazi bir şekilde öğretmenlerden korkmuş. Çocukluğunda sıkıcı bir mektep hayatı geçirmiş. Tabii Psikiatri mütehassısları bu nokta üzerinde duracaklar. Hattâ

belki de kadının mesul olmadığını iddia ederek, cezasının hafifletilmesini isteyecekler.»

Poirot, cevap verdi. «Evet. Başka çareleri yok. Fakat--inşallah istedikleri olmaz. Bunu açıkça söylediğim için özür dilerim.»

— «Ben de sizinle aynı fikirdeyim. Son derecede soğukkanlı bir katil o. Tabii onun karakterinin fevkalâdeliği üzerinde duracaklar, meşhur kimselerin yanında sekreterlik ettiğini ileri sürecekler, harpteki hizmetlerinden dem vuracaklar. Zannedersen Mukabil casusluk teşkilâtında fevkalâde muvaffakiyetle çalışmış.» Bu son sözleri söylerken sesinin ifadesi değişmişti. Poirot'ya bir sual sorar gibiydi. Sonra daha canlı bir tavırla, «İyi bir ajanmış sanırım,» dedi. «Çok gençmiş ama işini iyi biliyormuş. İki tarafa da--hizmet etmiş!... Evet, ajanlık ona göre bir işmiş, başka şeylere burnunu sokmasaymış iyi edermiş. Ama onun dayanamadığını da anlıyorum... Kendi başına çalış--ve bir hazineye sahip ol!» Usulca ilâve etti. «Fevkalâde kıymetli bir hazineye.»

Poirot, başını salladı.

Mr. Robinson, öne doğru eğildi.

— «'Onlar' nerede Mösyö Poirot?»

— «Nerede olduklarını bildiğinizi sanıyorum.»

— «Evet. Açıkçası--biliyorum. Bankalar çok faydalı müesseseler değil mi?»

Poirot, gülümsedi.

Robinson, «Dostum,» dedi. «Lâkırdıyı boş yere uzatmamıza lüzum yok. Değil mi? 'Onlar' hususunda ne yapacaksınız?»

— «Bekliyordum.»

— «Neyi beklilyordunuz?»

— «Bana fikir vermelerini, diyelim.»

— «Evet--anlıyorum.»

— «Açıkçası 'onlar' bana ait değil. O 'şeyleri' sahibine vermediği arzu ediyorum. Fakat--eğer yanılmıyorsam--bu öyle basit bir mesele değil.»

Mr. Robinson, içini çekti. «Hükümetlerin vaziyeti o kadar müşkül ki. Hattâ nazik diyebiliriz. Petrol, çelik, uranyum, kobalt vesaire dolayısıyla harici münasebetler hususunda çok

dikkatli davranmak lâzım. En mühimmi Kraliçe Hazretlerinin hükümetinin bu mevzuda hiç bir malûmatı olmadığını söyleyebilmek.»

— «Fakat ben o mühim şeyleri ilânihaye bankada tutamam ki!

— «Tabii. İşte onun için buraya, onları bana vermenizi teklif etmeğe geldim.»

Poirot, «Ah!» dedi. «Neden?»

— «Bu hususta mükemmel birkaç sebep sayabilirim. O taşlar--Allahtan resmî vazifeniz yok, onların ne olduğunu açık açık söyleyebiliriz--o taşların merhum Prens Ali Yusuf'un şahsî malı olduğu şüphe götürmez bir hakikat.»

— «Öyle olduğunu biliyorum.»

— «Son Altes onları Bob Rawlinson'a vererek, kendisine de bazı tembihlerde bulundu. Taşlar Ramat'dan çıkarılacak ve bana teslim edilecekti.»

— «Bunu ispat edebilir misiniz?»

— «Tabii.» Mr. Robinson cebinden uzun bir zarf çıkardı. Bunun içindeki kâğıtları dikkatle açarak, Poirot'nun önüne, masaya koydu. Belçikalı hafiyeye vesikaların üzerine eğilerek bunları dikkatle tetkik etti.

— «Evet. Sözlerinizin doğru olduğu anlaşılıyor.»

— «E? O halde?»

— «Size bir sual sorabilir miyim?»

— «Tabii, tabii.»

— «Siz bu işten, şahsen ne alacaksınız?»

Mr. Robinson, hayretle ona baktı. «Dostum! Para alacağım tabii! Şöyle yüklü bir meblâğ.»

Poirot, düşünceli nazarlarla onu süzdü.

Mr. Robinson, «Bu çok eski bir meslek,» diye gülümsedi. «Çok da kârlı bir iş. Bizim gibiler çok. Biz, dünyaya bir şebeke halinde yayılmışız diyebiliriz. Bizler--nasıl anlatayım bilmem ki--işleri perde arkasında ayarlayan kimseleriz. Kralara, Cumhur reislerine, politikacılara, yani şairin dediği gibi, 'göz kamaştırıcı bir ışığın aydınlattığı' herkese hizmet ederiz. Birbirimizle çalışırız. Fakat şunu unutmayın. Emniyeti suiistimal etmeyiz. Çok kâr alırız ama dürüstüz. Hizmetlerimiz pahalya mal olur, lâkin istenileni yerine getiririz.»

Poirot, mırıldandı: «Anlıyorum. Eh, bien! İstedığınızı yapacağım.»

— «Emin olun bu kararınız herkesi memnun edecek.»
Mr. Robinson, Albay Pikeway'in Poirot'nun sağ elinin altında duran mektubuna bir an ısrarla baktı.

Belçikalı hafiye: «Fakat--bir dakika,» dedi. «Neticede ben de insanım. Zaman zaman bazı şeyleri merak ettiğim olur. O mücevherleri ne yapacaksınız?»

Mr. Robinson, Poirot'yu dikkatle süzdü. Sonra bir tebesüm sarı çehresini aydınlattı. Ona doğru eğilerek, «Bunu size anlatacağım,» diye fısıldadı.

Ve anlattı...

II

Çocuklar sokakta koşup oynuyorlardı. Neşeli çığlıkları etrafta akisler yapmaktaydı. Küçüklerden biri Rolls'undan ağır ağır inen Mr. Robinson'a çarptı.

Adam, çocuğu şefkatle tutup, yana itti. Sonra da önünde durduğu evin numarasına baktı.

No. 15--Aradığı yeri bulmuştu. Bahçe kapısından girdi. Evin önündeki üç basamağı çıkararak tokmağa uzandı. Pirinç tokmağın güzelce parlatılmış, pencerelere de tiril tiril, kolalı perdelerin asılmış olduğunu farketmişti. Londra'nın alelade bir mahallesinde, alelade bir sokakta alelade bir ev. Fakat tertemizdi burası. İçinde oturanların vakur insanlar oldukları anlaşılıyordu.

Kapı açılarak, eşikte yirmi beş yaşlarında, sarışın bir kadın belirdi. Süslü çikolata kutularının üzerlerindeki kadınları hatırlatan bir güzelliği vardı.

— «Mr. Robinson musunuz? Buyurun.»

Adamı küçük bir oturma odasına soktu. Televizyon, köşede küçük bir piyano. Güzel desenli keten örtüler. Genç kadının gri bir kazak ve koyu renk bir etek giymişti.

— «Çay içersiniz değil mi? Çaydanlığı havagazına koydum.»

— «Teşekkür ederim, içmesem daha iyi. Ben çay sev-

mem. Sonra vaktim pek az. Size mektubumda bahsettiğim şeyi vermek için geldim.»

— «Ali'nin yolladığı şeyi mi?»

— «Evet.»

— «Bir--ümit--yok mu?--olamaz mı? Yani onun--kazada öldüğu hakikaten doğru mu? Bir hata olamaz mı?»

Mr. Robinson şefkatle, «Korkarım,» diye cevap verdi. «Bu imkânsız.»

— «Evet--evet--her halde. Zaten--ben hiç ummuyordum--yani--» Bir an durdu. «Ali, memleketine döndükten sonra onu bir daha göremeyeceğimi anladım. Onun öldürüleceğini veya ihtilâl olacağını hissettiğimi söylemek istemiyorum. Ben sadece şunu kastediyorum: o, vazifesini yapacak,--memleketi idare edecekti. Tabii, yine--kendi memleketinden biriyle evlenecekti.»

Mr. Robinson cebinden bir paket çıkararak, masanın üzerine koydu. «Şunu açar mısınız?»

Genç kadın, kâğıtları yırtarken, elleri hafifçe titriyordu... Sonra içteki kutunun kapağını açtı...

İrkilerek nefesini tuttu.

Kırmızı, mavi, yeşil, beyaz taşlar--hepsi de alev alev yanıyordu. Sanki canlıydılar bunlar. O küçük, loş odayı Alâeddin'in mağarası haline sokuvermişlerdi.

Mr. Robinson, dikkatle onu süziyordu. Mücevherlere bakan bir sürü kadın görmüştü.

Nihayet, sarışın kadın titrek bir sesle, mırıldandı. «Bunlar--olamaz--her halde--hakiki değil!»

— «Hepsi de hakiki.»

— «Fakat bunlar çok kıymetli olmalı. Her halde--her halde--» Mücevherlerin değerini tahayyül etmesi bile imkânsızdı.

Mr. Robinson, başını salladı. «Eğer bunları elden çıkartmak isterseniz, en aşığı yedi yüz bin sterlin alırsınız.»

— «Bu--bu--imkânsız.» Birdenbire taşları tophıyarak, kutuya koydu. Titrek elleriyle paket yapmağa çalıştı. «Korkucağım şimdi?»

Kapı açılarak küçük bir oğlan çocuk içeri daldı. «Anne, Billy'den öyle güzel bir tank aldım ki. O--» Duraklıyarak, Mr. Robinson'a baktı. Siyah saçlı, esmer tenli bir çocuktu o.

Annesi, «Mutfağa git, Allen,» dedi. «Çayın hazır. Süt, bisküi... Biraz zencefilli çörek de var.»

— «Ah, çok iyi!» Küçük çocuk gürlüğüyle dışarı fırladı.

Mr. Robinson, mırıldandı. «Demek onu Allen, diye çağırıyorunu?»

Genç kadın, kızardı. «Ali'ye en yakın isim buydu. Ona Ali adı veremezdim. Bu yüzden bazı güçlükler çıkabilirdi. Sonra komşuları da unutmamalı...» Yüzünde yine endişeli bir ifade belirdi. «Ne yapacağız?»

— «Evvelâ—evlenme cüzdanınız sizde mi? Sizin, hakikaten aradığım kimse olduğunuzu kat'i surette tesbit etmem lâzım.»

Kadın, bir an ona baktı. Sonra da yandaki küçük masaya giderek çekmecelerin birinden bir zarf aldı. Bunu içinden çıkardığı bir vesikayı Mr. Robinson'a verdi.

— «Hım... Evet... Emdondstown Nikâh memuru... Ali Yusuf--talebe... Alice Calder... Evet. Tamam.»

— «Merak etmeyin. Biz, kanuna uygun şekilde evlendik. Onun kim olduğundan hiç bir zaman şüphe etmediler. Zira o sırada burada yabancı memleketlerden gelmiş, bir çok Müslüman talebe vardı... Aslında bu nikâhın o kadar mühim olmadığını biliyorduk. Bir Prensti o. Memleketine dönünce de de oradan biriyle evlenecekti. Bu meseleyi onunla uzun uzun konuştuk... Fakat Allen'e hamileydim. Ali, nikahın Allen bakımından lüzumlu olduğunu söylüyordu. Bu memlekette evlenecektik. Allen'de gayri meşru sayılmıyacaktı. Benim için başka bir şey yapması imkânsızdı. O beni hakikaten severdi. Çok Çok severdi.»

Mr. Robinson, «Evet,» diye cevap verdi. «Bundan eminim...» Sonra ciddi bir tavırla sözlerine devam etti. «Şimdi---siz, isterseniz her şeyi adresini de vereceğim. İşinin ehli, güvenilir bir avukattır... Her halde o size paranın çoğunu bankaya yatırarak, işlettiğinizi tavsiye edecek... Her şey değişecek artık. Oğlunuz güzel bir tahsil görecektir. Siz eskisinden tamamiyle farklı bir hayat süreceksiniz. Cemiyete karışabilmek için bazı şeyler öğrenmeniz lâzım gelecek. Bir rehber ihtiyacınız olacak ve daha bir sürü ahlâksız peşinizi bırakmayacak. Maddi tarafı hariç, pek de rahat bir hayat süremiye-

ceksiniz. Zenginlerin fazla bir rahatı yoktur. Bana inanın. Çok zengin gördüm ben... Fakat karakter sahibi bir kadınsınız, mücadelelerden yılmıyacağınızdan, güçlükleri yeneceğinizden eminim. Belki oğlunuz, babasından daha mesut bir insan olacak.» Bir an durdu. «Teklifimi kabul ediyor musunuz?»

— «Evet, şunları alın.» Paketi Mr. Robinson'a doğru itti. «O mektepli kıza--yani taşları bulan çocuğa bunlardan birini vermenizi istiyorum. Acaba--o hangi rengi tercih ederdi?»

Mr. Robinson, düşündü. «Zümrüt'ü zannederim... Yeşil--esrarengiz bir renktir... Güzel bir fikir sizinki. Bu hediye nin kızın çok hoşuna gideceğinden eminim.» Ayağa kalktı. «Yapacağım işlere karşılık sizden para alacağım, tabii. Üstelik ücretim bir hayli yüksektir. Fakat sizi hiç bir zaman aldatmam.»

Alice, bir an ona dikkatle baktı. «Evet. Beni aldatacağınızı sanmıyorum... Sonra bu gibi işlerden anlıyan birine ihtiyacım var. Zira ben hiç bir şey bilmiyorum.»

— «Müsaade ederseniz bir şey söyleyeceğim. Çok makul bir kadınsınız... Şimdi---ben bunları alıp götürüyüm mi? Hiç olmazsa--bir tek taş saklamıyacaksınız?» Merakla Alice'i süzüyordu. Genç kadının yüzünde haris bir ifade belirdi. Gözlerinde heyecan ve tamahın sebep olduğu bir alev pırıldadı---sonra da döndü.

Alice, «Hayır,» dedi. «Bir tek taş bile istemem.» Kızardı. «Her halde büyük bir yakut veya zümrütü--hatıra olarak saklamamam--garibinize gidiyor. Belki delirdiğimi düşünüyorsunuz. Fakat--Ali'yle--zaman zaman eski kitapları karıştırdık. Kıymetli yakutlardan kat kat üstün olan kadının hikâyesini de---onunla beraber okuduk. İşte--bu yüzden mücevherleri sevmiyor. Kendim için tek taş bile alacak değilim.»

Mr. Robinson, bahçe yolundan, sokakta beklemekte olan Rolls'una doğru giderken mırıldanıyordu: «Her zaman rastlanılan kadınlardan değil...»

SON